

МЕРИ БАЛОУ МРАЧНИЯТ АНГЕЛ

Превод от английски: Бранимир Белчев, 1995

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

Лондон представляваше изумителна гледка за двете млади дами, които влизаха в града с една внушителна карета в късния априлски следобед. Вместо да разговарят и да се възхищават, както би могло да се очаква, тъй като бяха бърбили почти без прекъсване по време на дългото пътуване от Глостършър, те сезираха с учудване и страхопочитание през срещуположните прозорци, докато многолюдните, занемарени бедняшки улици от предградията постепенно отстъпиха място на елегантното великолепие на Мейфейър^[1].

— О — въздъхна едната от тях, като наруши дългото мълчание, — най-накрая пристигнахме, Джени. Най-после! И изведнъж се чувствам много мъничка, съвсем незначителна и съвсем... — въздъхна тя отново.

— Изплашена? — предположи другата млада дама.

Тя продължаваше да сезира навън.

— О, Джени — каза госпожица Саманта Нюман, като извърна глава от прозореца и накрая погледна спътничката си, — много ти е лесно на теб да бъдеш толкова спокойна и самодоволна. Имаш си лорд Кързи, който те очаква тук с нетърпение. Представи си какво ще е, ако си нямаш никого. Ами ако всеки господин в града, който ме погледне, направи гримаса на отвращение? Ами ако остана без никакъв кавалер на първия си бал? Ами ако... — Тя спря с известно възмущение, когато другата млада дама се засмя развеселена и след това неохотно се присъедини към нея. — Знаеш ли, би могло да се случи така... Би могло!

— На куково лято! — каза съвсем без съжаление почитаемата госпожица Дженифър Уинууд. — Човек трябва само да си спомни как всички младежи от нашия край ще си счупят краката от бързане, за да стигнат до теб, когато се събираме.

Саманта сбръчка нос и се засмя отново.

— Но това е Лондон — напомни тя, — а не провинцията.

— И така, тази тяхна болест вероятно ще се разпростре до Лондон — продължи Дженифър, като погледна с трогателна завист, както правеше често, на съвършената красота на братовчедката си: къси и блестящи руси къдрици, огромни сини очи с дълги мигли, потъмни от косата ѝ, нежно бяло лице, което ни най-малко не изглеждаше безцветно, поради естествената руменина на бузите. Сам беше ниска, без да е миньонче, и добре оформена, без да е нито невзрачна, нито похотливо съблазнителна. Дженифър често съжаляваше, че тя самата е по-жизнена и... по-малко женствена. Мъжете се възхищаваха от тъмночервените ѝ коси, които тя никога не посмя да подреже, дори когато на мода бяха късите коси, оставаха очаровани от тъмните ѝ очи, от дългите ѝ крака и от благородната ѝ осанка. Но тя често имаше неприятното усещане, че прилича повече на някоя актриса или куртизанка — не че бе виждала едните или другите — отколкото на дама. Копнееше да изглежда и да се държи като истинска дама. И никога всъщност не бе жадувала за това възхищение на мъжете.

Само един мъж правеше изключение — лорд Кързи — Лайънъл. Никога и пред никого не бе произнасяла на глас името му, въпреки че понякога го прошепваше на себе си, и в сърцето и в мечтите ѝ той беше Лайънъл. Щеше да стане неин съпруг. Скоро. Преди Сезона^[2] на баловете. Щеше да направи официалното си предложение през следващите няколко дни или седмици, а после, след представянето ѝ в Кралския двор и първия ѝ бал, когато се появи сред обществото, щеше да се подготви и сватбата. Церемонията щеше да се състои в катедралата Сейнт Джордж. След това трябваше отново да бъде представена в Двора, вече като омъжена жена.

Скоро. Съвсем скоро. Толкова дълго бе чакала. Пет безкрайни години.

— О, Джени, това трябва да е. — Каретата бе завила рязко към голям и красив площад и сега се отправяше бавно към едно от именията. — Това трябва да е Бъркли скуеър.

Наистина бяха пристигнали. Двойните врати на парадния вход се отвориха широко и начаса се разтичаха слуги в ливреи. Други скочиха от багажната каляска, която ги бе придружавала по времето на цялото пътуване. Единият помогна на две прислужнички да слязат, докато самият кочияш подкрепяше младите дами по стълбичката на каретата.

На Дженифър ѝ се стори забавно, че има толкова тичане и суетене при пристигането на две доста незначителни личности. Тя бе прекарала всичките си двадесет години сред относителната простота на живота в провинцията.

Но имаше голямо желание да се приспособи. Скоро щеше да бъде омъжена жена, виконтеса Кързи, и щеше да бъде господарка на собствен дом в Лондон и на имение в провинцията. Това бе опияняваща мисъл за всеки, който току-що пристига в Лондон за пръв път. Тя беше вече твърде зряла да направи това и закъсняла за представянето си в обществото. Но преди две години, когато бе на осемнадесет и когато бе планирано представянето ѝ, а също и годежът и сватбата, уредени три години преди това от баща ѝ и граф Ръшфорд, бащата на виконт Кързи, виконтът бе задържан в Северна Англия от тежката болест на негов чичо. Дженифър проля много сълзи през онази пролет и през лятото, не толкова заради проваления Сезон, колкото заради отложената си женитба. Толкова малко бе виждала лорд Кързи! А после миналата година отново бе сполетяна от нещастие, поради смъртта на баба си през януари. И дума не можеше да става за представяне в обществото или за сватба.

И ето я тук, пристигнала за първи път в Лондон в напредналите си двадесет години. Единственото ѝ утешение бе, че братовчедка ѝ Саманта, която живееше у тях от четири години след смъртта на родителите си, сега бе на осемнадесет и щеше да бъде въведена в обществото по същото време, както и Дженифър. Щеше да е добре да има компания и доверена приятелка. И шаферка на сватбата си.

Сякаш е минала цяла вечност, помисли си Дженифър, като се спря за миг и се загледа в лондонската къща на баща си. Не беше виждала лорд Кързи повече от година, а и преди срещите им бяха много кратки и официални, в присъствието на други, на различни събирания около Коледа. Още оттогава тя го сънуваше всяка нощ и си мечтаеше за него всеки ден. Беше го обичала страстно и предано в продължение на пет години. Скоро мечтите ѝ щяха да се превърнат в реалност.

Икономът на баща ѝ им се поклонил с вдървена почтителност от вратата и ги съпроводи до библиотеката, където бащата на Дженифър, виконт Нордал ги очакваше, застанал официално пред бюрото си със склучени ръце на гърба. Той, разбира се, вероятно бе чул суматохата

при тяхното пристигане, но нямаше да му бъде в характера, ако бе излязъл да ги посрещне.

Саманта се втурна към него, така че той бе принуден да протегне ръце и да я прегърне.

— Чичо Джерълд! — възкликна тя. — Останахме безмълвни пред великолепието на всичко, което видяхме. Нали, Джени? Всичко, което можахме да направим, бе да надничаме през прозорците на каретата и да се захласваме с увиснали челюсти. Не беше ли така, Джени? Колко чудесно е, че те виждам отново. Добре ли си?

— Предполагам, че безмълвието не е било постоянно терзание — каза той с рядък за него изблик на хумор. Извърна се да прегърне и дъщеря си. — Да, доста съм добре, благодаря ти, Саманта. За мен е облекчение да разбера, че и двете сте пристигнали благополучно. Чудех се дали не трябваше да дойда самият аз да ви взема. Не е прието млади момичета да пътуват сами.

— Сами? — изхихика Саманта. — Имахме истинска армия със себе си, чичо. Всеки разбойник би погледнал и с отчаяние би решил, че ще е направо самоубийство, ако реши да ни атакува. Жалко. Винаги съм си мечтала да бъда отвлечена от някой красив разбойник — тя леко се засмя, за да разсее набръчканото лице на чичо си.

— Е — каза той, като погледна внимателно и двете, — тук ще се чувствате добре. И двете изглеждате здрави и достатъчно красиви. И малко недодялани, разбира се. Утре ще дойде една модистка. Агата го уреди. Тя ще остане и ще се погрижи за цялата суета по представянето ви в обществото. Ще трябва да се съобразявате с нея. Тя знае какво следва да се направи, така че да ви наконти и двете подходящо за Сезона и после да знаете как да продължите.

Дженифър и Саманта си размениха опечалени усмивки.

— Е — додаде лорд Нордал, като ги отпращаше, — осмелявам се да кажа, че сте изморени след пътуването и че ще се радвате да си починете малко.

— Леля Агата! — възкликна Саманта малко след като двете с Дженифър бяха отведени до стаите им от иконома. — Самата строгост. Винаги ми е било трудно да разбера как двете с мама са могли да бъдат сестри. Ще имаме ли някакво развлечение през следващите месеци, Джени?

— Много повече, отколкото ако сме без нея — успокой я Дженифър. — Без леля Агата кой ще ни развежда, Сам, и ще ни представя във висшето общество? Кой друг ще се грижи да получаваме и да приемаме подобаващите ни се покани? И кой ще се грижи за това да имаме партньори на баловете, които посещаваме, и придружители за театър и опера? Нима виждаш татко да си даде зор за всичко това?

Саманта се закиска с нея, представяйки си мислено строгия си и без чувство за хумор чичо в ролята на обществен организатор.

— Предполагам, че си права — кимна тя. — Да, тя ще се погрижи да имаме кавалери, нали? Ще се постарая да не се сбъдне най-лошият ми кошмар. Скъпата леля Аги! Не че ти трябва да се тревожиш за кавалери, Джени. Ти ще имаш лорд Кързи.

Самата мисъл бе достатъчна да накара сърцето на Дженифър да се обърне наопаки. Да танцува с Лайънъл. Да ходи на театър с Лайънъл. Може би да бъде насаме с Лайънъл няколко пъти, когато това може да се уреди, и да си разменя целувки с него. Целувки — коленете й бяха омекнали миналата Коледа, когато той целуна ръката й. Щеше ли да успее да се задържи на краката си, ако... не, когато той я целунеше по устните?

— Но не през цялото време — каза тя. — Ще бъде съвсем неблагоприятно да танцувам с един и същи кавалер повече от два пъти на един бал, Сам, дори той да ми е годеник. Знаеш го...

— Може би ще срещнеш някой още по-красив, тогава — засмя се Саманта. — И някой, който не е студен.

Дженифър почувства старото негодувание от преценката на братовчедката й за лорд Кързи. Той бе много светъл, със сини очи, чертите му бяха изваяни до съвършенство. А на Саманта й се струваше, че е студен — въпреки че и тя имаше същия цвят на лицето. Разбира се, топлината на изражението й винаги щеше да предпази Сам от такова обвинение, дори отделно от жизнеността на лицето й и нетърпението, с което тя навлизаше в живота.

Лорд Кързи — Лайънъл — не беше студен. Разбира се, Сам никога не бе изпитвала върху себе си цялата сила на усмивката му. Това бе усмивка на поразяваща привлекателност. Това бе усмивка, която плени Дженифър още когато бе на петнадесет години и когато за първи път видя съпруга, който баща й бе избрал за нея. Никога не бе

възнегодувала срещу тази уговорка. Нито веднъж. Беше се влюбила в бъдещия си съпруг от пръв поглед и още оттогава го обичаше.

— Ако наистина срещна някой по-красив — каза тя, когато стигнаха края на стълбите и бяха отведени по посока на стаята си, — ще ти го предоставя на теб, Сам. Ако той пръв не те е забелязал и не се е проснал вече пред краката ти.

— Каква възхитителна идея — изхихика Саманта.

— Не че ще бъде възможно да срещна някой по-красив от лорд Кързи, разбира се — додаде Дженифър.

— Признавам го — съгласи се Саманта. — Но може би някъде в този огромен град има мъж, който е еднакво красив като него и който обожава русите коси, сините очи, ниския ръст и безличната фигура.

Дженифър се засмя и се обърна да влезе в стаята, която икономът бе посочил като нейна.

— И, Сам — каза тя, преди да се разделят, — внимавай да не казваш на леля в нейно присъствие лельо Аги. Спомняш ли си изражението ѝ, когато направи това миналата година на погребението на баба...

Саманта се изхили и направи гримаса.

— Упоритостта ти ще те погуби някой ден, Гейб — каза сър Албърт Бойл на спътника си, докато яздеха необичайно рано следобед в Хайд парк. — Но трябва да кажа, че съм доволен, че си отново в града. През последните две години тук бе скучно без теб.

— Но ти ще забележиш, че нямам смелостта да отида до Ротън роуд^[3] в пет часа следобед още през първия ден, откакто съм се завърнал — каза сухо Гейбриъл Фишер, граф Торнхил. — Може би утре. Вероятно утре. Ще бъда проклет, ако стоя настрана, Бърти, просто защото предчувствам, че ще ме гледат подозрително и ще наблюдавам как съвсем почтените жени ще крият зад полите си поверените им сладки дечица, за да ги предпазят от моето оскверняващо влияние. Жалко, че полите с обръчи излязоха от мода преди няколко десетилетия. Щяха да бъдат в състояние да крият дъщерите си с по-голям ефект.

— Може би няма да бъде толкова лошо, колкото очакваш — отбеляза приятелят му. — И знаеш ли, винаги можеш да изнесеш

истината наяве.

— Истината? — изсмя се графът без всякаква следа от хумор. — Откъде знаеш, че истината не е била вече съобщена, Бърти? Откъде знаеш, че аз не съм гнусният подлец, за какъвто ме представят?

— Аз те познавам — не се съгласи сър Албърт. — Нима си забравил?

— Така си е — кимна графът, като спря погледа си на приближаващите фигури на две млади дами, все още на известно разстояние от тях, които се разхождаха под надиплени слънчобрани.

Домашните им прислужнички ги следваха на дискретно разстояние.

— Хората могат да си мислят каквото си искат, Бърти. По дяволите с тази отбрана тълпа и нейните сплетни! Освен това е напълно възможно тази година да бъде търсен повече от всякога.

— Скандалът често е примесен с очарование, щом е свързан с името на някой мъж — съгласи се приятелят му. — И, разбира се, фактът, че ти сега си граф, докато преди две години бе обикновен барон, ще натежи. И богат като Крез, при това. Поне аз предполагам, че си. Така ти винаги описваше баща си.

Граф Торнхил очевидно не го слушаше. Очите му бяха присвити.

— Не можеш да си представиш, Бърти — каза той, — как бях зажаднял през последната година и половина да зърна някоя английска красавица. Знаеш ли, нищо не може да се сравни с нея в Италия, Франция, Швейцария, или където и да било другаде. Стройна и ниска. Тъмнокоса и руса. Добре надарена и по-крехка. Но всяка изключителна по свой собствен начин... Ще се престорят ли, че не са ни забелязали, как мислиш? Ще сведат ли поглед? Или ще ни погледнат в очите? Ще се изчервят ли? Ще се усмихнат ли?

— Или ще се намръщят — допълни през смях сър Албърт, като проследи погледа на приятеля си. — Изключителни, да. И непознати, за съжаление. Разбира се, през това време на годината Лондон винаги е пълен с непознати. След няколко седмици човек ще ги е виждал вече по няколко пъти на дузина различни места за развлечения.

— Да се намръщят? Мисля, че не — промълви тихо графът, когато конете им ги отведоха близо до двете дами, които наистина би трябвало да почакаат няколко часа, ако се надяваха да бъдат оглеждани

с възхищение, което заслужаваха, помисли си той. Свали шапка и се поклони, като почти ги накара да вдигнат поглед.

Нисичката блондинка се изчерви. Много красиво. Тя бе истинско олицетворение на английската красота. Красотата, каквато човек си мечтае да притежава съпругата му, ако мислите му евентуално потекат в тази посока. Високото тъмнокосо момиче не се изчерви. Косата ѝ, отбеляза той с интерес, не бе тъмнокафява, както си бе помислил отначало. Когато в нея се отрази светлината от слънцето, щом тя повдигна глава и периферията на бонето ѝ не я засенчваше повече, той видя, че косата ѝ е тъмна, наситено червена. Очите ѝ бяха също тъмни и големи. Фигурата ѝ — е, ако другото момиче можеше да накара един двадесет и шест годишен младеж да помисли за женитба, то това можеше да наведе мислите му и в друга посока. Тя бе образец на такъв тип английска красота, за какъвто си бе мечтал през скучните месеци при изпълнение на дълга си и нещо като самозаточение в чужбина — представи си я гола под себе си в леглото.

— Добър ден — усмихна се той, като насочи цялата сила на погледа си не към красивата блондинка, която първа бе привлякла вниманието му и която бе спряла от учтивост, а към по-голямото предизвикателство на пищната ѝ спътничка, която въобще не отговори, а се взря право в него и леко забави походка. За съжаление — усети се да си мисли той — тя е очевидно омъжена.

— Добър ден — поздрави сър Албърт до него, докато едното момиче направи реверанс, а другото го изчака, преди да продължи напред, а прислужничките се приближиха.

Двамата благородници продължиха ездата си и не се обърнаха назад.

— Определено си струва да я имаш в леглото — промърмори графът. — Толкова сладка, че устата ми се напълни със слюнка. Ще трябва да си намеря някоя любовница, Бърти. Не съм имал никоя, откакто напуснах Англия, ако ми повярваш, с изключение на една необмислена среща с някаква проститутка и след това няколко седмици на ужас от това, какво можеше да ми лепне, освен напрегнатото и не кой знае какво удоволствие през единия час спорт с нея. Не повторих опита. А и да се сдобиех с любовница щеше да бъде някак си неуважително към Катрин. Ще трябва да се огледам в

театрите и в операта, за да видя коя е на разположение. Няма да ми е достатъчно да отделям слюнка всеки следобед в парка, нали?

— Коси с цвят на блед лунен сноп лъчи — изрече сър Албърт поетично — и с очи като метличина. Тя ще има армия от поклонници преди още да са изминали много дни. Особено ако има и богатство, съответстващо на красотата ѝ.

— А — разбра го графът, — ти имаше предвид блондинката, нали? Но момичето с дълги и хубаво оформени крака насочи мислите ми определено към любовниците. О, Бърти, само си представи тези крака да се увият около твоите! Да, трябва да кажа, че съм доволен от това, че съм отново в Англия, със скандал или без скандал.

Той знаеше, че трябва да прекара пролетта в Чалкоут, вместо да отлага завръщането си до лятото. Баща му бе починал малко повече от година след като той самият се бе преместил в Европа с Катрин — неговата мащеха. Титлата и собствеността бяха нещо ново за него. Трябваше да побърза към къщи, когато новината го застигна, но за довеждане обратно на Катрин и дума не можеше да става и той се бе почувствал неспособен да я напусне точно в този момент. Струваше му се, че е по-важно да остане с нея, отколкото да се разбърза към къщи, след като и така бе твърде късно да присъства на погребението на баща си.

Сега той знаеше, че трябва да се прибере вкъщи. Но Бърти имаше право. В него имаше голяма доза упорство. Да дойде в Лондон за Сезона бе лудост, защото да направи това, означаваше да се изправи лице в лице срещу обществото, което вярваше почти без изключение, че той бе избягал с любовницата си — втората жена на баща му в Европа, след като тя забременяла от него. И сега, разбира се, я бе изоставил сама в Швейцария с тяхната дъщеря — или поне така се носеше мълвата. Катрин наистина живееше там доста уютно с детето. Той ѝ бе дал закрила с присъствието си по време на заточението ѝ и в продължение почти на година бе нейна опора. Сега тя бе в състояние да живее напълно независимо, и той почти отчаяно изпадна в тъга за вкъщи.

Щеше да бъде много по-добре, ако си бе отишъл направо в Чалкоут. Тъкмо това трябваше да направи и бе искал да направи. Щеше да е по-добре да се появи в Лондон — ако въобще стореше това — на следващата година, след като скандалът отшумеше донякъде. С

изключение на това, че скандалът никога не отшумяваше в Лондон. Когато и да се появеше там — сега или след десет години — той щеше да кръжи около него.

Не беше в стила му да избягва скандалите или да показва по някакъв начин, че го е грижа за това, което хората говореха за него. Предполагаше, че му пука толкова, колкото и на всички останали, но по-скоро би предпочел да влезе в ада, отколкото да си признае. Не бе направил никакъв опит да поправи това погрешно заключение за него, създадено, когато бе взел бременната си мащеха далеч от яростта на баща си, след като тя бе признала, че очаква дете. Беше така, както Гейбриъл бе подозирал — баща му, заболял преди това, никога не бе консумирал втория си брак. Беше се опасявал, че баща му може да нарани Катрин или да навреди на нероденото ѝ дете, или че открито би отказал бащинството и би я съсипал завинаги. Старият граф не бе постъпил така, но клюката все пак бе разцъфтяла в огромен скандал, когато забягването ѝ към Европа с доведения ѝ син и нейното положение бяха станали обществено достояние.

Нека хората мислят каквото си искат — бе разсъждавал младият граф Торнхил. Той се бе установил в Швейцария с Катрин преди тя да му каже кой е бащата на детето ѝ.

Трябваше да се върне, за да убие този човек, мислеше си често оттогава. Но както му бе обяснила Катрин, това, което се бе случило, не бе изнасилване. Заблудената жена бе обичала подлеца, който така безразсъдно я бе обладал — нея, жената на един мъж, който със сигурност би узнал, че са му сложили рога. Натрапникът се бе изнизал веднага щом пороците му заплашили разкритието на самоличността му.

И така, граф Торнхил се беше върнал петнадесет месеца след внезапната смърт на баща си, почти една година след раждането на детето, което носеше името на баща му, въпреки убеждението на всички, че то не е на баща му.

Беше се върнал и сега глупаво си пъхаше главата право в устата на лъва. И заглеждайки английските красавици, които очевидно бяха в града за пролетния брачен пазар. Щеше да има един или двама родители, които биха се вбесили и на които щеше да излезе пяна на устата, ако знаеха, че граф Торнхил току-що се бе поклонил на

дъщерите им... и си бе представил едната от тях гола под него в леглото, с крака обвити около неговите.

Той се усмихна доста мрачно.

— Утре, Бърти, ако позволи времето, ще дойдем за следобедната модна блъсканица в парка. И утре ще изпратя потвърждение на някоя от поканите до мен. Да, получих изненадващо голям брой. Предполагам, че моята новопридобита титла, както ти казваш, и дори по-важно — моето новопридобито богатство играят голяма роля, за да накарат някои хора да си затворят очите за скандалната ми известност.

— Хората ще се гълпят, за да те огледат — каза весело сър Албърт — дори само за да видят дали не са ти поникнали рога и опашка през миналата година, Гейб, и дали могат да забележат през чорапите и през обувките ти за танци някакви следи от двойно разцепено копито. Наслаждавам се на иронията на твоето име. Гейбриъл с копитото — и той се засмя на висок глас.

Как ли изглежда тази тъмночервената коса без боне, чудеше се графът, и под светлините на хиляди свещи в свещниците? Щеше ли да разбере? Щеше ли да му бъде позволено да се доближи достатъчно близко до нея, за да я види ясно?

Той погледна през рамо, но тя и спътничките ѝ се бяха изгубили от погледа му.

— Ето — каза Саманта, като завъртя слънчобрана си, в явно добро настроение. — Няма да ни оставят съвсем без внимание, Джени. Дори прочетох възхищение в очите им. Чудя се, кои ли са. Дали ще разберем, как мислиш?

— Вероятно — кимна Дженифър. — Без съмнение те са благородници. А и как биха могли да не ти се възхитят? Всички мъже в нашия край ти се възхищават. Не виждам защо тези от Лондон трябва да се различават от тях.

Саманта въздъхна.

— Просто ми се иска да не изглеждаме толкова недодялани — каза тя. — Иска ми се някои от дрехите, за които ни взеха мярка тази сутрин, вече да са готови. Леля Аги бе определено чудесна, когато с безизразно лице или не, настояваше за толкова много дрехи за всяка от нас, нали? Бих могла да я прегърна, макар че леля Аги не е човек,

който предразполага да го прегърнат. Чудя се дали нашият чичо Пърси някога... О, няма значение — засмя се леко тя, — искаше ми се да съм облечена с новата синя рокля за разходки, която ще бъде готова следващата седмица.

— Не съм сигурна — каза Дженифър — дали бе редно тези господа да разговарят с нас. Щеше да е по-добре, ако просто бяха докоснали шапките си и бяха отминали.

Саманта се засмя отново.

— Мургавият бе много красив — каза тя. — Красив като лорд Кързи всъщност, макар че изцяло по противоположен начин. Но мисля, че повече ми хареса спътникът му. Той се усмихваше приятно и не приличаше на онзи дявол.

Дженифър не можеше да приеме, че мургавият благородник е красив колкото Лайънъл. Той бе с доста тъмна кожа, доста слабо лице, а и бе твърде смел. Очите му я пронизаха, като че ли я видя не само без дрехи, но и без кожата и костите ѝ. А погледът му, както и усмивката му, забеляза тя, бяха насочени доста дръзко към нея. Ако бе смятал, че е учтиво да свали шапка и да се усмихне и дори да я поздрави, тогава би трябвало да направи знак и към двете. Нито само към Саманта, нито само към нея. Държанието му бе доста невъзможно. Подозираше, че току-що се бяха срещнали с един от разгулниците, за които се говореше, че изобилстват в Лондон.

— Да — кимна тя, — той наистина прилича на дявол, нали? Както лорд Кързи пък изглежда на ангел. Ти бе напълно права, че те са красиви по съвсем различен начин, Сам. Този благородник изглежда като Луцифър, а лорд Кързи — като ангел.

— Ангелът Гейбриъл — възкликна Саманта през смях, — и дяволът Луцифър. — Тя завъртя слънчобрана си. — О, тази разходка ми се отрази страшно добре, Джени, въпреки че леля Аги строго ни е забранила да се показваме пред всяко нещо, което би могло да се нарече модно до следващата седмица. Двамата благородници ни свалиха шапки и ни казаха добър ден и настроението ми хвъркна нависоко, независимо от това, че единият от тях прилича на дявол. Красив дявол, при това. Разбира се, ти не трябва да чакаш цяла седмица, късметлийке! Лорд Кързи ще ти се обади утре сутринта.

— Да — Дженифър потъна в мечти.

Беше станало ясно сутринта, че Лайънъл се е върнал в града и че на следващия ден щеше да се обади на баща й... и на нея.

Понякога бе много трудно да не забравя, че е на двадесет години и че е изискана дама. Понякога й бе трудно да се удържи да не завърти слънчобрана си със зашеметяваща скорост и да възпре радостта си да бликне към заобикалящата я природа. Утре отново щеше да види Лайънъл. Утре — може би — официално щеше да бъде сгодена за него.

Утре. Кога ли щеше да настъпи утре?

[1] Богат жилищен квартал в западната част на Лондон. — Б.пр.

↑

[2] Тук и по-нататък в романа авторката използва този термин, за да опише времето, в което висшето лондонско общество (април, май, юни) организира балове, културни забави и други и когато се извършва т.нар. „въвеждане в обществото“ на младите момичета, готови за женитба. — Б.пр. ↑

[3] Алея за ездачите в Хайд парк. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Лейди Брил, лелята на Дженифър и Саманта — Агата, бе само вдовица на баронет и дъщеря и сестра на виконт, но имаше държане, на което можеше да завиди всяка графиня, и самочувствие, придобито от многото години живот в Лондон. За всеки уважаващ себе си моделиер щеше да бъде невъзможно да произведе дори една единична дреха за по-малко от двадесет и четири часа след обаждането на клиента. И все пак, благодарение на ласкателството на лейди Брил, рано сутринта, след като госпожа Софи бе прекарала няколко часа на Бъркли скуеър с почитаемите госпожици Дженифър Уинууд и Саманта Нюман, на първата бе връчена една рокля в бледозелено от главната помощничка на Софи, която не си тръгна, преди да се увери, че изцяло ѝ пасва.

Дженифър трябваше да бъде облечена модно за първото официално посещение в града на лорд Кързи.

И трябва да бъде въздържана и да се държа като истинска дама — казваше си тя, докато прокарваше леко студените си, несигурни ръце по тъканта на новата си рокля, като изглаждаше несъществуващи гънчици. Сърцето ѝ биеше лудо. Дишаше така, сякаш току-що бе пробягала една миля, без да спре, и то по нагорнище. Саманта току-що бе нахлула в стаята ѝ с думите, че граф и графиня Ръшфорд и виконт Кързи са пристигнали.

— Изглеждаш чудесно — добави тя, като се спря току до вратата, втренчила поглед в братовчедката си със смесени чувства на възхищение и завист. — О, Джени, какво ли чувстваш? Как ли се чувства човек, който всеки миг очаква да слезе от стълбите, за да посрещне бъдещия си съпруг?

Дженифър се чувстваше така, сякаш чехлите ѝ бяха налети с олово. Ако бе в състояние да закуси, сега щеше да чувства раздразнение. И така си беше напрегната.

— Мислиш ли, че трябваше да си подстрижа косата? — попита тя и се загледа в образа си в огледалото, озадачена, че не може да

измисли нищо по-сериозно в такъв важен момент. — Наистина е много дълга, въпреки че късата коса е съвсем неуместна според леля Агата.

— Бухнала така, изглежда много елегантна — успокой я Саманта. — И много красива, с тези извиващи се къдрици. Мислех, че ще подскочиш от вълнение.

— Как бих могла — попита почти през ридание Дженифър, — когато не мога да отлепя краката си от пода? Измина повече от година, Сам, и дори тогава никога не бяхме оставали сами, и никога заедно за повече от пет минути. Ами ако той е променил решението си? Ами ако въобще не е имало нищо, което да променя? Ами ако той никога не е искал този брак? Той бе уреден от бащите ни преди години. Мен винаги ме е устройвал. Но ако не устройва него? — Обхвана я паника.

Саманта се изхили и хвърли поглед към тавана.

— Мъжете не биват насилвани за женитба, Джени — заяви тя. — Понякога принуждават жените, защото рядко ни дават думата, когато става въпрос за уреждане на собствения ни живот. Уви, такъв е светът. Но не и мъжете. Ако лорд Кързи не искаше този брак, щеше отдавна да каже не и работата щеше да приключи. Ти просто се отдаваш на някакви си химери. Никога досега не бях те чувала да изразяваш такива съмнения...

Беше си имала, предположи Дженифър, но потиснати толкова дълбоко, че едва ги осъзнаваше. Страхове, че всичките ѝ мечти ще пропаднат. Не знаеше какво да направи, ако това се случеше. В живота ѝ щеше да се открие ужасяваща празнота и болезнена пустош в сърцето ѝ. Но той бе тук, долу, в същия този миг.

— Ако не ме извикат скоро — каза тя, като сви ръце в стегнати юмруци, а след това разпери широко пръсти, — ще рухна на пода. Може би това е само посещение на учтивост, Сам. Мислиш ли? В края на краищата не сме се виждали с него повече от година. Ще има няколко посещения, преди да се стигне до същината, нали? Държа се ненужно глупаво. В такъв случай без съмнение съм облечена претрупано и лорд и лейди Ръшфорд и Лай... и синът им ще ми се присмеят. Баща му и майка му не биха дошли, ако беше така, нали?

Саманта отново погледна към тавана, но още преди да може да каже нещо, на вратата зад нея се почука и един портиер обяви, че молят госпожица Дженифър да слезе в розовия салон.

Дженифър пое въздух през носа, бавно и дълбоко, преди да се озове в прегръдката на братовчедката си. След минута вече вървеше по стълбите със смирено достойнство, което не съответстваше на бясното тупкане на сърцето ѝ.

Щеше да го види отново. Щеше ли да изглежда такъв, какъвто си го спомняше? Щеше ли да ѝ се зарадва? Щеше ли тя да бъде в състояние да се държи като зряла жена на двадесет, каквато беше?

Когато я въведоха в салона, мъжете станаха на крака, а дамата остана да седи. Дженифър се поклони на баща си, а след това на граф и графиня Ръшфорд, когато баща ѝ им я представи. Графът беше едър и надут, както си го спомняше. Веднъж Саманта бе отбелязала, че той е една по-стара версия на сина си, но Дженифър никога не можа да види някаква прилика между двамата. Лайънъл никога не би могъл да се превърне в толкова непривлекателен човек. Графинята бе ниска и дебела и с безизразно лице. Трудно бе да сеповярва, че бе могла да роди такъв красив син.

Графът наклони глава към нея и я изгледа одобрително от глава до пети. Устните му се свиха, като че ли тя бе някаква неодушевена стока, която той възнамеряваше да купи. Дженифър си помисли това, но видя одобрение в очите му. Графинята ѝ се усмихна окуражително и дори стана да я прегърне и ѝ подложи бузата си.

— Дженифър, скъпа — каза тя. — Прекрасна, както винаги. Каква красива рокля...

После баща ѝ кимна към третия мъж в салона и най-накрая тя обърна глава и погледна виконт Кързи, като му се поклони. В редките случаи, когато успяваше да го види през последните пет години, след като бракът им бе уговорен, тя винаги с вълнение се бе чудила дали той ще изглежда така чудесно, както си го спомняше. И всеки път се изненадваше от факта, че следващия път бе дори по-красив. Същото се повтори и сега.

Виконт Кързи бе не само красив и елегантен. Той бе съвършен. Нямаше черта на лицето му или част от тялото му, която би могла да бъде подобрена. Сега Дженифър отново имаше същото усещане, когато очите ѝ попиха сребърно русите му коси, дълбоките му сини очи, изваяните черти и съвършено пропорционалното му тяло под безукорните му модни дрехи. Той бе все още десетина сантиметра по-висок от нея. Беше се опасявала, че ще го надрасне, но сега страхът ѝ

отмина. Той ѝ се поклони, а погледът му дълго не се откъсваше от нея. Саманта винаги бе твърдяла, че е студен. Това бе и странното усещане, което имаше сега Дженифър. Той не се усмихна, въпреки че всичко, което каза, бе вежливо, и взе участие в разговора, който последва, едва когато всички седнаха. Но тогава и тя не се усмихна. Без съмнение и тя му се бе сторила хладна. При такива обстоятелства бе трудно да се усмихваш, да наблюдаваш и да се чувстваш удобно. Тя седеше с изправен и вдървен гръб, механично вземаше участие в разговора, като осъзнаваше критичното одобрение на родителите му.

В края на краищата това е просто едно посещение на вежливост, помисли си тя след няколко минути. Беше глупаво от нейна страна да очаква, че това събитие щеше да има по-голяма важност, когато те не я бяха виждали толкова отдавна. Колко бе наивна! Надяваше се, че нейното появяване и държанието ѝ нямаше да ги накара да разберат, че тя е очаквала повече. Щяха да си помислят, че е съвсем недодялана.

И тогава баща ѝ се изправи на крака.

— Ще ви покажа новата секция на библиотеката, за която ви споменах в Уайт, миналата седмица, Ръшфорд — обяви той. — Ако искате, елате да я разгледате сега. Ще ни отнеме само няколко минути.

— Разбира се — съгласи се графът, като стана и се отправи към вратата, пресичайки стаята. — Моята библиотека за съжаление е остаряла. Ще трябва да накарам секретаря си да се погрижи за нея.

Графинята го последва.

— А аз ще се консултирам с лейди Брил докато съм тук — съобщи тя. — Винаги ми е приятно да се срещна с Агата, когато съм в града. Дженифър, скъпа, може би ще забавляваш за малко сина ми?

Тя се усмихна и кимна на двамата. Дженифър се бе самоуспокоила с убеждението, че греша за целта на тяхното посещение. Сега се почувства съвсем не на мястото си. Обзе я паника. Но като погледна надолу към ръцете си, които почиваха на скута ѝ, тя с облекчение откри, че те нито треперят, нито се движат нервно.

Виконт Кързи стана, когато вратата се затвори след родителите им. Озадачена, Дженифър забеляза, че за първи път оставаха сами за по-дълго. Погледна към него и видя, че очите му са втренчени в нея. Усмихна му се.

— Много сте красива — промълви той. — Вярвам, че ви харесва Лондон?

— Благодаря. — Тя се изчерви от удоволствие от комплимента, въпреки че думите му бяха изречени формално. — Пристигнахме едва преди два дни и само веднъж сме излизали на разходка в парка. Но да, мисля, че ще ми хареса, милорд. — Умът ѝ се бореше с усещането, че моментът най-накрая е дошъл.

— Бреме ли е за вас? — попита той. — Този брак ви бе наложен, когато бяхте твърде млада, за да разберете какво се урежда за ваша сметка. Искате ли да се измъкнете от това сега, когато сте тук за Сезона? Бихте ли желала да сте свободна, за да отговорите на вниманието на другите мъже? Чувствате ли се като в капан?

— Не! — тя усети как се изчервява все повече. — Никога, нито за миг не съм съжалявала, милорд. Като оставим настрана факта, че се доверявам на баща ми, когато урежда бъдещето ми, аз... *Аз се влюбих в теб от пръв поглед.* Тя бе почти готова да изрече думите на глас — ... аз намирам, че това също съвпада с намеренията ми да приема неговите планове за мен.

Той сведе глава в полупоклон.

— Трябваше да попитам — каза. — Тогава бяхте едва на петнадесет. Аз бях на двадесет и обстоятелствата за мен бяха малко по-различни.

И тогава тя си спомни за по-раншните си съмнения. Тогава той бе на двадесет години. Само на двадесет. Сега, когато бе на двадесет и пет, дали съжаляваше, че се бе съгласил тогава? Беше ли се надявал, че тя ще отговори по друг начин на въпросите му? Беше ли се надявал, че тя ще му предложи изход да се отърве от тази обвързаност? Той все още не се бе усмихнал, за разлика от нея.

— Н-но може би — заекна тя — този планиран брак, е бреме за вас, милорд?

Сега не подметките на чехлите ѝ изглеждаха като че ли са от олово, а сърцето ѝ. Струваше ѝ се напълно вероятно. Той бе много красив и... модно облечен. Въобще не я познаваше. Не беше я виждал от миналата Коледа.

За миг той погледна към вратата, през която преди малко бяха излезли родителите му, и леко се усмихна. След това се доближи на няколко крачки по-близо до нея и се наведе да вземе дясната ѝ ръка.

— За мен бе удоволствие, когато за първи път се заговори за брака ни — каза той, — да ви считам за моя бъдеща годеница, и сега

също е удоволствие. С нетърпение очаквах този момент. Да го направим ли тогава официално? Ще ми направите ли честта да се омъжите за мен?

Всички съмнения изчезнаха. Тя вдигна поглед към неговите дълбоко сини очи и разбра, че е дошъл моментът, когато мечтите ѝ се сбъдват. Лайънъл стоеше близо до нея, държеше ръката ѝ, взираше се в очите ѝ и я молеше да стане негова жена. И тогава той се усмихна, пропъди всякакъв страх от евентуална студенина по негов адрес и разкри съвършено белите си зъби. Тя почувства познатото задоволство от възбуда и любов.

— Да — каза тя. — О, да, милорд.

Стана на крака, като не бе възнамерявала да прави това и не знаеше защо го направи.

— Тогава вие направихте пълна радостта, с която осенихте живота ми през последните пет години — каза той и вдигна ръката ѝ до устните си.

Тя внезапно разбра защо бе станала. Двамата стояха много близо един до друг. Бяха сами заедно за пръв път. Той току-що ѝ бе предложил да се омъжи за него и тя току-що бе приела. Искаше ѝ се той да я целуне по устата. Изчерви се при мисълта за това, колко неблагоприятно бе подсъзнателното ѝ желание. Надяваше се той да не го е отгатнал.

Той се държеше с безкрайна изисканост. Пусна ръката ѝ и отстъпи крачка назад.

— Вие ме направихте най-щастливия сред мъжете, госпожице Уинууд — обяви официално.

Искаше ѝ се той да я нарича Дженифър и се чудеше дали трябва да му го каже. Но може би щеше да бъде прекалено прибързано. Искаше ѝ се той да я покани да използва собственото му име така, както тя го бе правила в мечтите си в продължение на пет години. Но изведнъж разбра, че сковаността му и официалното му държание вероятно бяха резултат от затрудненията му. Вероятно за един мъж бе по-голямо изпитание да направи предложение, отколкото за една жена да го приеме. Ролята на жената беше пасивна, докато тази на мъжа бе активна. Тя се опита да си представи ролите им разменени. Опита се да си представи как би се чувствала по-рано тази сутрин, докато го

чакаше да пристигне, ако знаеше, че тя трябва да поеме инициативата, че тя трябва да направи предложението. Усмихна му се със съчувствие.

— И вие също ме направихте щастлива, милорд — каза тя. — И аз ще посветя живота си на вашето щастие.

Бяха спасени от по-нататъшен разговор от завръщането на родителите им в салона, с изписано на лицата им очакване. Във всичко, което последва, Дженифър се опираше на своето щастие, на знанието, че сега, след толкова дълго време, най-накрая всичко бе официално и неотменимо, че щастието ѝ е подписано и подпечатано.

Щяха да се оженят в края на юни. Междувременно щяха да прекарат един месец, наслаждавайки се на обществения живот през Сезона в една компания, или поне доколкото обществените порядки позволяваха — преди годежът им да бъде официално обявен и отпразнуван с някоя празнична вечеря и бал в имението на граф Ръшфорд. И после щеше да измине още един месец, преди да се състои самата сватба.

Краят на юни. Два месеца. След два месеца тя щеше да бъде графиня Кързи. Жената на Лайънъл. И през тези два месеца щеше да танцува с него на баловете и различните събирания, да седи с него на вечерите и концертите, да присъства с него на театралните и оперните представления, да се разхожда с него пеша и с карета. Щеше да го опознае. Да започне да се чувства уютно с него. Да му стане приятел.

И след това жена за цял живот. Спътница завинаги. Майка на децата му.

Като че ли се намирам в рая, помисли си тя, като хвърли поглед към него, докато бащите им говореха. Той също я погледна и отново не се усмихна. Два месеца, през които да се разсее малкото неудобство, което направи тази сутрин почти свършена. Но тя си е свършена, каза си тя уверено. Неудобството трябваше да се очаква. Те едва се познаваха един друг, въпреки факта, че от пет години бяха определени един за друг. Дори не се бяха срещали повече от година. А едно предложение за женитба е събитие, съпроводено с напрежение, дори и при идеални обстоятелства.

О, да, всичко бе свършено! Само че свършенството бе едно абсолютно състояние, а тя знаеше, че това, което бе започнало тази сутрин, щеше да става все по-добро през следващите два месеца и дори още по-добро в края на юни.

Аз съм най-щастливата жена на света, каза си тя. Беше влюбена в най-красивия мъж и бе сгодена за него — най-после официално сгодена. Той ѝ се бе усмихнал и ѝ бе казал, че го е направила най-щастлив сред мъжете. Тя щеше да се погрижи това да остане вярно до края на живота им.

Той целуна отново ръката ѝ, когато си тръгна с родителите си след няколко минути. Същото направи и графът. Графинята я прегърна, целуна я още веднъж и дори проля няколко сълзи.

Дженифър бе освободена от баща си и никак не можа да остане спокойна. Колко глупаво! Но и колко естествено, щом току-що ѝ бяха направили предложение и тя бе приела. А сега нямаше никой, с когото да сподели радостта си. И дотолкова не бе на себе си, че започна да взема стъпалата по две, забързана към стаята на Саманта.

Граф Торнхил изпълни обещанието си да язди в парка в обичайния за всички час на следващия ден, след като бе яздил там в ранния следобед. Както и преди, той се придружаваше от сър Албърт Бойл и от приятеля на двамата лорд Франсис Нелър.

Този път паркът бе многолюден както винаги в този час и в пролетно време. Въпреки това той откри, че не е толкова смутен, както очакваше да бъде. Много от благородниците, които сега видя, бе срещнал и предния ден или същата сутрин. Мъжете изглежда не бяха повлияни кой знае колко от скандала, щом той се отнасяше за някой от тях.

Много от дамите в парка все още не го познаваха. Измина дълго време, откакто бе за последен път в Лондон. Тези, които го познаваха — в повечето случаи по-възрастни дами, го поглеждаха високомерно и щяха да го отрежат от раз, ако им бе предоставил тази възможност, но пък бяха твърде добре възпитани, за да правят сцени.

Всичко мина доста добре, помисли си той и в края на краищата бе доволен, че бе дошъл първо в Лондон, преди да се върне в Чалкоут. Следващия път, когато щеше да дойде, щеше да бъде стар и изпята песен. Други скандали щяха отдавна да са изместили този, в който бе замесен.

— Срамът — каза сър Албърт, когато внимателно разгледа тълпата — няма и следа от нея, Гейб, ни следа от тях. Най-прекрасната

малка блондинка, която очите ти са виждали, Франк. А спътничката ѝ имаше дълги крака, на които Гейб се възхищаваше. Представи си ги обвити около неговите, или нещо такова. Но тях ги няма тук.

Лорд Франсис се изхили.

— Надявам се, че не си ѝ го казал, Гейб. Може би за една швейцарска госпожица това е обикновена учтивост, но една госпожица англичанка би изпаднала в истерия и нейните баща, братя, братовчеди и чичовци щяха да ти обявят поотделно дуел. Щеше да имаш срещи по зори в продължение на цял месец.

— Запазих мислите си за себе си — успокои го графът през смях, — докато накрая постъпих достатъчно глупаво, за да се доверя на Бърти. Те вероятно имат други ангажименти днес следобед, Бърти. Или може би още не са представени в обществото. Това би обяснило вчерашната им самотна разходка.

Той също се оглеждаше с надежда да ги зърне — и по-специално червенокосата. Изненада се на себе си, като я сънува миналата нощ, но уви, тя му казваше, че трябва да се върне вкъщи, където му бе мястото.

И тогава усмивката му изчезна и бе напълно глух за духовитостите на лорд Франсис, които размиваха сър Албърт. Да, мислеше си той. Да!

Имаше още една причина за връщането му в Лондон. Той едва признаваше пред себе си и от всичко можеше и нищо да не излезе. Но да, усещаше някаква странна приповдигнатост на духа. Беше дошъл точно навреме. Дори да се бе опитал, нямаше да може да избере по-подходящо време.

Винаги бе осъзнавал, че не бива да се противопоставя на предишния любовник на Катрин. Готическата склонност да се вика един мъж на дуел и да му се изстреля куршум между очите, бе отдавна минала. Но трябваше да има нещо. Баща му бе мъртъв. Той бе глава на семейство, което бе обезчестено. Нещо повече, винаги се бе възхищавал на Катрин, беше с нея през повечето време на бременността ѝ и заточението ѝ. Тя бе принудена да понесе целия товар сама, а немалка част от него бе дълбоко нараненото ѝ сърце. И въпреки че сега тя бе страстно отдадена на дъщеря си, цялата отговорност от отглеждането на детето и стресът бяха само нейни и щяха да останат още дълги години.

Бащата, каквато бе природата на нещата, не бе изстрадал нищо, а бе изпитал физическо удоволствие от цялата тази работа.

Най-малкото нещо, което би могъл да направи — граф Торнхил бе решил преди известно време, — най-малкото нещо бе да съобщи на мъжа, че той знае. Катрин бе пазила неговата самоличност дълго време и едва напоследък бе споделила тайната с доведения си син.

И сега бащата на детето на Катрин яздеше в парка, покланяше се галантно над ръката на една дама във фойтон и я ослепяваше с белотата на красивата си усмивка. Не го беше грижа за нищо. За миг графът се позабавлява при мисълта, че може да разбие тези бели зъби на милиони частички.

— Блокираш алеята, Гейб — сепна го лорд Франсис.

— Какво? — попита той. — О, съжалявам! Бившият любовник на Катрин бе докоснал шапката си за поздрав към дамата във фойтона и се бе отправил към по-свободните места в парка. — Би ли ме извинил? Има някой, с когото трябва да поговоря.

Без да чака за отговор, той изманеврира коня си измежду превозните средства, пешеходците и другите коне, докато накрая се отдалечи от тях и скъси разстоянието между себе си и другия ездач.

— Кързи — извика той, когато можеха да го чуят. — Добра среща.

Виконт Кързи обърна рязко глава и между красивите му вежди се появи лека бръчка. После се усмихна.

— А, Торнхил — кимна той, — върнал си се в Англия, така ли? Обратно при музиката и всичко това? — засмя се. — Съжалявам за баща ти. За теб трябва да е било шок при създалите се обстоятелства.

— Той беше болен в продължение на няколко години — каза графът. — Твоята дъщеря ще бъде руса като теб, въпреки че косата ѝ още не е порасла. Знаеше ли, между другото, че е дъщеря, а не син? Толкова по-добре, мисля си, когато детето не може да бъде признато като нечий наследник.

Като че ли завеса се спусна пред сините му очи, отбеляза той с интерес.

— За какво говориш? — попита виконт Кързи със студен и надменен глас.

— Лейди Торнхил сега се е установила удобно в Швейцария с дъщеря си — поясни графът — и е на път да възстанови духа си.

Предполагам, обаче, че ти не се интересуваш много от това, което ти съобщавам за нея, нали?

— Защо трябва да се интересувам — лорд Кързи се намръщи отново. — Като изключим факта, че срещнах графинята веднъж или два пъти докато придружавах чичо си по време на болестта му, считам, че ти си този, който трябва да бъде най-много загрижен от нейното благосъстояние, Торнхил.

Графът се усмихна.

— Нямам желание да продължавам тази размяна на любезности — каза той. — И няма да хвърля ръкавица в лицето ти. Ще се задоволя да кажа, че знам и че до края на живота си ти ще знаеш, че аз знам. Ако мога да ти направя някаква лоша услуга Кързи, за мен ще е удоволствие да се заема с това. Довиждане.

Той докосна с камшика ръба на шапката си и се обърна да продължи ездата си в противоположната на Кързи посока.

Удовлетворен съм, помисли си той. Беше свършил това, което винаги бе имал намерение да направи. Може би Кързи ще почувства известно неудобство и ще страда, знаейки, че тайната му, в края на краищата, не е толкова скрита.

И все пак, мислеше си графът, трябва да има нещо повече. Бяха поставили рога на баща му, втората му майка бе обезчестена, а той самият бе с накърнена репутация. Едно дете щеше да порасне без подкрепата и без признанието на истинския си баща. Трябваше да има нещо повече. За първи път от дълго време насам нетърпението да нарани истински Кързи, го изгаряше отвътре. Той трябваше да бъде наранен да страда — само малко. Не можеше да бъде уличен публично, без да се раздуха отново старият скандал с Катрин. Лорд Торнхил не би й сторил това, дори тя да се намираше толкова далеко. Не, той нямаше да изпита удоволствие от това да хвърли кал в лицето на Кързи и да го наблюдава като че ли не знае за какво става въпрос.

Но трябваше да има някакъв начин.

Той щеше да наблюдава. Ако имаше нещо, с което да накара Кързи да страда, тогава щеше да го направи.

Без най-малкото колебание.

ГЛАВА ТРЕТА

Въпреки че бе счупил леда, така да се каже, като яздеше в парка и се срещаше с представители на висшето общество, изминаха две седмици, преди граф Торнхил да предприеме първата си обществена изява. Той въобще не смяташе да прави това. Беше постигнал целта си, бе се изправил пред Кързи и му бе дал да разбере, че знае тайната му. Беше твърде склонен да напусне Лондон и да се върне вкъщи в Чалкоут. Но размисли, че щом веднъж бе отстоял позициите си, би могъл да доведе целия този процес докрай. Язденето в парка не бе като да присъства на увеселение през Сезона.

Реши да отиде на бал. Имаше много покани, измежду които да избира. Изглежда, че в края на краищата титлата и богатството му бяха от по-голямо значение за другите, отколкото скандалната му известност. Всяка домакиня по време на Сезона искаше да украси балния си салон с колкото е възможно повече богати мъже и да убеди да присъстват колкото е възможно повече господа с благороднически титли. Младите неженени благородници биваха специално ухажвани, особено там, където имаше млади дъщери, племеннички или внучки, които да бъдат показани и задомени. Граф Торнхил, който бе на двадесет и шест години, отговаряше на всички изисквания.

Той реши да отиде на бала на виконт Нордал на Бъркли скуеър по простата причина, че сър Албърт Бойл и лорд Франсис Нелър също щяха да отидат там. Нордал имаше дъщеря и племенничка, които трябваше да бъдат въведени в обществото, въпреки че вероятно би било по-точно да се каже, че сестра му, лейди Брил, се занимаваше с тази работа. Тя бе една от строгите пазителки на висшето общество. Но графът, седнал в каретата си на път за сър Албърт Бойл, за да го вземе, преди да се придвижат до Бъркли скуеър, само сви рамене. Беше поканен от брат ѝ и ако тя си избере поведение, с което да го среже, тогава щеше да сложи като щит хладно високомерие и щеше да я изгледа през монокъла си.

Той нямаше кой знае какво желание да присъства на този бал, но изглежда това бе разумна стъпка.

— Как изглеждат тези момичета? — попита той сър Албърт, когато последният го придружи в каретата. — С трудна задача ли се е заел Нордал?

Сър Албърт сви рамене.

— Никога не съм ги виждал — каза той. — Вероятно са направили посещение на вежливост при кралицата тази седмица, а довечера е ред на обществените изяви. Залагам пет лири за това, че не са красавици, Гейб. Никога не са. Всяка прислужничка, която зърнеш довечера, ще е страшно красива, но всяка дама ще прилича на кон.

Графът се изхили.

— Не е учтиво от твоя страна, Бърти — скастри го той. — Може би те пък няма да харесат как изглеждаме ние. Все пак се предполага, че човек ще гледа отвъд външния вид, ще търси красота в характера.

Сър Албърт издаде силен звук, нещо като сумтене.

— Или по-скоро ще гледа към джоба на бащите им — изкиска се той. — Ако е дълбок, видът на момичетата няма значение, Гейб.

— Станал си циник в мое отсъствие — възропта графът, когато каретата му забави ход, за да се присъедини към редицата от карети пред къщата на Бъркли скуеър.

Когато влязоха, холът бе ярко осветен и изпълнен с гости, включително и на стълбището, и се чуваше силен шум. Двамата благородници се присъединиха към редицата на стълбите. Графът си представи как няколко вдигнати лорнета, няколко безизразни лица, чумерене и шушукане отбелязват неговото пристигане. Но нямаше нищо, което да изразява открита враждебност.

Виконт Нордал, в началото на редицата, която посрещаше гостите, бе приветлив и дори лейди Брил, която играеше грандама като домакиня на брат си, кимна грациозно, преди да представи двете си племеннички. Лорд Торнхил бе впечатлен от две млади дами от висшето общество, облечени в чисто бяло, както би могло да се очаква. Бялата рокля бе почти задължителна униформа за неомъжените девойки.

И тогава той разпозна едната, която стоеше зад лейди Брил. Госпожица Саманта Нюман. Тази вечер тя олицетворяваше типичната английска красота повече от всякога. Несъмнено излъчваше прелестно

сияние, а изражението ѝ бе непринудено освободено от престорена скука, каквато толкова девойки възприемаха, за да изглеждат по-зрели.

Граф Торнхил ѝ се поклони и измърмори някаква баналност, преди да извърне в очакване глава към другата млада дама. Към почитаемата госпожица Дженифър Уинууд.

Да. О, да, наистина. Паметта му не бе преувеличила. Той бе висок, но очите ѝ бяха на нивото на брадичката му. И прекрасните тъмни очи бяха повече с цвят на кехлибар, отколкото кафяви. Цялата ѝ великолепна тъмночервена коса, която той едва бе зърнал под бонето ѝ в парка, сега се спускаше на богати къдрици върху врата ѝ и слепоочията ѝ. Тя имаше форми — мечта, въпреки че той не сведе поглед от лицето ѝ, за да потвърди впечатлението си. Цветът на кожата и фигурата ѝ я правеха да изглежда толкова жизнена, сякаш бе облечена в алено. И всяка частица от нея бе съблазнителна.

Той се наведе над ръката ѝ, промърмори, че е очарован, погледна дълбоко в очите ѝ, за да се увери, че го е познала — колко ужасяващо, ако не беше! — и се придвижи навътре в салона.

— Е, Бърти — каза той, като се спря за малко от вътрешната страна на вратата и вдигна монокъла си, за да се огледа наоколо — дължиш ми пет лири, скъпи ми приятелю. Сезонът предлага поне две хубавици.

— Бях убеден — каза сър Албърт, — че те вероятно са плод на въображението ни, Гейб. Сърцето ми е поразено.

— От блондинката, предполагам — уточни граф Торнхил. — Възнамерявам да танцувам с другата. Ще видим дали съм бил поканен просто като аристократичен орнамент, Бърти, или ще ми бъде позволено да се доближа достатъчно близо до една от дъщерите на висшето общество.

— Залагам пет лири за това, че ще ти бъде позволено да се приближиш и насърчен да останеш близко — ухили се приятелят му. — Лесно ще си спечеля обратно парите.

— А — каза графът, — ето го и Нелър. Облечен в светлолилаво. Изглеждаш твърде внушително, за да си истински, Франк. Ще шашнеш дамите, но не една, а цяла дузина.

Двете седмици преминаха под знака на вълнението и безсилието. Вълнение, в смисъл, че се бяха подготвяли за представянето им в салона за гости на кралицата и след голям трепет бяха изпълнили задачата. И вълнение също заради това, че им предстоеше балът, на който щяха да ги въведат в обществото, и зашеметяващ брой покани, които трябваше да прочетат и изберат измежду тях — въпреки че това обикновено означаваше да се съгласят с онези прояви, които леля Агата одобряваше, и да отхвърлят други, които биха намерили за по-приемливи. Освен това имаше и принадлежности, на които да се радват, и новополучени дрехи, които да пробват върху себе си и на които да се възхищават.

Но бяха и обезсърчени. Най-накрая бяха в Лондон, Сезонът бе започнал и цялото висше общество се забавляваше с нестихваща настървеност. И все пак те трябваше да останат в уединение, докато бъдат въведени в обществото на първия си бал. Това бе достатъчно да потисне настроението и на най-жизнерадостния простосмъртен. Саманта бе заявила това няколко пъти.

Дните бяха обезкуражителни за Дженифър и по друг повод. Виконт Кързи бе дошъл веднъж на чай. Веднъж!

Бе дошъл с майка си и бе седял, пиейки чай и разговаряйки половин час с Дженифър, Саманта и леля Агата. Беше се усмихнал само на Дженифър, когато си вземаше довиждане и когато целуна ръка ѝ.

Но това бе всичко, което бе получила от първите две седмици след официалното договаряне за годеежа. Да, всичко бе много обезсърчително. И много порядъчно, разбира се. Имаше и вълнение от всичко друго, което ставаше наоколо.

Но най-накрая настъпи вечерта на бала и Дженифър едва не се разболя от възбуда. Тя искрено се презираше, тъй като бе на двадесет години и отдавна бе минала възрастта за такива детински реакции. Но бе развълнувана и това си е. Нямахте да се преструва, че се чувства по различен начин.

Не беше си представяла, че може да има толкова много хора в целия Лондон, колкото броят на онези, които преминаха покрай посрещащите домакини към салона в безкраен, както ѝ се стори, поток. Девойки, целите в бяло, като Саманта и нея, по-възрастни дами в по-ярки цветове с тюрбани и полюшващи се пера, по-възрастни

мъже, които се кланяха, усмихваха се и сипеха щедри комплименти, по-млади мъже, които се покланяха и говореха възпитано и гледаха с преценяващ поглед. О, тя можеше да разбере защо всичко това бе известно като брачно тържище и отново се зарадва, че в действителност не е част от него. Лорд Кързи бе пристигнал рано и беше вече в балния салон. Беше я помолил за първия танц, което бе съвсем благовъзпитано.

Имаше съвсем малко хора, които Дженифър познаваше. Няколко от момичетата и дамите, които бяха присъствали на посещението при кралицата. Един или двама от приятелите на баща ѝ, които бе извикал в дома си предишните две седмици. Двама по-млади благородници — двамата, които бяха яздили покрай тях и които ги бяха поздравили в парка онзи първи следобед.

Да, той наистина прилича на дявол, помисли си тя, когато погледът ѝ кацна върху господина с матова кожа и тя го разпозна веднага. Беше много висок, мургав и за разлика от другите мъже, които бе видяла, бе облечен в черно — сако, жилетка и панталони, опънати над коляното. В контраст ризата, шалчето за врата, маншетите на ръкавите и чорапите му изглеждаха невероятно бели. Беше пълна противоположност на Лайънъл, единият олицетворяваше съвършеният дявол, а другият бе истински ангел. Тя си спомни разговора със Саманта в парка.

Такъв бе граф Торнхил. Наистина, човек с високо обществено положение. Беше я погледнал много смело с тъмните си очи, както бе направил и първия път. Може би благородниците от неговия ранг се чувстваха в правото си да си позволяват по-големи волности, отколкото другите господа. Тя изпита двойна благодарност заради присъствието на лорд Кързи в балния салон и заради официалния характер на обвързването си с него. Граф Торнхил я караше да се чувства... неудобно.

Благородникът, който бе заедно с него в парка, сър Албърт Бойл, сега го следваше. Той се усмихна, поклони ѝ се и влезе в салона. Държеше се като всички други господа, поканени на бала.

Но Дженифър набързо забрави единствените двама благородници, които ѝ бяха познати. В действителност те не бяха единствените. Тук бе и лорд Кързи, който със сигурност заслепяваше по блясък всички други мъже в салона така, сякаш караше светлината

на стотиците свещи в свещниците да осветяват само него, докато другите господа оставаха в сянка.

Това бе въображаема и глупава мисъл и тя го знаеше. Усмихна се на себе си и на него, когато той най-после ѝ се поклони и я поведе към празния дансинг да даде знак за образуването на двойките за откриване на танците. Лорд Греъм, един от по-младите познати на баща ѝ, който бе получил одобрително кимване от леля Агата, извеждаше Саманта. Дженифър обаче не виждаше нищо друго, освен своя годеник.

Той бе целият в светлосиньо, сребристо и бяло. Беше рус. Караше сърцето ѝ да се обръща и да тупти с обезпокоителна бързина. Тя се наслаждаваше на мига с цялата си душа. Това бе мигът, който толкова дълго бе чакала. Ще си го спомням до края на живота си, уверено си мислеше тя.

— Тази вечер изглеждате изключително — прошепна ѝ той, докато чакаха да се образуват двойките около тях и музиката да започне да свири.

— Благодаря, милорд — тя се усмихна, като осъзна, че се канеше да отвърне на комплимента, но спря тъкмо навреме. Въпреки че мисълта, че може да каже такова нещо на годеника си, я порази. Но тя го бе виждала толкова малко пъти. С времето щяха да се чувстват по-удобно. Сега, след като бе представена и можеше да се движи свободно в обществото, щяха да бъдат заедно почти през цялото време. Скоро щяха да се чувстват уютно заедно. Щяха да станат приятели. Тя щеше да бъде в състояние да изказва мислите си пред него, без да има нужда първо да се спира, за да прецени дали са правилни.

Сега, в този миг, тя изпитваше страхопочитание пред него и се презираше за това. Беше непохватна и недодялана. Държеше се като седемнадесетгодишно момиче, което току-що е излязло от класната стая. Съзнателно надяна върху себе си маска на смирено достойнство и реши да се наслади на мига такъв, какъвто бе. Всичко друго, за което жадуваше, щеше да дойде с времето си. Не трябваше да разваля настоящето с копнеж по това, което щеше да дойде, но за което трябваше време.

Танцуваха със стъпките на народния танц при откриването и мълчаха. Дженифър бе отчасти доволна от това. Въпреки че бе присъствала на многобройни събирания вкъщи и бе завършена

танцьорка, никога преди не бе танцувала в такава обстановка и в такава компания. Чувстваше върху двамата погледите на присъстващите, което бе естествено да се очаква, тъй като това бе балът, на който двете със Саманта бяха въведени в обществото. Беше благодарна за липсата на разговор, така че можеше да се съсредоточи върху стъпките на танца. И, разбира се, сложните извивки на танца често ги разделяха, така че поддържането на разговор щеше да бъде невъзможно.

Когато се пригоди към ритъма на стъпките и си отдъхна за малко, погледът ѝ се зарея зад края на редицата, в която танцуваше. Всички тези важни и богато облечени благородници и дами бяха събрани в нейна чест и в чест на Сам. Това бе вълнуваща и чудесна мисъл. Най-после! Най-после тя бе в Лондон, беше въведена в обществото и бе сгодена официално. Годежът ѝ щеше да бъде обявен публично след две седмици, а след шест седмици щеше да се омъжи.

Тя погледна отново към прекрасния рус бог, който щеше да ѝ стане съпруг. Как ли ѝ завиждаха всички други девойки! Чудеше се колко ли от тях знаеха, че двамата са сгодени и си каза, че вероятно почти всички вече знаят. Малко неща оставаха тайна за дълго сред лондонското общество, както бе чула. А това не беше нещо незначително.

И тогава зад годеника ѝ погледът ѝ бе привлечен от едно място, което сякаш не съответстваше на обстановката в балната зала: облечената в черно фигура на граф Торнхил, който стоеше сам, до страничната линия. Не, всъщност не беше сам, забеляза тя, когато присви очи към него. Там стояха и други двама господа, включително и сър Албърт Бойл. Той просто изглеждаше, че е сам, защото бе толкова различен от всички около себе си. Толкова висок и толкова мургав. Тя забеляза, че той я наблюдава непрекъснато. Наведе бързо погледа си и насочи отново вниманието си към танца.

Той бе пълна противоположност на Лайънъл. Беше толкова забележимо, че тя глупаво се чудеше защо другите не възкликват от това откритие. Денят и нощта. Лятото и зимата. Ангелът и дяволът. Тя се усмихна отново и отново си пожела да се чувства достатъчно уютно със своя годеник, че да може да сподели тази шега с него.

Кързи! Граф Торнхил го забеляза малко след като бе престанал да дразни лорд Франсис Нелър заради светлолилавите му и сребристи вечерни дрехи и после не можа да разбере защо не беше забелязал този мъж веднага. Очите му се присвиха при вида на виконта и той почувства как дълбоко в него се надига неочаквана омраза.

Може би, мислеше си той, трябваше да напусне Лондон и да се отпрати на север и към къщи, в края на краищата. Може би Лондон не бе достатъчно голям за двама им. Но проклет да е, ако си позволи да бъде прогонен от Кързи и подобните му.

Наложи си да отклони вниманието си от този мъж и продължи лекия шеговит разговор с приятелите си.

Но вниманието му не остана отклонено за дълго.

— Сатаната му със сатана! — промърмори той, когато всички присъстващи сякаш се събраха на едно място и хората, които посрещаха гостите, влязоха в танцувалната зала и оркестърът започна да настройва за последно инструментите. Първият танц всеки момент щеше да започне и двете момичета, чийто бал на поява в обществото бе тази вечер, бяха изведени на дансинга от партньорите си. Той измърмори още една нецензурност под носа си.

— Напълно съм съгласен, Гейб — подхвърли сър Албърт с насмешлива нотка в гласа. — Греъм ме изтласка и разби сърцето ми. Но не това те измъчва, нали? Кързи направи нещо подобно с теб. Може би трябва да си отидем вкъщи и да си пръснем черепа с някой куршум.

Виконт Кързи извеждаше прекрасната червенокоса — госпожица Дженифър Уинууд. Самият сатана, приличащ повече на ангел с бледото си великолепие, се навеждаше над невинното създание и му шепнеше нещо в ухото. Лорд Торнхил се усети, че бе стиснал зъби. Чудеше се какво щеше да направи Нордал, ако знаеше. Вероятно нищо. В края на краищата това бе само един танц, дори и Кързи да бе избран да партнира на дъщерята на Нордал на може би най-важния танц в живота ѝ. Все пак нямаше много мъже, които биха заклеили някого, че е свалил нечия съпруга. Едва ли щеше да бъде преувеличено, ако се кажеше, че това е обикновена практика. Не беше нещо необичайно за един мъж да направи дете на съпругата на някой друг. Единственото провинение, което не можеше да бъде извинено, бе да се направи това, преди съпругата да е дарила мъжа си със законен наследник от мъжки пол. Кързи нямаше чак толкова провинение,

въпреки че Катрин нямаше друго дете. И, разбира се, далеч по-непростимо бе да правиш любов с жената на собствения си баща. Кързи не бе извършил и това.

— Изглеждат така, сякаш са слезли направо от рая, нали? — каза сър Франсис Нелър отстрани на лорд Торнхил. Той кимна по посока на Кързи и госпожица Уинууд. — Докато ние, останалите смъртни, ще трябва да се задоволим с това, което е останало. Потискаща мисъл, а, Гейб? Въпреки че трябва да се признае, че няма нищо обикновено по отношение на теб. Изборът на черно тази вечер е резултат на вдъхновение. Изглеждаш определено сатанински. Дамите ще мислят, че е много подходящо и без съмнение ще закопнеят за теб — захили се той весело.

— Да се чуди човек — намръщи се графът, докато погледът му проследи двойката, когато започна танцът — какво е направил Кързи, че Нордал да е така благоразположен към него, за да му окаже такава чест. С изключение на това, че е доста красив, разбира се — той не се опита да скрие презрението в гласа си. Наистина не бе трудно да разбере защо Катрин, омъжена за неговия възрастен и немощен баща, се беше влюбила така отчаяно във виконта.

Сър Франсис се засмя отново.

— Нима не си чул? — каза той. — Осъдително, ако питаш мен, когато тя е една от малкото красавици в тазгодишната реколта. Но винаги е така, нали? — Той въздъхна и повдигна монокъла си, за да наблюдава по-добре танца на госпожица Уинууд.

— Какво е винаги така? — попита графът. — Не ми казвай, че има шарка, Франк. Какъв пропуск.

— Сгодена за Кързи — осведоми мрачно сър Франсис. — Сватбата ще се състои по някое време преди края на Сезона, ако клюките са верни. В катедралата Сейнт Джордж, където ще присъства цветът на висшето общество, без съмнение. Разбира се, все още остава свободна братовчедка ѝ, еднакво възхитителната госпожица Нюман. Всъщност тя е дори по-прелестна. Винаги съм имал слабост към блондинките, а и кой пламенен и буен младеж няма такава слабост? Дочух, че тя има и зестра, която е повече от прилична. Разбира се, това може да бъде просто примамка и обезпокоително ще загуби значение, веднага щом някой прояви определен интерес.

— За блондинката се говори — каза сър Албърт. — Споменавах името ѝ, въпреки че в действителност не го знаех през цялото време — в парка, преди две седмици, нали, Гейб? Мислиш ли, че трябва да хвърля ръкавица в лицето на Греъм в края на танца?

— Защо ще чакаш до края? — попита сър Франсис и двамата се захилиха с искрена развеселеност.

Граф Торнхил не ги слушаше. Сгодена! Горкото момиче. Дълбоко я съжаляваше. И изпитваше известен гняв заради нея. Тя заслужаваше нещо по-добро. Или може би не? В края на краищата той не я познаваше и получи впечатление за известна високомерна резервираност както в парка, така и при посрещането тази вечер. Може би притежанието на титлата на Кързи и неговото богатство щяха да ѝ бъдат достатъчни. Вероятно тя бе влюбена в него. Твърде бе възможно да е влюбена в него. Имаше нещо в начина, по който го гледаше, което предполагаше това.

Вероятно и той я обича, помисли си графът с грубо откровение, или обича зестрата, която върви заедно с нея. Нордал се славеше с голямото си богатство. Вероятно Кързи бе готов сега да се укроти в един скучен и безупречен семеен живот. Няма да бъде трудно да го направи с червеносатата с дългите крака, мислеше си графът и погледът му потърси потвърждение на мислите му, докато Дженифър танцуваше. Краката ѝ наистина бяха дълги и добре оформени, очертаващи се под меката коприна и дантела на силно вталената ѝ рокля.

И със сигурност нямаше да бъде трудно човек да е доволен от такава прелест и такава съблазън за цял живот.

Да, може би техният брак е подходящ, мислеше си той, докато продължаваше да ги наблюдава как танцуват. Те си подхождаха по красотата и по известна ледена надменност.

И тогава погледът му срещна очите на девойката от другата страна на салона, докато тя още танцуваше. Тя не ги отмести веднага и той ги задържа със своите. Господи, тя бе привлекателна жена! Имаше някакво несъответствие между тази разкошна червена коса и добре надареното ѝ тяло от една страна, и чисто белите ѝ дрехи и надменното ѝ изражение от друга. Госпожица Дженифър Уинууд не изглеждаше нито непорочна, нито студена. Поне не изглеждаше дали ще бъде такава. Тази коса трябваше да пада свободно и да е разпиляна по

възглавница. Тези гърди трябваше да бъдат голи и да се надигат от леглото, за да докоснат гърдния кош на някой мъж.

Разбира се, тя не можеше да остане девствена още дълго. Косата ѝ щеше наистина да бъде разпиляна, гърдите ѝ — голи, а краката ѝ — обвити около тези на Кързи. Имаше нещо почти противно в тази мисъл и нещо определено непристойно. Умът му нямаше навик да се рови в леглата на другите мъже.

Желая щастие на Кързи и госпожица Уинууд в предстоящия им брак, мислеше си той, наблюдавайки ги с присвити очи. Или по-скоро обратното, ако трябваше да бъде честен към себе си, желаше бракът им да отиде по дяволите. Омраза против волята му го измъчваше, докато ги гледаше как танцуват, а приятелите му как се хият на духовитостите, които си разменяха.

Това, което наистина би искал, бе да види как Кързи страда така, както бе страдала Катрин. Или дори частица от това, което тя бе изстрадала. Искаше да види как червенокосата ще разбие сърцето му и ще направи живота му нещастен. Въпреки че това едва ли бе справедливо към нея. Погледът му остана отново прикован върху нея. Не я познаваше въобще и трябваше да последва собствения си съвет да гледа отвъд физическите черти, да преценява характера, но тя бе ослепително красива. Кързи не заслужаваше щастието да притежава такава красота.

Графът наблюдаваше момичето до края на танца, а очите му бяха присвити, потънал в размишления. Със сигурност щеше да танцува с нея още тази вечер, ако това можеше да бъде уредено. В угълчетата на ума му се загнездиха наченките на една идея.

Да, помисли си той, отмъщението щеше да бъде сладко. Дори само малко отмъщение. И може би имаше някакъв начин да го постигне.

— Не е ли това най-божествената вечер, която си преживявала?
— попита Саманта Дженифър по-късно, в един от редките моменти, когато бяха в състояние да разменят по някоя дума насаме. — Четири танца и четирима различни партньори и като връх господин Максвел ще танцува отново с мен по-късно. Той не е най-красивият мъж тук,

Джени, но наистина умее да ме размива. Казва най-скандалните неща за всички около нас.

Дженифър забеляза, че тя сияеше и изглеждаше по-красива, отколкото обикновено, ако въобще това бе възможно. Само някой със скромността на Саманта можеше евентуално да се съмнява, че тя ще превземе висшето общество с щурм, както се носеше слухът. Не присъстваше никоя друга дама, която да може да се сравнява с нейния чар.

— Да, така ще направи и лорд Кързи — каза тя с въздишка. — Ще танцува с мен още веднъж, това е. Мразя това правило, че човек може да танцува с един и същ партньор не повече от два пъти. Беше първият танц и аз бях нервна и гледах да не сбъркам стъпките. Чувствам се така, сякаш въобще не съм била с него. — В своето въображение, в мечтите си за това, как щеше да изглежда тази вечер, тя бе танцувала само с Лайънъл, като и за двамата другите като че ли не съществуваха. Но, разбира се, знаеше, че благоприличието щеше да ги държи разделени през по-голямата част от вечерта. Понякога тя почти мразеше благоприличието.

Виконт Кързи бе танцувал със Саманта и след това бе изчезнал, по всяка вероятност към залата за игра на карти, за която всички знаеха, че никой, освен вдовиците и по-възрастните господа не можеха да използват. Но дори и да бе останал в танцувалната зала, той не би могъл да танцува с нея отново. Или ако беше, на нея нямаше да ѝ остане нищо, което да очаква през останалата част от вечерта.

В мечтите си тя също си представяше двамата заедно. Само за кратко време. Просто достатъчно дълго, за да могат да се усмихнат един на друг в очите съвсем интимно и да разменят първата си целувка. О, това бе чудесна мечта, и доста глупава, мислеше си тя.

Но може би наистина щеше да се случи по-късно вечерта. Може би щеше да я покани за танца преди вечерята — разбира се, щеше да бъде странно, ако не го направи, а танцът преди вечерята бе следващия по ред. И вероятно щеше да съумее да я изведе от залата за вечеря малко преди другите.

Беше погледнала към устата му докато танцуваха. Беше си представила как устните му докосват нейните и от тази мисъл ѝ бе станало горещо. Беше глупава. На двадесет години вече би трябвало поне да знае какъв е вкусът на мъжките устни.

И тогава мислите ѝ бяха тутакси разсеяни. Един благородник се покланяше пред нея и я молеше за следващия танц — за танца преди вечерята. Един висок благородник, целият облечен в черно и бяло. Граф Торнхил. Озадачена, Дженифър се озърна наоколо. Леля ѝ бе довела другите ѝ партньори при нея. Но леля Аги сега бе на известно разстояние от нея, а вниманието ѝ бе приковано от една много едра и внушителна по-възрастна дама, облечена в тъмnochервено.

Това бе танцът преди вечерята. Но къде беше Лайънъл? Беше се настроила да танцува с него. Но той не се виждаше никъде! Колко ужасяващо!

— Благодаря, милорд — каза тя, като се поклони леко. — За мен ще бъде удоволствие. — Искаше ѝ се да има начин да му откаже. Може би имаше начин, но тя не го знаеше.

Танцуването не ѝ хареса. Той бе много висок, далеч по-висок от Лайънъл, и някак си... заплашителен. Не, не беше това, каза си тя, когато думата достигна съзнанието ѝ. Смуцаващ, бе вероятно поточната дума. Той я наблюдаваше постоянно, а тъмните му очи някак си я заставяха и тя да отвърща на погледа му няколко пъти по време на танца, когато бяха лице срещу лице, и тя се усети, че се взира в очите му и се чувства някак си обвита в нещо, за което въобще не можеше да намери подходяща дума. Той я заговаряше от време на време.

— Започвах да вярвам, че съм си ви представял — каза той.

Тя предположи, че вероятно той имаше предвид онзи следобед в парка.

— До тази вечер — обясни тя, — не съм излизала и не съм имала възможност да присъствам на забави.

— Предполагам, че след тази вечер — продължи той, — хората ще ви виждат навсякъде. Уверявам ви, че и аз ще бъда навсякъде.

Може би трябва да му каже, че е сгодена, помисли си тя с неудобство, но се въздържа. Думите му бяха типична галантност, каквато тя би трябвало да очаква в Лондон. Той щеше да се развесели, ако си помисли, че го е разбрала погрешно.

— Ще бъде чудесно — кимна тя.

Той внезапно се усмихна и суровите му, сатанински черти се превърнаха в изражение, което без съмнение, бе привлекателно.

— Почти ви чувам да казвате същите думи и на някой, който вади зъби — каза той. — Точно със същия тон.

Хрумването му бе толкова забавно и неочаквано, че тя се засмя.

— Не бях прав — додаде той меко. — Мислех си, че може би никога не са ви учили да се усмихвате. Но нещо по-добро от това, вие можете да се смеете.

Тя изтрезня на мига. Той флиртува с мен, помисли си тя. И намираще това за малко опасно, въпреки че нямаше представа защо. Вероятно защото по сърце бе все още едно скромно малко момиче, което не знае как да се справя с господата, които имаха значителна градска закалка.

Скоро след като бяха започнали да танцуват, тя зърна лорд Кързи, който се бе върнал от залата за игра. Погледите им се срещнаха за кратко и тя си представи, че той е раздразнен. Наистина, това бе слабо казано. За миг той изглеждаше бесен. Но всъщност нямаше право. Не беше я помолил за този танци и бе дошъл твърде късно. Той със сигурност знаеше как копнее тя да танцува с него! О, със сигурност го знаеше! Тя се опита да му го каже с очи, но той бе извърнал погледа си.

След известно време тя видя, че той танцува със Саманта — отново. Би могла да заплаче от безсилие и разочарование. И съвсем без причина намрази мургавия господин — граф Торнхил — въпреки че той не би могъл да знае, че тя с надежда бе очаквала да танцува точно този танц с годеника си.

Той я поведе към мястото за вечеря, когато танцът свърши. Тя се бе надявала без основание, че той ще се извини и че лорд Кързи ще дойде и ще заеме мястото му. Но Лайънъл, разбира се, бе задължен да съпроводи Саманта, след като бе танцувал с нея. Тя би могла да тропне с крак, в пристъп на лошо настроение, помисли си Дженифър, но за щастие нелепостта на тази мислена представа, че ще направи точно това, възстанови чувството ѝ за хумор и тя трябваше да се пребори със себе си, за да не се засмее на глас.

Граф Торнхил ѝ намери място в ъгъла на масата, която бе толкова отрупана с цветя, че всъщност нямаше място за никой друг, освен за тях двамата. Наистина изглеждаше сякаш масата въобще не беше предвидена за сядане. Дженифър знаеше, че леля Агата бе възнамерявала тя да седне на централната маса с лорд Кързи, Саманта и нейния кавалер, но някак си планът се бе провалил. Сега леля ѝ и се мръщеше, но какво можеше да направи тя? Леля Агата трябваше да си

изпълни задължението преди последния тур танци и тогава това нямаше да се случи. Саманта и лорд Кързи седнаха заедно на централната маса.

— Предполагам — поде лорд Торнхил, — че едно представяне пред кралицата е най-неприятното изпитание за една млада дама. Истина ли е това? Моля ви, разкажете ми за вашето представяне там.

Дженифър въздъхна.

— О, тези глупави дрехи — каза тя. — Никога няма да разбере защо не ни позволиха да носим такива дрехи, каквито бихме желали, за подобен случай, например. Всичките тези принадлежности и всичките тези разходи само за няколко минути от живота на човек... И реверансите, репетирани отново и отново в продължение на месеци и изпълнени само за няколко секунди. Вероятно това бе най-неприятното изпитание в живота ми, милорд. А също и най-глупавото.

Той изглеждаше развеселен.

— Можете да се озовете в строго охранявана килия в Тауър, в очакване на екзекуция с отсичане на главата, ако изразите това становище не пред когото трябва — обяви той.

Тя почувства как се изчервява. Какво, за Бога, я бе накарало да приказва толкова искрено?

— Разкажете ми за това — помоли той. — Винаги съм искал да узная какво става в тези приемни зали и вярвам, че винаги ще бъда благодарен, че съм мъж.

Тя му разказа всичко, а той ѝ заговори за това, как бе пътувал през последната година и нещо и ѝ описа части от Франция и Швейцария. Не би могло да има по-прекрасно кътче на земята от Алпите, каза ѝ той и тя му повярва, като слушаше описанията му. Тя нямаше представа какво яде или какво не яде по време на вечерята. Както и нямаше представа колко време измина или не измина, преди хората около тях да започнат да напускат местата си и да се отправят по посока на танцувалния салон.

Не е честно, помисли си тя, когато граф Торнхил я отведе обратно там и после се поклони, преди да я освободи от присъствието си и да напусне салона, че това време и чудесната възможност за разговор трябваше да бъдат пропилены с него, когато можеше да бъде с Лайънъл. Тя неохотно призна, че се бе наслаждавала както на това, че приказваше, така и на това, че го бе слушала. Но това беше мечтала да

прави с Лайънъл. И сега възможността бе отминала за тази вечер. Лорд Кързи щеше да танцува с нея отново, но нямаше да ѝ се отдаде случай да разговаря с него, да се смеят заедно, да се опознаят малко повече.

Вечерта бе провалена. Граф Торнхил я бе провалил, въпреки че това бе нечестно обвинение. Не бе негова вината, че леля Агата бе забавена от дамата в тъмночервено и че лорд Кързи бе закъснял с връщането си в танцувалния салон. И той наистина бе положил усилие да ѝ бъде приятен. При всякакви други обстоятелства тя може би щеше да бъде поласкана от вниманието му, защото той без съмнение бе симпатичен посвоему, така, както и Лайънъл.

Дявол и ангел. Не, това не бе честно.

О, но тя толкова бе копняла за такъв разговор с Лайънъл... Сега той се приближаваше към нея заедно с леля Агата. Тя му се усмихна и почувства как сърцето ѝ заби лудо.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Как бих могла да се чувствам потисната? Не, не съм, каза си Дженифър твърдо, късно на другата сутрин. Само дето беше все още малко уморена. Салонът долу бе отрупан с цветя, като долу-горе половината бяха нейни, а другата половина — на Саманта. Но въпреки цялото вълнение от предния ден и късно снощи, Саманта преливаше от добро настроение.

— Толкова много благородници, които ни изпратиха цветя, Джени — каза тя с широко разперени ръце, като че ли танцуваше в някоя градина. — Едва мога да свържа някои от имената с конкретни физиономии, трябва да ти призная. Всичко е толкова прекрасно! Знам, че е традиция да се изпращат цветя на дамите на следващата сутрин след въвеждането им в обществото, но поне някои от тях би трябвало да са изпратени поради искрено възхищение, нали?

— Да — Дженифър докосна леко с пръсти един лист от най-големия букет. Сякаш малко ѝ се плачеше и въобще не можеше да разбере себе си, или да си прости. Имаше всякакво основание да бъде неимоверно щастлива. Вечерта бе един чудесен успех — и за двете. Нямаше достатъчно танци, които да им дадат възможност да танцуват с всички господа, които ги бяха поканили.

— Този, например — засмя се Саманта. — Лорд Кързи трябва да е поръчал най-големия букет, който магазинът е могъл да му осигури. Сигурно си във възторг. Двамата заедно изглеждахте прекрасно, Джени. Всички говореха така. И всички знаят, че сте сгодени. Съобщението вече може да е излязло и във вестниците.

— Той бе невероятно красив, нали? — попита Дженифър замислено като си спомни за разочарованието си от предишната вечер, въпреки че открито не би признала, че нещо е било разочароващо.

Както бе очаквала, Лайънъл бе танцувал с нея след вечерята още веднъж, но имаха малко възможност да разговарят. Танците не предразполагаха към разговори, с изключение, може би на валса. Но миналата вечер нямаше валсове, защото на нея, на Саманта и на много

други млади дами нямаше да им позволят да ги танцуват. Все още няхаха шанс да бъдат одобрени от някоя покровителка. На дамите не бе разрешено да танцуват валс, докато не получеха специално одобрение.

— И той дори ми изпрати букет — каза Саманта, като вдигна един и вдиша аромата му. — Не е ли мило от негова страна? Съжалявам, че съм го считала за студен. Никога няма да го кажа отново. Един благородник, който ми изпраца китка цветя, не може да бъде студен — тя се засмя още веднъж. — Смяташ ли, че ще имаме посетители този следобед? Леля Аги каза, че може да се очаква. Продължавам да искам да се ощипя, за да се уверя, че всичко това е истина, но се въздържам в случай, че не е.

Дженифър докосна един от букетите си, но не го взе. Рози. Червени рози. Вероятно не бе лесно да се намерят рози през това време на годината.

Той не се бе върнал в танцувалния салон. Може би си бе отишъл вкъщи след вечерята или бе прекарал останалата част от вечерта в стаята за игра на карти. Тя все още бе обидена от факта, че около половин час, който можеше да прекара с Лайънъл през паузата по време на вечерята, го беше прекарала с него, че разговорът, който би могла да води със своя годеник, вместо това бе проведен с граф Торнхил. Но тогава, ако беше с Лайънъл, щяха да бъдат на централната маса и отново нямаше да имат възможност за частен разговор. И виконт Кързи не бе пътувал из Европа в последната година и нещо и нямаше да може да я развлича с тези истории и да я изпълва с копнеж да види всичко сама.

Графът нямаше вина. Знаеше го. Но все пак негодуваше срещу него. Беше нечестно, но понякога бе невъзможно да бъдеш честен, когато се намесваше зовът на сърцето. Тя докосна с върха на единия си пръст венчелистчето на една роза и наведе глава да я помирише.

В действителност имаше основателна причина да изпитва негодувание — срещу него и срещу леля Агата. Леля Агата й бе казала в края на вечерта, че не е трябвало да танцува с граф Торнхил и че тя със сигурност нямаше да му позволи да я съпроводи до маса в залата за храна, където никой не би могъл да се присъедини към тях.

— Не мога да разбера защо брат ми го е поканил — бе казала лейди Брил. — Той, разбира се, е граф и освен това има огромно

богатство, като собственик на едно от най-процъфтяващите имения в Англия. Но въпреки всичко не е подходящ гост за бал с млади и невинни девойки. Щях да го обезкуража твърде непреклонно, ако го бях чула да кани теб или Саманта.

— Не знаех, лельо — бе казала Дженифър. — А той ме помоли учтиво. Как бих могла да кажа не?

— Той има отвратителна репутация — бе съобщила лейди Брил — и трябваше да има доблестта да стои далеч от теб. Не трябва да имаш нищо общо с него, Дженифър. Ако го видиш отново, трябва да кимнеш учтиво, но по такъв начин, че всички дами да забележат, че не желаяш по-нататъшно запознанство. Ако той настоява, ти си длъжна да го отрежеш направо.

Тя не бе казала какво е докарало такава лоша репутация на графа и изглеждаше шокирана, че Дженифър дори си бе помислила да я попита.

Той не трябваше да я моли да танцува с него. Не трябваше да я насочва точно към тази маса. Но това нямаше да се повтори. Тя щеше да направи така, както леля Агата я бе посъветвала, ако той се приближи отново до нея. След по-малко от две седмици годежът ѝ щеше да бъде официално обявен и тогава щеше да бъде съвсем в безопасност от всеки господин, независимо от това дали репутацията му е добра или не.

— Денят днес е чудесен — каза Саманта, като се разхождаше покрай прозореца и се взираше нагоре, — въпреки че слънцето не грее. Мислиш ли, че ще получим покани за разходка в парка, Джени? Дано някой благородник ни се обади следобед. О, толкова се надявам! Разбира се, ти няма нужда да проявяваш загриженост. Лорд Кързи е длъжен да се обади и той ще те изведе на разходка. Но аз ще живея в напрежение.

Дженифър хвана братовчедката си за ръка и двете излязоха заедно от стаята.

— Преди да се оплакваш повече — каза тя, — спомни си какво бе преди месец, Сам, или преди година или две. Тогава най-вълнуващото нещо, което можехме да очакваме, бе една разходка до селото, за да сменим цветната украса на олтара на църквата.

— О, да — съгласи се Саманта. — Да, така беше, нали? Ако нямаме посетители днес следобед и ако не можем да отидем на

разходка, все още има и утре, разбира се, и балът в Чизли.

И Лайънъл със сигурност ще дойде, помисли си Дженифър.

Беше ѝ изпратил един букет сутринта. Нищо прекалено щедро, просто това, което се очакваше от всеки благородник да изпрати на сутринта след първия бал. Но той наистина бе изпратил рози, извънредно скъпи по това време на годината, и съзнателно не си даде труд да изпрати цветя на малката блондинка, въпреки че нормалната вежливост би го подтикнала да направи това.

Той не направи посещение на Бъркли скуеър този следобед, въпреки че размисляше над идеята и бе много изкусен, когато откри, че сър Албърт ще отиде. Да присъстваш на бал в един дом сред стотици други гости и да присъстваш на събиране в гостната, между вероятно дузина посетители, бяха две безкрайно различни неща. Можеха да го накарат да се почувства определено нежелан в гостната. Най-малкото щеше да бъде смразен от дракона, в лицето на лелята на девойката, която бе отпуснала охраната си поради ангажименти само за миг и той изцяло се бе възползвал от този миг миналата нощ.

Не, той нямаше да посети къщата на Бъркли скуеър. Но щеше да пояде в парка в обичайния час и щеше да се надява да я срещне там. По всяка вероятност, в деня след представянето ѝ в обществото, тя щеше да бъде там. В края на краищата така бе модно да се прави. Без съмнение Кързи щеше да я изведе на разходка. Щеше да бъде идеално.

Щеше да задвижи нещата бавно, реши наново тази сутрин, както бе решил миналата вечер, когато за първи път му хрумна тази идея. Жената бе резервирана, но нито глупава, нито лекомислена. Наистина, той бе развеселен от остроумието ѝ, когато бе описала посещенията си при кралицата. Предположи, че тя е по-голяма от повечето млади дами, които биваха въвеждани в обществото. Изглеждаше по-голяма. Не би могла да бъде заблудена лесно. Особено от Кързи. Дори за благоразумните момичета не бе трудно да се влюбят в Кързи, мислеше си графът. Катрин бе постъпила така, а тя винаги му се бе струвала благоразумна.

Но той щеше да я заблуди, тази дългокрака, съблазнителна червенокоса. Фактът, че това няма да бъде лесно, бе ободряващо предизвикателство. Тя бе сгодена, въпреки че още не бе направено

официално съобщение за това. Вероятно щеше да бъде направено скоро. Според Нелър сватбата щеше да се състои малко преди края на Сезона. Щеше да бъде по-добре, ако годежът вече бе обявен официално. Един публичен скандал, един развален годеж по средата на Сезона — това щеше да бъде страхотно унижение за Кързи. Нямахше да бъде точно око за око, зъб за зъб. Но щеше да бъде съвсем задоволително.

Отмъщение, дори малко отмъщение, щеше да му донесе сладко удовлетворение. И желанието за това в този миг бе толкова завладяващо, че дори замъгли съзнанието му.

Виконт Кързи бе дошъл на посещение в Бъркли скуеър заедно с учудващо голям брой други благородници, както и няколко дами. Това бе много приятно, особено за Саманта, която все още не беше се научила, че нейната красота и жизненост ще привличат мъжете като мухи върху мед. Дженифър се радваше заради нея, а за себе си се радваше и бе същевременно разстроена. Беше доволна, защото някои от посетителите намираха за важно да седнат до нея и да поразговарят, а бе разстроена, защото Лайънъл се отдръпваше и оставяше другите да обсебят вниманието ѝ.

Но скоро след пристигането си той я бе помолил да се разходи с неговата двуколка по-късно, в парка. И така, през този час, когато гостната на баща ѝ бе претъпкана от посетителите, тя можеше да се утеши с мисълта, че го вижда, все така прекрасен, в елегантни дрехи за през деня, както бе в коприна и дантела предната вечер. И като знаеше, че най-после — о, най-после щяха да бъдат заедно за час или повече, като се разходи с него на чист въздух и на такова красиво място като Хайд парк.

Това бе наивна надежда. Тя го осъзна твърде рано, в началото на разходката. Хайд парк в пет часа следобед не беше място, където човек отива, за да остане насаме с някого или да се наслаждава на частен разговор. Оказа се, че Ротън роуд бе още по-претъпкан, отколкото танцувалният салон на баща ѝ миналата нощ. Там бе целият моден свят, който се разхождаше или яздеше, или се возеше на многообразие от модни превозни средства.

Но въпреки всичко, беше чудесно да язди до Лайънъл, почти рамо до рамо с него, да бъде видяна там, да знае, че повечето хора са разбрали за връзката им.

— Учудващо е — каза тя. — Двете със Саманта се разхождахме тук преди две седмици, но в по-ранния следобед. Не видяхме никого. С изключение на двама благородници на коне, единият от които бе мургав и със самоуверен поглед.

— Има си подходящо време, за да вземе човек въздух — обясни виконт Кързи. — Няма смисъл да се идва тук през останалата част от деня.

— Освен когато наистина иска да подиша чист въздух и да се поупражнява — каза тя с усмивка и завъртя слънчобрана си.

Той погледна към нея неразбиращо и тя се почувства глупаво. Човек винаги се чувства глупаво, когато си направи шега, а другият не я разбере. Но естествено, това бе плитка шега.

— Откривате ли някога в края на Сезона, че желаете да се завърнете в провинцията, за да се наслаждавате на природата, без всичките тези развлечения? — попита тя.

— Предпочитам цивилизования начин на живот — отговори той.

Това бе почти целият обхват на разговора им. Дженифър скоро разбра, че човек идва в Хайд парк не за да се разхожда с карета или да язди, а за да маха с ръка и да се покланя, да се усмихва, да общува и да клюкарства. Беше озадачаващо, като се има предвид фактът, че тя бе официално въведена в обществото от по-малко от двадесет и четири часа, а вече толкова много хора я познаваха и толкова много се спираха да си разменят любезности с нея и лорд Кързи.

Той бе голям любимец на жените, разбира се. За Дженифър бързо стана ясно, че онези, които спираха, правеха това повече да се взират и да приказват с него, отколкото да общуват с нея. Но това откритие по-скоро я забавляваше, отколкото я дразнеше. Почувства чудесна завладяваща топлина, като знаеше, че той е неин и че всичките тези жени трябва да са позеленели от завист, защото той бе избрал нея за годеница.

И ако жените спираха заради него, няколко господа спряха заради нея. Вълнуващо бе да знае, че беше привлякла вниманието им, въпреки че бе обществена тайна, че е сгодена. За разлика от Саманта, тя не беше се чудила непрекъснато през последните няколко месеца и

дори години дали е привлекателна за мъжете. Беше загрижена само за това дали е привлекателна за лорд Кързи. Беше предположила, че никой друг мъж не би си позволил да я погледне повторно, като знае, че не е част от големия брачен пазар.

Граф Торнхил яздеше в парка и имаше не толкова сатанински вид както миналата вечер — сега бе облечен в син костюм за езда, кожени жълтеникаво — кафяви панталони и високи ботуши. Присъствието му излъчваше сила. Дори сред навалищата от другите светски личности тя го забеляза, когато той бе на значително разстояние от тях. И се надяваше, че няма да дойде по-близко, така че да не ѝ се налага да се отнася към него с хладна вежливост, така както бе заръчала леля ѝ Агата. Искаше ѝ се да знае какво му бе донесло отвратителната репутация. Въпреки че не бе подобаващо за възпитаните жени да се интересуват от такива неща.

Вниманието ѝ бе отвлечено от лорд Греъм, първия партньор на Саманта от предната вечер, и от още един благородник, които спряха да изразят почитанията си. Когато продължиха да яздят, Дженифър откри, че графът е наблизко и че гледа право към нея — както изглежда винаги правеше. Тя кимна с глава, като се надяваше, че той ще отmine бързо.

Той спря и докосна шапката си.

— Госпожице Уинууд, Кързи — поздрави той. — Приятен ден.

— Торнхил — кимна виконтът резервирано и понечи да продължи напред с кабриолета си.

Но графът бе сложил безгрижно ръка на рамката под седалката на Дженифър.

— Надявам се, че сте отпочинала след успеха ви миналата вечер — каза той, като я гледаше право в очите, пренебрегвайки виконта.

— Да, благодаря ви — как можеше човек да запази хладна въздържаност, когато тези черни очи се взираха в нейните собствени и бе почти невъзможно да отклони погледа си встрани? — Благодаря ви за букета — додаде тя, без да бе имала намерение да го споменава. — Вероятно е било трудно да намерите рози по това време на годината. Прекрасни са.

— Така ли? — той направи нещо с очите си така, че те се усмихнаха, а останалата част от лицето му — не.

Дженифър намери това за доста смущаващо.

— Да — кимна тя неубедително и се зачуди дали се изчервява.

Надяваше се, че не, но усещаше как бузите ѝ парят. Той отдръпна ръката си от кабриолета и седна отново изправен на седлото си. Дженифър се зачуди между другото дали просто конят му бе по-голям от тези на другите господа, или високият му ръст създаваше впечатлението, че той се извисява над останалите в парка.

— Но не толкова прекрасни, колкото получателката им — продължи той и гласът му звучеше така, сякаш са съвсем сами заедно.

Докосна отново шапката си, кимна и отмина, без да погледне към Кързи.

Всичко се случи за няколко секунди. Някои други бяха прекарвали повече време до кабриолета им. И все пак тя се почувства смутена, разтревожена и биеща на очи. Почувства се така, сякаш всички я гледаха и се чудеха защо граф Торнхил проявява особен интерес към нея, когато тя бе сгодена за виконт Кързи. Знаеше, че се държи глупаво. Завъртя слънчобрана си и се огледа наоколо. Саманта яздеше до господин Максвел и се смееше весело на нещо, което тройка млади ездачи казваха. Господин Максвел също се смееше.

— Не вярвам, че е разумно — каза виконт Кързи до нея със сдържан глас, който почти издаваше яростта му — да позволявате на лорд Торнхил да се държи свободно с вас, госпожице Уинууд.

— Какво — тя извърна рязко глава и го погледна. — Да се държи свободно ли, милорд? — тя настръхна.

— Бях изненадан и съвсем недоволен, че баща ви намери за подходящо да го покани на първия ви бал миналата вечер — продължи той. — Още по-неприятно ми стана, че леля ви му позволи да танцува един тур с вас и да ви прави компания по време на вечерята.

— Леля Агата не му е позволявала — каза тя. — Беше ангажирана с друго, когато той ме покани. Не знаех, че има причина да му кажа не. В края на краищата той бе поканен гост в дома на баща ми.

— Вероятно сте знаела, че ще дойда да ви поканя за танца преди вечерята...

— Как можех да знам — попита тя. — Вие не споменахте нищо такова. И не бяхте в залата за танци, когато щяха да обявят тура. Надявах се да дойдете, но вас ви нямаше. Щеше да бъде невъзпитано, ако откажех точно в този миг на лорд Торнхил или на който и да е било друг.

— Сега, когато знаете, че той не е достоен за уважение, ще имате възможност да го избягвате за в бъдеще. По мое мнение той не би трябвало да бъде допускат там, където има почтени хора. Аз специално, не бих желал да го виждам в компанията на моята годеница.

Ревност. Раздразнението, което изпитваше Дженифър, се стопи на мига. Той бе ревнив. И имаше собственическо чувство към нея. Не искаше тя да се излага на влияние, което той считаше за непристойно. Или да бъде обект на внимание на някой господин, който несъмнено бе красив. Тя се вторачи в него и си пожела той да се обърне към нея, да вземе ръката ѝ и да покаже с някакъв определен знак привързаността си към нея.

И тогава той направи и двете. И се усмихна.

— Толкова сте невинна...

Тя потрепери вътрешно. Беше на двадесет години и не искаше с нея да се отнасят като с малко дете. Но наистина искаше да бъде обект на неговите молби. Погледът ѝ блуждаеше по устните му. Бяха се отдалечили от навалищата на Ротън роуд и бяха почти сами — един рядък миг. Щеше ли да намери той възможност да я целуне миналата вечер? — зачуди се тя. Наистина бе възнамерявал да ѝ бъде партньор на танца преди вечерята. Щеше да им се отдаде възможност — ако бяха изостанали след всички, отивайки към залата за вечеря, или пък ако бяха избързали преди тях.

— Какво е направил той, което го е поставило толкова далеч зад границите на благоприличието? — попита тя. Не беше толкова наивна, за да не знае, че бе почти всеобща практика за младите, неженени господа — а също и за някои женени — да общуват с жени от определен тип. Може би дори Лайънъл — но не, тя не можеше да мисли така за него. Не можеше. Той бе твърде порядъчен благородник. Но не можеше да повярва, че така стоят нещата с граф Торнхил. Трябваше да има нещо по-необикновено, нещо по-лошо, ако въобще имаше. Той я погледна и се намръщи.

— Не би било редно да знаете — каза той. — Достатъчно е да се каже, че той е виновен заради един от най-отвратителните грехове, на които е способен един мъж. Трябваше да бъде заставен да си остане в Европа, вместо да замърсява бреговете на Англия със завръщането си.

Изгнание? Значи е било изгнание онова, което бе отвело граф Торнхил в чужбина за почти две години! И какъв бе този най-отвратителен грях? Грях бе думата, която бе употребил лорд Кързи, не престъпление. Какво бе направил той? Не бе редно тя да знае. Но любопитството я измъчваше.

Виконтът ѝ помогна да слезе, когато се върнаха в къщата на Бъркли скуеър, като я хвана за кръста. За миг ръцете му останаха там и когато Дженифър го погледна в лицето, си помисли, че ще я целуне. Пред самите къщи от другата страна на улицата и пред портиера, който току-що бе отворил вратите. Но той я пусна и вместо това поднесе ръката ѝ към устните си.

— До утре вечер — каза той. — Ще запазите ли за мен танца при откриването на бала в Чизли?

— Да, разбира се — отговори тя.

— А танца преди вечерята? — усмивката му винаги караше вътрешностите ѝ да се преобръщат.

Тя му се усмихна в отговор.

— Да. Също и танца преди вечерята, милорд.

Все още се усмихваше, когато влезе сама в къщата и леко се заизкачва по стълбите към стаята си. Утре вечер. Утре вечер той щеше да я целуне. Всичко в погледа му и в усмивката му говореше за това. Почувства как в нея се надига вълна на подновено щастие. Едва можеше да изчака това до утре вечер.

Съвсем случайно граф Торнхил видя Дженифър да влиза в библиотеката с братовчедката си и с прислужничката си на следващата сутрин. Той бе с двама познати, но им се извини и последва дамите вътре.

Възможността бе твърде добра, за да я изпусне.

Малко хора четяха вестниците. Някои от тях вдигнаха глави, за да видят кой бе новодошлия. Други няколко се ровеха в книгите на етажерките. Госпожица Уинууд бе сред тях, до една етажерка, отделно от братовчедката си. Прислужничката стоеше тихо от вътрешната страна на вратата и чакаше поверените ѝ девойки да си изберат книги.

Графът почака Дженифър да завие зад ъгъла и се спря да погледне към един шкаф с книги, който удобно я скриваше от предната

част на читалнята.

— А — промълви той меко, като пристъпи зад нея, — една позната читателка.

Беше я изненадал. Тя се завъртя, за да се обърне с лице към него, така че гърбът ѝ остана към шкафа. Беше доволен, че бе застанал толкова близо. Дори в полумрака сред етажерките и праха на книгите, тя изглеждаше чудесно. Все още не бе сигурен в себе си какъв е цветът на очите ѝ. Но те бяха широко отворени и красиви.

— Добро утро, милорд — поздрави тя. — Ще си заемам книга.

Той се засмя и почака, докато тя разбра абсурдността на собствените си думи и му се усмихна неохотно. Той предположи, че е неохотно. Предположи също, че я бяха предупредили за него. Тя бе погледнала виновно и почти бе ужасена, когато се обърна за първи път. Зачуди се какво ли са ѝ разказали за него. В частност се зачуди какво ѝ бе казал Кързи.

— Виждам — той взе книгата, която бе пъхната под ръката ѝ и повдигна вежди. — Поуп^[1]? Харесвате ли поезията му?

— Не знам — каза тя. — Но възнамерявам да открия.

— Обичате ли поезия? — попита той. — Чела ли сте Уърдзуърд^[2] или Колеридж^[3]?

— И двамата. Харесвам и двамата. Чувала съм, че Поуп е доста по-различен. Може би и него ще харесам. Не вярвам, че харесването на един вид литература означава, че човек няма да хареса друг вид. А вие? Това би ни дало много тесен обсег на интереси.

— Правилно — кимна той. — Харесвате ли романи? Ричардсън^[4], например?

Тя се усмихна отново.

— Харесвах „Памела“, докато не прочетох „Джоузеф Андрюс“ на Фийлдинг^[5] — каза тя — и разбрах как се бе позабавлявал с другата книга и колко прав е бил. Бях засрамена от това, че сама не бях видяла колко двулична е била Памела.

— Но със сигурност, това е една от целите на литературата — вметна той. — Да ни помогне да видим онези аспекти на нашия свят, за които сами не сме се замисляли. Да разшири нашите хоризонти и умозрението ни. Да ни направи по-критични и по-либерални в мисленето.

— Да — кимна тя. — Прав сте — и след това се изчерви, озърна се наоколо и облиза устните си, а той отгатна, че тя току-що си бе спомнила, че не трябва да разговаря с него.

— Аз не нападам младите дами по тъмните ъгли на библиотеките — подсмихна се той. — Но разбирам, че трябва да си тръгвате.

— Да — кимна тя, като го погледна внимателно.

Той не бе отстъпил, за да може тя да мине.

— Ще бъдете ли на бала на Чизли, тази вечер? — попита той.

Тя кимна.

— Ще запазите ли един танц за мене? — погледна я очакващо. — Може би втория? Без съмнение ще танцувате първия с вашия годеник.

— Вие знаете?

— Може би не сте била достатъчно дълго време в града, за да разберете колко невъзможно е да се опази една тайна — увери я той. — А аз наистина мисля, че годежът ви е замислен да бъде обществена тайна, нали?

— Не — каза тя.

— Ще танцувате ли втория тур с мен?

Тя се колебаеше и после преглътна.

— Благодаря ви. Ще ми бъде приятно.

— Ще бъде — съгласи се той. — Но бих искал да не продължавате да ме гледате така, когато казвате това, сякаш виждате насреща си някой палач с качулка на главата и брадва върху рамото.

Той задържа очите ѝ със своите, докато накрая тя се усмихна.

— До довечера — се усмихна и той, като най-последно отстъпи назад. — Всяка минута дотогава ще ми се струва дълга като час, а всеки час — като ден.

— Колко абсурдно — каза тя.

— Повечето неща от живота са такива — съгласи се той.

Тя се поколеба и после се промуши покрай него.

— Книгата ви — напомни ѝ.

Засрамена, тя погледна назад към него и протегна ръка да я вземе. Той я постави в ръката ѝ, като направи така, че пръстът му докосна нейните.

Много щастлива среща, помисли си той. Късметът бе на негова страна. Не се съмняваше, че Кързи ще бъде обезпокоен, като го види

да танцува с госпожица Уинууд тази вечер. Щеше да бъде удоволствие да стресне Кързи.

Просто ми се иска, мислеше си графът, докато напускаше библиотеката пет минути по-късно, след като дамите бяха вече сторили това, тя да е различно момиче. Имаше смущаващото чувство, че под изключително красивото и съблазнително тяло на госпожица Уинууд се крие доста приятна личност. Интелигентна и с чувство за хумор. Някой, когото при други обстоятелства би могъл да хареса като приятел.

Но той заключи разума си за съвестта си. Не искаше да бъде отклоняван от целта си. Перспективата да накара Кързи да изглежда като глупак бе просто твърде изкушаваща за момента.

[1] Алигзандър Поуп — английски поет (1688–1744) — Б.пр. ↑

[2] Уилям Уърдзуърд — английски поет (1770–1850) — Б.пр. ↑

[3] Самюел Т. Колеридж — английски поет (1772–1834) — Б.пр.

↑

[4] Самюел Ричардсън — английски поет (1689–1761) — Б.пр. ↑

[5] Хенри Фийлдинг — английски поет (1707–1754) — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТА

Денят бе необичайно топъл за сезона. Вечерта бе по-хладна, но вътре в къщата все още се бе задържала топлината от деня. Двойните стъклени врати по дължината на танцувалния салон на Чизли бяха дръпнати, така че да позволят да влезе колкото се може повече въздух и гостите да танцуват или при желание да се разхождат по широкия балкон и дори да се спускат до осветената от фенери градина.

Беше значително събитие, балът, на който щеше да бъде въведена в обществото средната дъщеря на Чизли. Граф Торнхил я поздрави на редицата, посрещаша гостите, след като бе минал покрай майка ѝ, чието държание почти видимо показваше ледена въздържаност. За Негова светлост придаването на блясък на нейния бал бе крайно неприемливо, говореха обноските ѝ. Но нека той да не очаква да танцува с госпожица Хорейша Чизли. Нито тази вечер, нито която и да е друга вечер през Сезона.

— Е, аз съм тук, за да танцувам — каза лорд Франсис Нелър, когато ги потърси в салона. — Обещах на сестра си, че ще кавалерствам на Роузали Огдън — по-малката сестра на нейния приятел. Момичето не е било прието добре. — Той направи гримаса. — Нищо за зестра и нищо особено в лице.

— Достоен си за възхищение, Франк, като копнееш да изпълниш обществените си задължения — кимна графът, като повдигна монокъла до окото си. Да, вече бяха пристигнали и бяха зорко охранявани от лейди Брил. Чудеше се дали в края на краищата ще има възможност да мине покрай подозрителния стар дракон. Щеше ли тя да се съгласи, че едно обещание, дадено в библиотеката тази сутрин, трябва да се уважи? — Ами ти, Бърти? Дошъл ли си с намерението да потанцуваш и да се поогледаш?

— Не през цялата нощ — отговори сър Албърт. — Човек няма нищо против да бъде забелязан на брачния пазар, Гейб, но не би искал да си помислят за него, че пазарува на кредит. Самата перспектива за това ме прави нервен. Покажи ми госпожица Огдън, Франк, и аз също

ще танцувам с нея. Харесва ми сестра ти. Госпожица Нюман ми обеща един танц, когато я посетих на Бъркли скуеър вчера следобед. По-добре ще направя, ако го заявя навреме. Скоро ще бъде обсадена.

— А ти, Гейб? — попита лорд Франсис, когато приятелят им се отдалечи, за да се присъедини към една група младежи, които започваха да се събират около малката красива блондинка.

— По-късно — каза графът. Балът щеше да започне всеки момент. Госпожица Хорейша Чизли бе съпроводена до дансинга от един млад благородник, чиито краища на яката на ризата заплашваха постоянно да пробият очните му ябълки, а двойките започваха да се оформят. — Възнамерявам да постоя тук известно време и да съзерцавам дамите.

Лорд Франсис се засмя и се отдалечи.

Тя отново бе облечена в бяло — разбира се. Щеше да го носи през цялата пролет. И все пак успяваше да накара бялото да изглежда като най-яркият цвят. Роклята ѝ тази вечер бе с доста по-отворено деколте и с тежко падащи волани. Тя блещукаше от дантелата, която покриваше атлазената тъкан. Танцуваше с Кързи, който изглеждаше великолепно в сребристо и розово. Графът заразглежда виконта през монокъла си с известно отвращение. Розово! Имаше нещо определено женско в този цвят. Той бе по-лош дори от светлолилавия костюм на Франк на бала на Нордал. И все пак Кързи се наслаждаваше на възхищението на жените от него, както бе винаги.

За Дженифър Уинууд не съществуваше никой друг. Тя се усмихваше с непресторена топлота на своя годеник. Въпреки интелигентността, усета и остроумието, които Торнхил бе забелязал у нея, тя не бе имунизирана срещу красотата и очарованието на Кързи, както личеше. Много вероятно бе да е влюбена в този мъж. Торнхил се надяваше, че не е. Не че щеше да избяга от предизвикателството, ако беше. Той просто се надяваше, че тя не е влюбена.

Просто му се искаше, след като се бе решил на малко отмъщение, да не трябва да намесва трети човек. Особено някой невинен.

И по друга причина за това невинно същество щеше да бъде добре да не е силно увлечено. Настоятелните проучвания през последните няколко дни бяха разкрили, че Кързи поддържаше две любовници: едната — неотдавнашно завоевание, танцьорка, а другата

— бивша шивачка, която вече му бе родила две деца. Той бе също известен с това, че посещава публичните домове по-често, отколкото човек би очаквал от мъж, който си има любовници, с които да задоволява желанията си.

Изглеждаше неправдоподобно, че такъв мъж ще се превърне изведнъж в примерен съпруг след женитбата си. Щеше да бъде добре, ако госпожица Уинууд, както повечето жени, не очаква нито вярност, нито привързаност. За нея щеше да бъде гибелно, ако обичаше Кързи.

Въпреки че това щеше да бъде неин проблем, а не негов, мислеше си графът с огорчение, като обърна монокъла си към нея, преди да го пусне. Но, Боже мой, как може един мъж, сгоден за такава жена и възнамеряващ да се ожени за нея след няколко месеца, да има нужда от някоя друга? И как би могъл човек, след женитбата си с нея, да има останали енергия или желание, за да продължи с друга жена?

Граф Торнхил изчака с известно нетърпение и трепет да свърши танцът и да се заформят новите двойки. Въпреки че трепетът му изчезна, след като на госпожица Нюман, която танцуваше заплетените стъпки на буен народен танц точно пред погледа му, бе застъпен краят на роклята от някакъв непохватен дебелак и воланът ѝ се повлече така, че тя не можеше да продължи танца.

Няколко мига по-късно, точно когато музиката щеше да утихне, тя напусна танцувалния салон с лейди Брил, очевидно оттегляйки се към женските покои, където държаха под ръка прислужнички и шивачки точно за такива спешни случаи, които щяха да поправят роклята ѝ набързо.

Изглежда съдбата бе на негова страна. А Кързи, видял, че придружителката на годеницата му бе изчезнала, бе застанал от едната ѝ страна като истински джентълмен и като куче — пазач. Каква обиграност!

Дженифър не бе в състояние да се наслади на първия танц, въпреки че бе с лорд Кързи и той ѝ се бе усмихнал и бе направил комплимент за вида ѝ, напомняйки, че трябва да запази танца преди вечерята за него. И въпреки че както обикновено изглеждаше невероятно красив в бледите цветове, а русата му коса бе ослепителна.

Тя не можеше да освободи съзнанието си от глупавото обещание, което бе дала в библиотеката. Беше предупредена за граф Торнхил както от леля Агата, така и от лорд Кързи. Лайънъл бе казал, че графът е виновен заради някакъв отвратителен грях. И собствените ѝ инстинкти я предупреждаваха за него. Тя не харесваше начина, по който той я гледаше — прямо и смело с тъмните си очи. Не харесваше и как изглежда, въпреки че без съмнение той имаше приятни черти. Беше толкова различен от Лайънъл... Освен това, тя не се интересуваше от други мъже, а само от годеника си.

И все пак беше си позволила да бъде въввлечена в разговор с него в библиотеката. Беше си позволила да се смее с него. Изглеждаше ѝ някак си непристойно да се смее с друг мъж — почти интимно. И най-лошото от всичко — срещу един кратък разговор нищо не можеше да се каже, но тя се бе съгласила да му бъде партньорка на втория танц на бала у Чизли.

Съзнанието за глупостта ѝ оттогава бе натежало в мислите ѝ. И за да бъде пълна глупостта ѝ, тя дори не бе казала на никого. Нито дори на Саманта, с която би било лесно да сподели, тъй като тя го бе видяла в библиотеката и бе коментирала присъствието му там. Не бе казала на леля Агата и на лорд Кързи. Определено се страхуваше от мига, когато той щеше да дойде при нея да я моли за танц. Ако леля Агата се опиташе да го отклони, тогава Дженифър трябваше да признае, че му е обещала танца по време на срещата в библиотеката, която сега би изглеждала като потайна.

Защо, защо не беше си отишла вкъщи и открито не бе се оплакала как е била примамена да приеме, как не е могла да откаже, без да изглежда неучтива, как е възнамерявала да танцува с него и съвсем ясно да му даде да разбере, че не желае по-нататъшно запознанство с него. Защо не бе постъпила така! Сега бе твърде късно.

Турът при откриването на бала бе с буйни народни танци. Дженифър се сгорещи и остана без дъх накрая и виконтът я придружи до мястото, където трябваше да я чака леля Агата. Тя си помахаше с ветрилото в напразен опит да охлади бузите си и да уталожить вълнението си. Някой ѝ каза, че, леля ѝ Агата е отишла до дамските стаи, защото воланът на Саманта бил паднал. Това бе някакво облекчение, но лорд Кързи се бавеше.

— Мама също не е тук — каза той. — За мен ще бъде чест да остана до вас, госпожице Уинууд.

Тя знаеше, че няма да има отдых. Там бе граф Торнхил и то от самото начало. Той не бе танцувал през първия тур, а бе стоял отстрани, с монокъл в ръка. Тя знаеше, въпреки че нито веднъж не погледна към него, че той я бе наблюдавал през по-голямата част от танца.

Чувстваше присъствието му с всяко нервно окончание на тялото си и я беше яд на този факт, когато искаше да бъде свободна и да чувства присъствието единствено на Лайънъл.

Но грешката си беше нейна. Трябва да се научи да не се държи толкова недодялано. Трябва да се научи да не позволява на другите пообиграни в тънкостите на общуването да я подвеждат.

Граф Торнхил дойде да я помоли за втория тур още докато виконтът бе до нея. Последният собственически я бе хванал под ръка.

— Госпожица Уинууд има друг ангажимент за този тур — изрече той с хладно високомерие, когато графът ѝ се поклони.

— Нима? — веждите на лорд Торнхил се повдигнаха със съответстваща надменност. — Разбрах, че този тур е обещан на мен — очите му уловиха и задържаха погледа на Дженифър. — Като последствие на един приятен, но много кратък разговор за литературата в библиотеката тази сутрин.

Мислено тя се укори отново за това, че не бе споменала на никого. Като че ли имаше какво да крие. Но той също нямаше нужда да го споменава. Сякаш се забавляваше да я дразни.

— Ами, да — каза тя, като се направи на изненадана, като че ли току-що си е спомнила нещо толкова незначително, че ѝ се бе изплъзнало от ума. — Наистина, милорд. Благодаря.

Но толкова се бе съсредоточила тонът ѝ да изразява изненада, че бе забравила той да бъде и хладен. Не я биваше да лицемерничи. И защо ѝ трябваше да лицемерничи? Защо трябваше да се чувства така, сякаш бе хваната в някакво ужасно провинение? Тя дълбоко се възмуцаваше, че бе поставена в такова положение. Със сигурност щеше да внимава това да не се повтаря никога повече.

Виконт Кързи освободи лакътя ѝ и вдървено се поклони, преди да се отдалечи, без да продума повече.

— Не го обвинявам — каза граф Торнхил. — Ако вие бяхте моя, или ако скоро щяхте да станете моя, аз също с голяма неохота бих позволил на друг мъж да си пъха носа наоколо. Но на него трябва да му е ясно, че не може да остане с вас през цялата вечер.

— На виконт Кързи е пределно ясно какво е благоприлично в обществото, милорд — възропта несмело тя, като помахаше с ветрилото си отново, надявайки се, че музиката ще засвири и турът ще започне, преди да се върне леля й Агата.

— Танцът ви е позагрял — отбеляза той. — А и в салона е доста задушно. Поразходете се с мен на балкона докато започне турът. Там е по-хладно — той се пресегна да я хване за ръката, която блещукаше като златна. Изглежда доста впечатляващо в златисто, кафяво и в бяло, както бе изглеждал и в черно, помисли си тя. Вероятно неговата височина, цветът на кожата и маниерите му го отличаваха сред множеството. Както и Лайънъл. Той бе по-висок от Лайънъл.

— Благодаря — тя го хвана за ръка.

Очакването да подиша чист въздух бе твърде съблазнително, за да се съпротивлява на предложението му, наравно с желанието да бъде извън полезрението на леля си, докато започне танцът. Въпреки че след това срещата ѝ с нея нямаше да ѝ се размине. Със сигурност щяха да я мъмрят. Ами Лайънъл? Какво щеше да каже той на танца преди вечерята! Щеше ли да ѝ каже нещо? Нямаше нищо по-непорядъчно от това да танцува с други мъже. Всъщност това бе съвсем порядъчно. Но лорд Кързи я бе предупредил специално за граф Торнхил. А сега той знаеше, че тя бе говорила с графа в библиотеката тази сутрин.

— Е — каза графът, когато преминаха през стъклените врати към благодатната хладина на балкона, — хареса ли ви Поуп?

— О — възкликна тя през смях, — все още не съм имала възможност дори да отворя книгата. Бях заета.

— Подготвяхте се за бала — кимна разбиращо той. — И резултатът си струва всяка минута.

Той погледна към нея с топло възхищение в погледа, а тя ясно съзнаваше, че деколтето на роклята ѝ е дълбоко изрязано — нещо, на което се бе противопоставила по време на пробите. Но дори леля й Агата бе одобрила ниското деколтиране и бе заявила, че е модерно. Разбира се, тя бе носила по-скромна рокля по време на първия си бал. Но не и тази вечер. Дженифър ясно съзнаваше, че гърдите ѝ са по-

едри, отколкото на много други жени. Това бе физически атрибут, който я караше да се чувства неудобно.

— Благодаря ви — едва чуто отрони.

— Предполагам — каза той, — че почти всеки миг от всеки ден е изпълнен с ангажиращо безделие. Харесва ли ви вашият първи Сезон?

— Той едва е започнал — промълви тя. — Но да, разбира се. Толкова дълго го бях чакала. Преди две години, когато татко планираше да ме въведе в обществото, трябваше да промени плановете ни, защото лорд Кързи придружаваше болния си чичо в северната част на страната. Виждате ли, ние бяхме нарочени един за друг преди пет години. А после миналата година не можах да дойда, защото баба почина.

— Съжалявам — каза той. — Бяхте ли много близка с нея?

— Да — кимна тя. — Майка ми и нейната майка починаха, когато бях много малка. Баба беше като майка за мен. Тя ми се извини, когато умираше — споменът отново предизвика сълзите ѝ. — Тя знаеше, че ще провали въвеждането ми в обществото и че ще причини отлагането на официалния ми годеж с още една година.

— Вие сте определено старомодна — изрече графът с усмивка.

— На двадесет години съм — каза тя и след това си спомни, че една дама никога не разкриваше възрастта си.

— Но най-накрая — продължи той, сякаш не бе я чул — вие постигнахте мечтата си. Наслаждавате се на Сезона.

— Да. И то със Саманта. Това поне се нареди добре. Тя е почти две години по-малка от мен — тя не се наслаждаваше толкова на Сезона, а на това, което той означаваше за нея. Лайънъл. Официален годеж. Сватба. — Безгрижието е добро за известно време. Не вярвам, че бих го харесала като начин на живот.

Повечето от другите двойки, които се бяха разхождали, се бяха завърнали в танцувалната зала. Музиката за втория тур засвири. Граф Торнхил не понечи да я отведе вътре и Дженифър бе изкушена от прохладата и бягството от навалищата от гости в залата.

— А — поклати глава той, — значи не сте лекомислена по природа? Как сте прекарала живота си досега? Как възнамерявате да го прекарате след сватбата?

— В провинцията, надявам се — позатрудни се тя. — Там е истинският живот. Справях се с управлението на татковия дом в

продължение на няколко години, когато баба бе толкова немощна, за да върши всичко това. Обичам да посещавам хората от имението на баща ми и да правя каквото мога за подобряване на живота им. Харесва ми да съм полезна. Родена съм с богатство, привилегии и... отговорност. Възнамерявам да поема воденето на домакинството в дома на съпруга си. И съм доволна, че имам някакъв опит.

Бяха се разхождали напред — назад по балкона. Той я заведе да седнат на една пейка и тя разбра, че няма намерение да се присъединява към танцуващите. Всъщност тя нямаше нищо против, стига да не забележеха отсъствието ѝ. Не бяха сами, разбира се — на терасата имаше няколко двойки, които бяха предпочели да поостанат на чист въздух, отколкото да танцуват. Когато седнаха, Дженифър го пусна и постави ръцете си в скута. Известно време той не промълви нищо. Слушаха музиката и гласовете, идващи от залата.

— С какво се занимавате — попита тя, — когато не сте в Лондон, искам да кажа. Или когато не пътувате из Европа. — Прииска ѝ се да не беше го питала, но вече бе твърде късно. Не искаше да дразни слуха си с непристойни шокиращи истории.

— Водих доста безсмислен живот — погледна я внимателно той. — В продължение на няколко години се отдавах на всевъзможни удоволствия, като си представях, че живея истински, че всеки, който води по-уравновесен живот, е за съжаление. Пословичен бонвиван, както се казва. Този живот бе прекъснат доста рязко и по този начин няколко години от живота ми бяха спасени от безполезността. Баща ми почина преди малко повече от година и прибързано ме удостои с настоящата ми титла и всичко, което е свързано с нея. Имението ми е в северната част на Англия. Не съм ходил там от завръщането си от Европа. Но имам доста задължения, които ме очакват там, и които, вярвам, ще поддържат живота ми ползотворен и безукорен до края на дните ми.

Бонвиван. Един от тези разгулни младежи бе много по-лош от неблагоприятните си връстници, ако трябваше да се вярва на Лайънъл. Но нима се беше променил? Смъртта на баща му и отговорностите, които тя бе донесла, го бяха накарали да обърне нова страница от живота си. Но тя знаеше, че висшето общество може да не му прости. Чудеше се защо бе дошъл в Лондон, когато би могъл да си отиде

направо вкъщи и да започне нов живот — ако наистина имаше сериозни намерения да го направи.

— Защо сте дошъл тук, вместо да си отидете вкъщи след едно така дълго отсъствие? — попита тя. — И след като там имате толкова много ангажименти...

— Трябваше да докажа нещо — изрече тихо той. — Не можех да оставя хората да говорят, че ме е страх да покажа физиономията си тук.

О, значи наистина имаше нещо зад обикновеното! Тя погледна надолу към ръцете си.

— И при тези обстоятелства — продължи той — аз съм доволен, че съм тук.

Гласът му бе станал някак по-мек. Не обясни какво точно имаше предвид. Нямаше нужда. Значението на думите му бе ясно от самия му тон и от тишината, която последва. Но тя бе сгодена. Той го знаеше. Може би просто говореше с празнословна галантност. Вероятно си мислеше, че на нея ѝ харесва да я ласкаят. И наистина от произнесените му думи се разливаше заплашително удоволствие.

— Музиката е силна — каза тя, като това бяха първите думи, които измисли, за да наруши тишината между тях.

Той стана и ѝ предложи отново ръката си.

— Така е — каза.

Когато стана и пъкна отново ръката си под неговата, тя предположи, че възнамерява още веднъж да се разходи по балкона заедно с нея. Вместо това той зави към стълбите, които водеха към градината, и я отведе нататък. Тя го придружи, без да се противи, като съзнаваше, че се оставя отново да бъде подведена, като разбираше, че трябва много решително да го спре и да помоли да я отведе обратно в танцувалния салон. Дори отсъствието ѝ на балкона можеше да бъде изтълкувано като провинение. Особено след като се има предвид самоличността на партньора ѝ и отвратителният грях, за който изглежда знаеха всички, освен нея.

Но тя тръгна, без да се противи. Беше толкова трудно да се застъпи за нещо, когато не знаеше защо точно трябва да го прави. Градината бе осветена от фенери. Беше предназначена да се използва от гостите през вечерта. И не беше пуста. Имаше една двойка, седнала

на пейка от ковано желязо от едната страна на градината. Графът зави в другата посока.

— Има нещо относно Англия и английските градини — каза той, — че е доста отличителна и доста несравнима. Човек може да види по-ярки, по-весели, по-големи цветя в Италия и Швейцария. Но никъде няма като английските.

— Тогава сте отишъл задълго в чужбина, защото сте нямал избор? — пак се върна на старата тема тя.

Знаеше, че любопитства. И доста се боеше, че той ще отговори на всичките ѝ незададени въпроси.

— О, да — кимна той, като ѝ се усмихна, — точно затова. Понякога има да се свършат по-важни неща от съзерцаването на цветята. А новите места и новият опит са винаги добре дошли. Дойдох си веднага щом нямаше повече причина да бъда далеч.

— Разбирам — кимна тя, докато наблюдаваше проблясъците на светлината и сенките, които фенерите хвърляха по тревата пред краката ѝ.

— Нима? — засмя се леко той. — Като предположение бих казал, че са ви спестили потресаващите подробности, неподходящи за ухото на една девойка, но са намекнали за тъмните престъпления и тежкото заточение. Прав ли съм?

Тя пожела тъмнината да я погълне. Той бе съвсем нрав. Дженифър се усети съвсем глупава, недорасла и недодялана. Почувства се така, сякаш бе заловена да претърсва стаята му или да чете писмата му или друго уличаващо я деяние.

— Животът ви не ме засяга, милорд — успя да изрече.

Той се засмя отново.

— Но са ви предупредили за мен. Леля ви и баща ви ще ви мърмят за това, че сте ми обещава този тур. Ще бъдат дори още повече раздражени, че сте ми позволили да ви изведа от салона. Кързи също ще бъде ядосан, нали? Знаете, че не трябва да позволявате това да се повтаря. Ще загазите сериозно, ако го направите.

Той повтори като ехо собствените ѝ мисли, като ѝ предостави удобния случай, от който тя се нуждаеше. Трябваше да се съгласи с него, да му каже, че да, било ѝ е много приятно, но тя наистина не трябва да танцува или разговаря с него повече. Но думите му я накараха да се почувства като че ли бе дете, а не жена на двадесет

години. Като че ли не можеше да ѝ се има доверие, че може да действа сама в рамките на благоприличието. Той бе направил нещо ужасно, но оттогава баща му бе починал и той е бил принуден да порасне и да промени мирогледа си. Той не можеше да се върне и да промени онова, което бе направил, каквото и да бе то. Но със сигурност трябваше да му се даде шанс да докаже, че се е променил. И със сигурност тя бе достатъчно голяма, за да може да взема някои решения самостоятелно, вместо да се подчинява сляпо, когато нямаше причина да се ограничава свободата ѝ.

— Аз съм на двадесет години, милорд — повиши глас тя. — Няма нищо непристойно в това, че танцувам с вас, или дори в това, че се разхождам на дадено място — поне тя си мислеше, че няма нищо непристойно. Въпреки че имаше неприятното усещане, че другите може да не са съгласни с нея. Като леля Агата и Лайънъл, например.

— Вие сте мила... — Той докосна леко ръката ѝ, която го бе хванала.

Тя видя, че той има дълги, елегантни пръсти. Приличаше ѝ на ръка, която е силна и сръчна. Устоя на инстинкта да издърпа ръката си от неговата. В края на краищата така би изглеждала като подплашено дете.

Той ѝ заговори тихо.

— Има ли някой на света, на когото завиждате толкова, че изпитвате почти физическа болка.

Тя размисли.

— Не — отговори му. — Понякога има физически черти или характер, на които завиждам, но никога сериозно. Щастлива съм такава, каквато съм и с живота ми, такъв, какъвто е.

Вярно е, помисли си тя. В продължение на години бе щастлива, още откакто бе на петнадесет, а сега щастието ѝ бе достигнало кулминацията си. Или почти. Имаше няколко седмици, през които да се наслаждава на компанията на Лайънъл и да го опознае по-добре. И после сватбата им и остатъка от живота им заедно. Щастието скоро щеше да се превърне в блаженство. Тя почувства неочакван пристъп на тревога. Животът не би могъл да бъде така чудесен, нали? Или да протича толкова гладко?

— Е — напомни ѝ за себе си граф Торнхил. — Аз почувствах такава завист. Чувствам сега такава завист. Завиждам на Кързи повече,

отколкото съм завиждал, на който и да е друг мъж.

— Не! — тя погледна нагоре към него с наскърбени очи, а устните ѝ по-скоро оформиха думата, отколкото я произнесоха на глас. — О, не, това е абсурдно.

— Така ли? — ръката му хвана нейната.

Но като дръпна най-после ръката си да я освободи и да се отпрати обратно през градината и по стълбите към спасителния балкон, тя направи грешка и се обърна към него. И погледна в очите му. И се спря. И забеляза, че в тях има нежност и нещо като болка.

Той я целуна.

Устните му само докоснаха нейните. Ръцете му не я пипнаха въобще. Най-лесното нещо на света щеше да бъде да избяга. Но тя застана закована от изцяло необикновеното и ново усещане на мъжки устни върху нейните. Леко разтворени. Топли. Дори влажни.

И тогава той спря да я целува и тя осъзна ужасното престъпление, което бе извършено. Тя бе целуната. От мъж. За първи път.

Не от Лайънъл.

От граф Торнхил.

И тя не беше го спряла, и не беше се отдръпнала назад.

Не беше му зашлевила плесница.

— Елате — изрече той с много тих глас, — турът сигурно е на привършване. Ще ви придружа обратно до танцувалния салон.

Тя го хвана подръка и тръгна до него, сякаш нищо не се беше случило. Нито се възпротиви, нито го смъмри. Той нито се оправда, нито се извини.

Просто сякаш една целувка бе нещо нормално, когато мъж и жена се разхождат, вместо да танцуват.

Може би наистина беше. Може би тя бе дори по-наивна, отколкото си мислеше.

Но, разбира се, не беше. Целувката бе нещо, което един мъж и една жена споделят, когато ще се женят. Може би дори само когато са женени.

Тя щеше да се омъжи за лорд Кързи. Беше очаквала толкова нетърпеливо неговата първа целувка. Беше очаквала, че той ще бъде първият и единственият мъж, който ще направи това.

А сега всичко бе провалено.

Графът бе разчел много точно завръщането им. Музиката тъкмо звучеше с финалните акорди, когато той я прекара през стъклените врати до страната на леля Агата. Поклони се и се отдалечи, а тя застана до леля си и се чувстваше като жена, която е съгрешила и която всички наблюдават.

Всичко бе провалено.

Виконт Кързи намери граф Торнхил извън танцувалния салон, в началото на стълбата. Той очевидно си тръгваше, въпреки че балът едва бе започнал.

— Торнхил — подвикна виконтът. — Един момент, моля — пусна ослепително бялата си усмивка към лейди Кумз, която минаваше, облегната на рамото на брат си, и настигна графа по стълбите.

— Да? — ръката на графа хвана дръжката на монокъла.

Лорд Кързи обузда гнева си, в пълно съзнание за обстановката около него.

— Не бе направено много умно — изсъска той. — Ти вероятно знаеш, че моята годеница, моята бъдеща жена не трябва да бъде виждана в твоята компания, Торнхил. Сигурно е, че никой няма да я види вече да излиза от някой танцувален салон с теб.

— Нима? — веждите на графа се повдигнаха. — Може би този разговор трябваше да го водите с госпожица Уинууд, Кързи. Може би имате някакво влияние над нея.

— Тя е невинна! — ноздрите на виконта се разшириха, но той си спомни обстоятелството, че всички, които бяха нагоре и надолу по стълбата можеха да ги видят. — Зная каква е играта ти Торнхил! По следите ти съм. Ще бъдеш достатъчно благоразумен да я прекратиш, или ще стане лошо за теб.

— Интересно — графът повдигна монокъла до окото си и изгледа другия, без да бърза, от главата до петите. — Искате да кажете, че ще има дуел ли, Кързи? Изборът на оръжието ще бъде мой, нали? Имам известни умения както с шпага, така и с пистолет. Или просто ще уроните репутацията ми? Това не може да бъде направено, скъпи ми приятелю. Моята репутация е потънала толкова дълбоко, че няма повече накъде. Известен съм с това, че съм съблазнил мащехата си, че

съм й направил дете, че съм избягал с нея и че съм оставил баща си да умре от разбито сърце. И ако това не е достатъчно сатанинско, след това съм я зарязал в чужда страна, като съм я оставил сред непознати. И ето, аз стоя тук, като неканен гост на лондонско празненство на висшето общество. Не, Кързи! Не вярвам, че можете да направите кой знае какво, за да сринете репутацията ми повече от това, което вече сте направил.

— Ще видим... — виконтът рязко се обърна и се заизкачва по стълбите. — Двама могат да играят твоята игра, Торнхил. Ще бъде интересно да се открие кой от нас двамата я играе с по-голямо умение.

— Прекрасно — съгласи се графът. — Започвам да се наслаждавам на този Сезон все повече и повече.

Той се поклони елегантно и продължи пътя си надолу по стълбите.

ГЛАВА ШЕСТА

Беше ѝ трудно да отхвърли чувството, че всичко е провалено. Само защото граф Торнхил я бе целунал, Дженифър се опита да омаловажи случилото се. Всичко, което той направи, бе, че докосна устните ѝ за няколко секунди. Това наистина бе нищо.

Но беше всичко. Всичко, за да развали представата ѝ за живота, изграждана в продължение на пет години. Всичко, за да я разстрои — нея и другите наоколо — не че те знаеха цялата история.

Леля Агата я смъмри в танцувалния салон. Много тихо и без да променя изражението на лицето си, така че никой, дори онези, които стояха на няколко крачки от тях, не можаха да усетят, че ѝ се карат. Но даде ясно да се разбере, че ако танцуването с граф Торнхил не бе достатъчно неблагоприятно, за да предизвика обществото да повдигне вежди в недоумение, то напускането на салона заедно с него и отсъствието им за половин час бе достатъчно да съсипе доброто ѝ име. Наистина щеше да има късмет, ако отсъствието ѝ не е било специално забелязано и ако не я одумват в светските салони за гости на следващия ден.

Безполезно бе да протестира, че както балконът, така и градината са били осветени и че навън бе имало и други двойки. Балконът и градината не можеха да се използват от младо момиче без придружител, което се е оказало с мъж, който не ѝ е нито съпруг, нито годеник. Особено когато мъжът е най-долен развратник.

И Дженифър вече повярва, че той наистина е развратник. За него бе непростимо, че бе откраднал тази целувка. И непростимо за нея, че му я бе позволила, че не беше се противопоставила с възмущение и обида. Не бе в състояние да спори повече с леля си Агата или да се обвие с добродетелност. Чувстваше се ужасно виновна.

Виконт Кързи бе танцувал с нея танца преди вечерята, но държанието му бе студено. Леденостудено. Той не каза нищо, което бе най-лошото. А тя съвсем не бе в състояние да го заговори. Болезнено си припомни мнението на Саманта за него. Но този път не можеше да

го обвинява за студенината му, въпреки че би предпочела да бъде отведена настрани и без заобикалки да бъде смърнена. Чувстваше се така, сякаш му бе изневерила. Чувстваше се недостойна за него. Бе целунала друг мъж, когато бе сгодена за лорд Кързи.

И все пак Лайънъл бе единственият мъж, когото бе пожелавала да целуне. Толкова бе очаквала танца преди вечерята и половиния час, който да прекара с него след това. Но всичко се бе провалило съвсем — изцяло по нейна вина.

След вечерята лорд Кързи я заведе до леля Агата и ангажира Саманта за следващия тур. Той я изведе на балкона и я държа там през цялото време — като наказание за мен, предположи Дженифър. И това подейства. Истинско страдание бе да знае, че той е там, въпреки че бе само със Саманта. Тя танцува с Хенри Чизли, усмихваше му се и бърбеше с него, но през цялото време бе с ясното съзнание за отсъствието на Лайънъл.

Да, това бе подходящо наказание. Ако тя го бе накарала да се почувства по същия начин, когато бе излязла навън с графа, тогава заслужаваше да бъде наказана. А бе излязла навън именно с граф Торнхил и му бе позволила да я целуне.

Прибра се вкъщи и си легна по някое време рано сутринта, изморена до изтощение, само за да открие, че не може да заспи. Опита се да се обвие в топлината на мисълта, че само след малко повече от седмица щеше да има вечеря у граф Ръшфорд, където щеше да бъде обявен годежът ѝ. След това всичко щеше да се нареди. Щеше да прекарва повече време с Лайънъл и да го опознае по-добре. Той щеше да я целува. Щеше да наближи цялото това вълнение от предстоящата сватба. Тя си го представи така, както се бе появил тази вечер, толкова красив, че караше гърлото ѝ да се свива. Беше неин — мъжът, когото обичаше, човекът, за когото щеше да се омъжи.

И все пак умът ѝ продължаваше да блуждае по тъмните, властни очи и дългите, артистични пръсти. Продължаваше да чувства онези устни върху своите и да изживява отново изненадата си, когато откри, че неговите бяха леко разтворени и тя можа да изпита приятната влажност на устата му. Продължаваше да си спомня физическите усещания, които съпътстваха целувката — странното стягане на гърдите ѝ и болезнената възбуда между краката ѝ.

Тя си спомни как бе разговаряла с него и го бе слушала. Беше се разкрила много повече пред него, отколкото някога го бе правила пред Лайънъл, и бе научила много повече от него, отколкото от собствения си годеник. Той я беше убедил, че каквото и да бе имало в миналото му, сега бе променил начина си на живот и бе подготвен да заживее порядъчно. И след това я бе целунал.

Чувстваше се грешна и ограбена. И, против волята си, очарована от спомените.

Сутринта не ѝ донесе облекчение. Изморена и обезсърчена, тя се разходи до стаята на Саманта, само да открие, че братовчедката ѝ седи кротко до прозореца, с подпухнали очи.

— Плакала ли си? — попита тя разтревожена.

Саманта никога не плачеше.

— Не — смотоледи Саманта, като се усмихна бързо. — Просто съм изморена след снощи. Бяхме предупредени, че Сезонът ще бъде изтощителен, Джени, и това ни звучеше чудесно, нали? Все още едва е започнал и вече е просто... изтощителен.

Дженифър седна до нея.

— Не ти ли хареса снощният бал? — попита тя. — Имаше партньор за всеки тур. С някои танцува по два пъти. С Лайънъл, например.

— Хареса ми — Саманта се изправи на крака. — Нека да слезем долу да закусим, а? И може би ще се разходим следобед в парка, за да подишаме чист въздух? Ух, сякаш съм хваната в примка.

Саманта не бе в обичайното си състояние, бликаща от енергия. Дженифър бе разчитала да я намери в добро настроение. Очаквала бе братовчедката ѝ да гори от нетърпение да разговарят за миналата нощ, да обсъждат партньорите ѝ, да разкрие любимеца си. Но тя изглежда нямаше желание да говори за миналата нощ. Дженифър почувства как собственото ѝ настроение спада още повече.

— Сам — поде тя. — Мислех, че ти ще ме ободриш. Предполагам, знаеш, че снощи бях в немилост?

— Да — Саманта прехапа устната си. — Мисля, че той те харесва, Джени. Въобще не се е опитвал да танцува с мен. А с теб танцува два пъти. Мисля, че той наистина е дявол. Сигурно знае, че си сгодена. Лайънъл беше разстроен.

— Лайънъл? — Дженифър се намръщи.

Саманта се изчерви.

— Лорд Кързи — поправи се тя. — Ти го разстрои, Джени. Не трябваше така да изчезваш с лорд Торнхил.

— И ти ли ме мъмриш сега? — попита тихо Дженифър.

— Е, трябва да признаеш, че не беше редно — изрече уклончиво Саманта. — Ти си имаш мъж, Джени, и винаги си твърдяла, че го обичаш. Не беше редно да излизаш навън с графа. Кой знае какво си бяхте намислили, двамата, там, навън?

Бяха по средата на стълбите. Но Саманта бе спряла и с обвиняващ поглед се бе вторачила в братовчедката си. И после, пред слисания поглед на Дженифър, тя прехапа горната си устна, очите ѝ се напълниха със сълзи и тя се обърна, без да промълви дума повече и се затича обратно нагоре по стълбите.

— Сам? — извика Дженифър след нея. Но остана сама по средата на стълбите. Чувстваше се ужасно нещастна и имаше толкова желание да закусва, колкото и да се хвърли в бърлогата на някой лъв.

Наистина тогава постъпката ѝ не изглеждаше като толкова ужасно неблагоприятно. Нима беше? Защо бяха отворени двойните стъклени врати към терасата и фенерите там, в градината, бяха запалени, щом не се очакваше от гостите да се разхождат навън?

Но вината я предпази от чувството на възмущение срещу всеки, който я обвиняваше — дори и Сам. Защото, разбира се, постъпката ѝ се бе превърнала в неблагоприятно. Те бяха прави, а тя — виновна. Беше позволила на един мъж, който дори не ѝ бе годеник, да я целуне в градината.

Саманта се хвърли на леглото и зариде върху възглавницата, в която зарови лицето си. Беше ѝ отнело доста време, докато изтрие всички следи от снощните си сълзи. Сега трябваше да започне всичко отначало — след като отново бе спряла да плаче.

Почувства се ужасно виновна и ужасно... Не можа да намери точната дума.

Вече имаше известен брой обожатели. Решително спря да ридае и обърна главата си настрана, така че да може да диша. Започна да ги изрежда и да си ги представя мислено. Ето, сър Албърт Бойл. Беше съвсем обикновен и много мил. Ето и лорд Греъм, който бе много

млад, но и много енергичен. Господин Максвел я караше да се смее, а сър Ричард Паркс и господин Чизли заслужаваха също вниманието ѝ. Може би някои от новите ѝ кавалери от предната вечер щяха да проявят по-нататъшен интерес и щяха да се превърнат в нейни редовни обожатели. Може би скоро един или двама от тези обожатели щяха да се превърнат в любовници. Може би скоро тя ще бъде въввлечена в някоя сърдечна връзка. Може би Джени няма да бъде единствената, която ще бъде омъжена в края на лятото.

Но мисълта за Джени я смути.

Той наистина бе много потиснат. Много ядосан. Беше го почувствала веднага щом свърши вечерята и я покани за следващия тур. Тя бе обезпокоена и се чудеше защо бе очаквано от нея да танцува с него, да му се усмихва и да прекара половин час в компанията му, когато очите му бяха толкова студени, устните му толкова стиснати, а умът му толкова видимо разсеян. Имаше други благородници, с които би могла да танцува, и които действително щяха да я гледат в очите и да ѝ се възхищават.

Дори се възмути още повече, когато лорд Кързи ясно ѝ даде да разбере, че няма да танцува с нея, а я очаква да излезе с него на балкона.

— Не съм сигурна, милорд — беше му казала тя, — че е редно да напускам салона без придружителка — подозираше, че той прави това, за да накаже Дженифър. Не искаше да се озове по средата на един спор между влюбени — ако наистина така стояха нещата. Ако трябваше да се разхожда на балкона, вместо да танцува, би предпочела да го направи с някой от почитателите си.

— Съвсем благоприлично е — беше я уверил той. — Вие сте братовчедка на годеницата ми.

И така тя бе позволила да я изведат навън — право надолу по стълбите и в градината, където той я отведе да седне на една пейка от ковано желязо, която не се виждаше от балкона и от салона за танци.

— Каква бъркотия — бе избъбрил той. — Каква ужасна бъркотия.

Тя щеше да се почувства по-шокирана от думата, която бе употребил, ако не бе заета в същото време да издърпа ръката си от мястото, където бе хванала неговата ръка и ако последната не бе прилепнала бързо до тялото му, за да я задържи там. Беше се

почувствала извънредно неудобно — и все още сърдита затова, че бе въввлечена в нещо, което не я засягаше.

— Тя обича ли ме? — беше я попитал рязко. — Знаете ли? Тя доверява ли ви се?

— Разбира се, че ви обича — бе отвърнала тя, шокирана. — Нали ви е годеница?

— Да — бе кимнал сухо той. — Беше насила въввлечена в това преди пет години, когато бе още дете. Когато аз не бях нещо повече от едно момче. Изглежда, че тя се интересува извънредно много от Торнхил.

— Тя танцува с него веднъж на нашия бал и веднъж на този — бе казала тя, въввлечена против волята си в тази кавга или каквото и да бе това между братовчедката ѝ и нейния годеник. Все още беше ядосана, че изпуска половин час от бала.

— Като изключим това, че те не танцуваха — бе казал той.

— Те дойдоха тук — бе отвърнала Саманта. — Или може би само на балкона. В това няма кой знае какво прегрешение. Сега ние сме тук. И не извършваме прегрешение.

— Не — бе се съгласил той. — Няма ни най-малко прегрешение в това една двойка да е навън, без придружителка, по време на някой бал, нали?

И за да докаже твърдението си, което очевидно бе направил със сарказъм в гласа, той бе измъкнал ръката си изпод нейната, бе обгърнал раменете ѝ с нея, беше повдигнал брадичката ѝ и я бе целунал.

За миг Саманта бе толкова шокирана, че сякаш бе прикована на мястото си. И след това се бе опитала да се освободи. Беше го блъснала по рамото, а дланта я засърбя да го фрасне по лицето. Беше вбесена.

Но той не я бе пуснал. Беше използвал по-голямата си сила да заклеши ръцете ѝ върху гърдния си кош и я бе привлякъл по-близо до себе си с двете си ръце. Главата му се бе наклонила по-удобно към нейната и той я бе целунал отново — с по-голяма жар.

Тя беше спряла да се съпротивлява. И после престана да е пасивна. Беше отвърнала на целувката му. И някак си едната ѝ ръка се бе освободила от примката му и обгърна врата му. В продължение на може би минута тя безумно се бе наслаждавала на първата си целувка.

Той я бе погледнал безмълвно, а очите му блестяха на лунната светлина, когато накрая повдигна глава и тя се вторачи в него и едва тогава постепенно започна да осъзнава какво се бе случило преди миг и с кого бе споделила първата си целувка. И постепенно си спомняше, че никога не го бе харесвала много, че винаги го бе считала за студент.

— Милорд — бе казала тя колебливо. Искаше ѝ се да е отново сърдита, но ядът ѝ би изглеждал неподходящ след тази минута на безусловна капитулация.

— Лайънъл — бе прошепнал той.

— Лайънъл. — Тя бе поставила едната си ръка върху гърдите му. Не можеше да измисли какво да му каже.

— Виждате ли — бе прошепнал той, — защо придружителките са толкова необходимо зло?

Тя се бе вторачила безмълвно в него. Нима той просто ѝ бе демонстрирал онова, което може би се е случило между Джени и граф Торнхил? Нима всичко е било само затова? Но умът ѝ отказваше да работи съвсем ясно.

— Саманта! — той я бе докоснал леко с опакото на ръката си по бузата. — Бих желал да бяхте отишла да живеете с чичо си година или две по-рано, отколкото в действителност. Може би той и баща ми щяха да ми изберат друга годеница. Някоя по-близка до моя вкус.

— Мисля, че би трябвало да ме отведете вътре — бе казала тя, като изведнъж ѝ бе примаяло.

— Да — беше се съгласил той. — О, да, наистина.

Но не бе станал незабавно на крака. Навел бе глава и я бе целунал отново. И за неин вечен срам тя му бе позволила, въпреки че този път не можеше да изтъкне като оправдание, че е шокирана от неочакваната постъпка.

Бяха се изкачили по стълбите към балкона и се бяха разхождали до края на тура. Но свободната му ръка през цялото време бе останала върху нейната — тя го държеше подръка.

През цялата нощ Саманта не знаеше какво да си мисли за тази среща. Освен това, че той не обичаше Джени и че съжаляваше за обещанието, което го бе довело до годеж, който скоро щеше да бъде обявен. Не знаеше какви са чувствата му към нея и дали въобще ги има.

През цялата нощ се измъчваше от вина. Беше позволила да бъде целуната — два пъти — от годеника на Джени. Нещо по-лошо — това бе мъжът, когото Джени отчаяно обичаше и бе обичала в продължение на пет години. А Джени, освен че ѝ беше братовчедка, ѝ беше и най-добрата приятелка.

Вероятно целувката не означаваше нищо за него. Без съмнение не означаваше нищо.

Саманта искаше същото да може да се каже и за нея. Ако не бе означавала нищо, ако можеше да я отхвърли с лека ръка, вероятно щеше да изпита обикновен гняв и просто щеше да съжалява за факта, че годеникът на Джени не я обича.

Но целувките бяха означавали нещо. Лежала бе будна през цялата нощ и през повечето време бе плакала, опасявайки се, че е влюбена в лорд Кързи — влюбена в Лайънъл. Че вероятно винаги е била влюбена и се бе защитавала от онова, което бе изглеждало като съвсем нежелателна и непристойна страст, като бе търсила недостатъци у него.

Но може би не бе така и тя просто реагираше по съвсем глупав и предвидим начин, като се влюбваше в първия човек, който я бе целунал. Като че ли целувките и любовта са синоними. Да, така беше, разбира се. Тя не го обичаше и дори не го харесваше. Беше я яд за начина, по който се бе държал с нея миналата нощ. Това, което бе направил, бе непоносимо.

— Лайънъл — прошепна тя, като затвори очи и притисна влажната възглавница към гърдите си. — Лайънъл — о, Господи, колко го мразеше...

През следващите дни граф Торнхил си мислеше, че би предпочел да не беше разговарял с госпожица Дженифър Уинууд на бала у Чизли. Тя беше много красива и много привлекателна жена. Искаше му се да знае само тези факти за нея — единствените факти, които човек има нужда да знае за всяка жена. Въобще не се бе почувствал, по някакъв начин виновен спрямо жените, които бе наемал за случайни полови връзки, или спрямо онези, които бе задържал за по-дълъг период като любовници. Когато една жена бе само красив сексуален обект, човек нямаше нужда да изпитва чувства, освен физически.

Нямаше намерение дори да се опита да направи госпожица Уинууд своя любовница. Не бе толкова долен, дори и да бе позволил на желанието за отмъщение да го обземе изцяло. Но наистина имаше намерение да я заблуди, да я компрометира, да я накара да развали годежа си, или ако това се провали, да принуди Кързи да стори това. И при двата случая последващият скандал и унижението за Кързи щяха да бъдат крайно задоволителни за него.

Щеше да бъде много по-добре, ако бе предвидил тя да остане за него само чувствената и дългокрака червеночоса, която бе пожелал да има в леглото още от първия миг, в който я видя — много преди да узнае за връзката ѝ с Кързи. И ако бе насочил вниманието си към многобройните привлекателни черти на личността ѝ — между тази червена коса и тези дълги крака. Беше глупаво да ѝ позволи да се превърне в личност за него. Тя виждаше живота си като живот на привилегирована. Чувстваше, че дължи нещо в замяна. Чувстваше, че има някаква отговорност към подвластните на баща си и че ще има към съпруга си, след като се омъжи. Предпочиташе провинцията пред града. Усещаше, че именно там е истинският живот. Не завиждаше често на другите. Считаше се за щастлив човек.

Проклятие! Той не искаше да знае за нито едно от тези неща. С изключение на това, че бих могъл с тях да успокоя съвестта си, предположи графът. Би могъл да убеди себе си, че ѝ прави услуга. Тя заслужаваше някой по-добър от Кързи. Но може би след един скандал за развален годеж нямаше да може да си намери друг.

Той бе изненадан от реакцията ѝ на неговата целувка — въпреки че едва ли би могла да се нарече така, когато той просто бе докоснал устните ѝ със своите за няколко секунди, а ръцете ѝ и останалата част от тялото си бе държал определено на разстояние от нея. Дори така, той бе изненадан, че тя нито се дръпна, нито го смъмри след това, нито пък избухна в сълзи. Беше приела целувката, дори бе притиснала устните си към неговите за тези кратки секунди. И после се бе държала така, сякаш нищо нередно не се беше случило между тях.

Беше задоволително. Дотук всичко бе много лесно.

Просто му се искаше, за да намали съпротивата ѝ, да я накара да се чувства удобно с него и да я направи податлива на настъплението му, да не му се налага да разговаря с нея. Просто му се искаше да не

знае, че тя бе взела онази книга с поезията на Поуп да я чете, защото не искаше да бъде ограничена в читателските вкусове.

Той я видя вечерта след бала у Чизли в театъра и ѝ кимна от собствената си ложа, когато улови погледа ѝ. Имаше чувството, че тя е знаела отдавна, че той ще бъде там, но съзнателно не бе поглеждала в неговата посока. Не направи никакъв опит да посети ложата на Ръшфорд, където тя седеше с компанията си.

Видя я отново на следващия следобед в парка, да се разхожда в едно ландо с Кързи, госпожица Нюман и Хенри Чизли, и докосна шапката си да я поздрави, като нито спря да поднесе почитанията си, нито погледна към останалите ѝ спътници. Видя я и същата вечер на концерта у госпожа Хобс. В залата той седна срещу нея, Кързи, граф и графиня Ръшфорд и я наблюдаваше през по-голямата част от вечерта, въпреки че не се приближи до нея през антрактите, когато другите гости кръжаха наоколо.

Но в Ричмънд на следващия следобед, на градинското парти на лейди Бромли, той реши, че я бе оставил сама достатъчно дълго време. Имаше късмет, мислеше си той, че бе поканен на такова отбрано събиране, но лейди Бромли беше баба на Катрин и знаеше, че той не е баща на детето на Катрин — въпреки че очевидно не знаеше кой е бащата, защото Кързи без съмнение нямаше да бъде измежду гостите ѝ.

Лейди Бромли го хвана подръка и се разходи с него покрай реката, която за неин късмет бе естествена граница на градината ѝ. Тя вървеше много бавно, но той със задоволство съобрази крачката си с нейната. Слънцето грееше, на небето нямаше нито един облак и той имаше намерение някак си още преди края на следобеда да остане насаме с госпожица Дженифър Уинууд. Да се приближи една стъпка по-близо до откъщението си — до спечелването на играта, както се беше изразил Кързи.

— Тъкмо вчера получих писмо от Катрин — сподели лейди Бромли. — Детето е добре и тя също. Изглежда, че климатът ѝ допада. Също и компанията. Тя прекарва добре там, нали, Торнхил?

— Изглеждаше напълно доволна, когато я оставих преди два месеца, госпожо — увери я той искрено. — Наистина, бих казал, че тя е намерила мястото на този свят, което най-добре ѝ приляга.

— В една чужда страна — каза тя като цъкна с език, — някак си не ми изглежда справедливо. Но съм доволна. Никога не е била щастлива тук. Ще ме извиниш за това, което ще кажа, Торнхил, но моят зет, безпаричният му глупак, не трябваше въобще да я омъжва толкова млада за мъж, който можеше да ѝ бъде баща.

Да, мислеше си графът. Катрин бе четири месеца по-малка от самия него. Тя бе жена на баща му в продължение на повече от шест години, преди да замине с него за Европа. Да, това бе престъпно, особено като се има предвид лошото здраве на баща му дори по време на женитбата му и последвалата го постоянна раздражителност.

— Кой е немският граф? — попита лейди Бромли.

— Немският граф? — Графът повдигна вежди.

— С нечетливо и без съмнение с непроизносимо име — каза тя. — Споменато два пъти в писмото.

— Не мисля, че съм го срещал — призна графът с усмивка. — Но беше само въпрос на време, госпожо, някой да спечели благоразположението ѝ. Тя привлича силно вниманието на околните.

— Хм — погледна го косо тя, — защото, Торнхил, баща ти ѝ остави малко състояние. А също и на детето.

— Защото тя е прекрасна и чаровна — не се съгласи той.

Лейди Бромли изглеждаше доволна, въпреки че не каза нищо повече. Бяха долу до реката и видяха три лодки във водата — трима господа гребяха, а дамите бяха седнали свободно и изглеждаха като от картина. Дженифър Уинууд, в една лодка с Кързи, правеше следа във водата с едната си ръка, а с другата държеше слънчобран.

— Приятна двойка — промълви лейди Бромли, като проследи погледа му. — Чух, че отскоро са сгодени и ще сключат брак в катедралата Сейнт Джордж преди края на Сезона.

— Да — кимна графът. — И аз го чух. И да, наистина приятна двойка.

Няколко минути по-късно Кързи издърпа лодката до брега и подаде ръка на дамата си да слезе. Тя изглежда по-млада от двадесетте си години този следобед, помисли си графът, в изящната си, украсена с клонки муселинова рокля и сламено боне със сини метличини по ръба и в комбинация със синия слънчобран.

— Госпожице Нюман? — виконтът се усмихна на братовчедката на годеницата си — нисичка блондинка, която стоеше наблизко, в

компанията на няколко младежи. — Ваш ред е. Мога ли да имам удоволствието...

Изглежда госпожица Нюман въобще не иска да достави това удоволствие на Кързи, помисли си графът. Горкото момиче. Но тя пристъпи напред и му подаде ръка. В почти същия момент полковникът и госпожа Морис въвлякоха лейди Бромли в разговор и граф Торнхил се възползва от този миг, може би най-добрия, който можеше да му предостави следобедът.

— Госпожице Уинууд — каза той преди тя да има възможност да се придвижи от брега до групата, с която разговаряше братовчедката ѝ. Той протегна ръка към нея. — Може ли да ви придружа до терасата? Мисля, че там сервират студени напитки.

Ситуацията не можеше да бъде по-благоприятна. Имаше няколко души, които ги наблюдаваха, включително и Кързи, който бе безсилен да стори нещо и му липсваше смелост да направи сцена. А тя беше безсилна да му откаже, без да изглежда зле възпитана. Тя наистина изглеждаше невероятно привлекателна — факт, който не бе свързан с нищо конкретно в случая.

Тя се поколеба само за миг, преди да го хване под ръка. Но, разбира се, тя бе благовъзпитана млада дама и съвсем без опит в обществото. Наистина нямаше никакъв шанс.

— Благодаря ви — промълви. — С удоволствие ще изпия чаша лимонада, милорд.

Граф Торнхил, като погледна с възхищение към нея, се зачуди с известно любопитство дали играеше играта сам този следобед. Нима Кързи не го беше видял с лейди Бромли? Ако бе така, защо не бе задържал за по-дълго госпожица Уинууд? Или ако не бе успял да стори това, защо не бе предоставил лодката на някой друг и не бе хванал за ръка годеницата си, за да остане при него?

Изглеждаше като че ли Кързи бе отстъпил този рунд на играта.

Освен ако някак си не вземаше по-активно участие в нея. Прекрасно! Наистина беше прекрасно.

Но каква точно бе играта, чудеше се той.

ГЛАВА СЕДМА

Тя бе с ясно съзнание за присъствието му там, на брега на реката, и бе пожелала или той да се отдалечи, докато виконт Кързи докара лодката, или пък да продължи да разговаря с лейди Бромли. Но видя Полковника и госпожа Морис да се придвижват, за да се присъединят към тях и си спомни, че когато Лайънъл я бе извел да я разходи, той бе предложил учтиво на Саманта тя да бъде следващата, но тя бе възразила странно, че не се чувства добре във водата. Макар че със сигурност се наслаждаваше на плаването — нещо, което често правеше вкъщи през лятото.

Дженифър знаеше как щяха да се развият нещата, сякаш всичките им действия бяха част от пиеса, която бе чела или гледала, а всички присъстващи — актьори в тази драма. Беше твърде безсилна, за да промени нещо. Можеше само да държи погледа си настрана от лорд Торнхил и да се надява да се изгуби измежду групата познати, с които Саманта разговаряше.

Но, разбира се, пристигането на Полковника и жена му даде шанс на графа да се избави от компанията на тяхната домакиня и той пристъпи напред, когато лорд Кързи подаваше ръка на Саманта в лодката.

— Госпожице Уинууд — каза той, — може ли да ви придружа до терасата. Мисля, че там сервират студени напитки.

Тя едва ли можеше да откаже без това да стане на въпрос. Тонът му бе учтив, беше ѝ протегнал ръката си. Но това, което я разтревожи повече, бе осъзнаването, че самата тя не иска да му откаже. Долавяше съвсем ясно присъствието му още от вечерта на бала у Чизли — а дори и преди това — и винаги знаеше, почти с шесто чувство, кога присъства на същата забава, на която бе и тя. Усещаше го винаги и всеки миг, въпреки че рядко поглеждаше към него и дори тогава правеше това против волята си.

Не искаше да долавя присъствието му. Не го харесваше и дори го мразеше. Искеше цялото ѝ внимание да се съсредоточи върху Лайънъл

и тези жадувани седмици с него преди сватбата им. Не беше лесно. Въпреки че всеки от тях прекарваше все повече и повече време в компанията на другия, още не бяха се отпуснали достатъчно, за да разговарят свободно един с друг. Беше така, защото бяха сгодени, но все още годежът им не беше официално обявен, мислеше си тя. След вечерята у граф Ръшфорд през следващата седмица всичко щеше да се промени и всичко щеше да бъде чудесно, така както си го бе представяла.

Нямаше нужда и не искаше да бъде развличана от граф Торнхил. И дълбоко, дълбоко се чувстваше обидена от факта, че той я бе целунал, а Лайънъл — не. И все пак той бе като магнит за сетивата ѝ. Дори когато не можеше да го вижда, тя си мислеше за него почти непрекъснато.

Сега, принудена отново да му прави компания, изпита почти облекчение. Може би ако го хванеше подръка, отидеше с него до терасата и изпиеше чаша лимонада, смущаващият спомен от бала у Чизли щеше да се разпръсне и ужасната неохота... привличане щеше да изчезне. Ето. Никога преди не бе употребявала тази дума. Но е вярна, помисли си тя с известен страх. Граф Торнхил я привличаше.

— Благодаря — изрече тя колкото бе възможно по-хладно, като го хвана подръка. — С удоволствие бих изпила чаша лимонада, милорд.

Това че го докосна, че застана отново близо до него, извика яркия спомен от онази нощ и доста заплашително усещане за физическа близост, с което тя бе съвсем незапозната и не знаеше какво да прави.

Реши да върви и да разговаря с него. Беше посред бял ден и имаше поляни, дървета и цветя, на които да се възхищава, и чисто синьо небе, към което да се взира. Едва когато тръгна да върви, тя се усети, че не се обърна да види отново Лайънъл. Той изглеждаше невероятно красив и мъжествен като я разхождаше с гребната лодка по реката. Съсредоточи се върху любовта си към него.

— Дължа ли ви извинение? — попита граф Торнхил.

— Извинение? — озадачена, тя вдигна поглед към него.

Тъмните му очи гледаха право в нейните.

— Заради това, че ви целунах — додаде той. — Само не ми казвайте, че това е било нещо толкова незначително, че сте забравили за него.

Усмихна ѝ се.

Тя почувства как се изчервява. И да я убиеха, не можеше да измисли какво да каже.

— Аз не съм забравил — продължи той — и не съм си простил. Бих могъл да изтъкна тишината в градината и лунната светлина като извинение, но аз ви заведох там и трябваше да осъзная опасността и да се предпазя от нея. Дълбоко съжалявам за страданието, което вероятно съм ви причинил.

Значи не беше се излъгала в преценката си за него. Какъвто и да е бил в миналото, сега вече бе престанал да бъде човек без чест и без съзнание. Той беше джентълмен. Беше доволна. Беше се натъжила от разочарованието си. И беше разстроена. Имаше неприятното усещане, че щеше да бъде напълно в безопасност, ако той наистина бе безпринципният женкар, какъвто го бе показала тази целувка. Би могла да се защити по-лесно от един женкар.

— Благодаря — кимна тя. — Наистина ми причинихте известно страдание. Аз съм сгодена и единствено бъдещият ми съпруг има право...

— Да... — той докосна леко със свободната си ръка нейната. — Ако извинението ми е прието, нека да сменим темата. Кажете ми какво мислите за поезията на Поуп.

— Възхищавам ѝ се — оживи се тя. — Написана е с изтънченост и елегантност.

Той се засмя под мустак.

— Ако аз бях Поуп и ви слушах сега, щях да отида и да се застрелям.

Тя го погледна, засмя се и завъртя слънчобрана си.

— Наистина си мисля точно това, което казах. Не изпитвам силно емоционално въздействие от поезията му, така както от поезията на Уърдзуърд, например. Но усещам въздействието ѝ върху мислите ми. Това не означава, че я харесвам по-малко. Просто е по-различна.

— Чела ли сте „Покушението“?

— Страшно ми хареса — каза тя. — Беше толкова забавна и остроумна и толкова... нелепа.

— Кара човек да се чувства неудобно за всяка лекомислена постъпка, до която го е довело обществото, нали? Харесват ли хумора и сатирата в литературата?

— Тя се унижава, за да спечели — за хумор, и „Пътешествията на Гъливер“ — за сатира — каза тя. — Да, и двете ми харесват. А също, и прочувствеността и сантименталността, макар че мъжете незабавно поглеждат снизходително и учтиво-презрително, когато една жена признае това.

Граф Торнхил отметна глава назад и се засмя.

— Тогава няма да се осмеля да направя такова нещо сега — каза той. — Тонът ви звучи така, сякаш хвърляте рицарска ръкавица и ме подканвате да приема предизвикателството. Освен това съм известен с това, че съм пролял скришом една или две сълзи върху Ромео и Жулиета. Не че някога бих признал толкова, дори и да бях подложен на мъчения.

— Но вие току-що го направихте — засмя се тя.

Говореха си за литература през останалото време, докато стигнат през големите тревни площи до терасата, и за кучетата, докато пиеха блажено студената лимонада. Дженифър не знаеше как стигнаха до тази тема, но се усети, че разказва на графа за своето коли, което обичало да яде сладкиши, които тя криела за него, и което разбирало кога ще го извеждат на разходка, обикаляло в кръг, джафкало и по друг начин демонстрирало буйния си нрав и непристойния си ентузиазъм, докато се сбъднат очакванията му.

— То ми липсва — завърши тя съвсем неубедително. — Но животът в града не му понася. Не е свикнало да го водят с каишка.

— Елате — предложи той, като взе празната чаша от ръката ѝ и я остави на масата. — Нека се разходим в овощната градина. Няма да има плодове по това време на годината, а сме твърде закъснели за цъфтежа на дърветата, но за малко ще се отървем от горещината на слънцето, докато сервират чая.

Дженифър нямаше представа колко време бе изминало, откакто бяха се отдалечили от брега на реката. Може да са били десет минути, а можеше да бъде и един час. Но за първи път, независимо от това колко време бе минало, тя се озърташе наоколо и имаше ясна представа, че се виждат и други хора — на двойки или на малки групи на терасата, както и по-многолюдни групи, разхождащи се по тревните площи. В една от групите играеха крокет, а другите наблюдаваха.

Лайънъл и Саманта не се виждаха никъде. Още не бяха излезли от реката. Вероятно бяха все още в лодката или пък стояха някъде на

брега като част от групата, с която бяха тръгнали нататък.

И аз трябва да съм там — помисли си тя и за миг се почувства объркана, като осъзна колко се бе увлякла в разговор с графа. Трябваше да бъде с Лайънъл. Искаше да бъде с него. Беше очаквала този следобед, особено когато се бе събудила и бе видяла колко хубаво е времето. Може би щеше да има късмет да се разхожда сама с него, така, както сега се разхождаше с граф Торнхил. Беше й се сторило като чудесна възможност. Лайънъл придружаваше двете със Саманта на градинското парти. Леля Агата имаше други ангажименти, както и графиня Ръшфорд.

— Може би — каза тя — трябва да ме придружите обратно до реката, милорд. Мисля, че братовчедката ми и лорд Кързи са все още там.

— Ако желаете — усмихна се той. — Въпреки че мисълта за сянка и тишина за няколко минути е определено привлекателна, нали?

Така беше. А също и коварната примамка на неговата компания за няколко минути повече. Да бъде с Лайънъл понастоящем не бе чак толкова удобно. Имаше твърде голямо напрежение, което обграждаше факта за техния годеж и официалното му обявяване, както и предстоящата им женитба. След време щяха да се почувстват удобно заедно. Но не и сега.

— Абсолютно сте прав — кимна тя, като му се усмихна заговорнически. — Слънчобраните са направени да изглеждат красиви, милорд, но иначе са малко полезни.

— Винаги съм подозирал това — ухили й се той. — Но да не дава господ жените да го признаят някога и да станат практични същества. Колко отвратително е да се мисли, че това време може да дойде някога.

Тя го хвана подръка и му позволи да я отведе към овощната градина.

— Мислите ли, че жените трябва да бъдат само орнаменти, които да придадат блясък на живота на мъжете? — попита тя. — Нищо друго?

— Ще трябва да изключа думата само — каза той. — Всички мъже, а също и жените, обичат да бъдат заобиколени от чудесни орнаменти. Те правят живота по-приятен и по-изящен. Но животът щеше да бъде непоносимо скучен и самотен, ако нямаше нищо друго,

освен орнаментите. Те скоро щяха да загубят своята привлекателност и нямаше да служат за нищо друго, освен да бъдат захвърлени за облекчение на безсилието. Една жена бързо би загубила своята привлекателност, без значение какъв чудесен орнамент е била, ако няма какво друго да предложи.

— О — успя да изрече тя, — подходящи само да бъдат захвърлени в пристъп на гняв.

Той се подсмихна.

— Това е причината за провала на толкова много бракове. Толкова много двойки се оказват за цял живот впримчени в капана на отегчението и дори на действителното нещастие. Забелязала ли сте? И много често е така, защото някога са мислели, че онова, което е приятно за окото, ще задоволи чувствата и ума им до края на живота им.

— Нима тогава не търсите красотата в една бъдеща годеница? — учуди се тя.

Той се засмя отново.

— Все още не знам какво търся — призна. — Все още не си търся годеница. Но вие изопачавате думите ми. Прекрасните орнаменти са важни в живота. Трябва да има естетическо удоволствие, за да го направите съвършен. Но трябва да има и нещо повече. Много повече, струва ми се.

Жената, която лорд Торнхил ще си избере, вероятно ще бъде щастлива, помисли си Дженифър. Трябва да бъде и нещо специално.

Наистина под дърветата в градината струеше блажена прохлада. Клоните над главите им не спираха слънцето, а процеждаха лъчите му и придаваха особена атмосфера на уединение, въпреки че тревните площи и гостите от градинското парти бяха наблизко. Почти като в провинцията, помисли си Дженифър и за миг затвори очи пред пронизалата я неочаквана носталгия.

— Ами вие? — попита лорд Торнхил. — Предстоящата ви сватба е предварително уговорена. Имаште ли някакво участие в избора?

— Не — призна тя. — Татко и граф Ръшфорд са приятели и преди години решиха, че сватосването на децата им е желателно.

— И вие не започнахте борба против решението им със зъби и нокти? — попита той, като се усмихна.

— Не — рече простичко тя. И добави: — Защо трябваше да го правя? Вярвам на мъдростта на баща ми и одобрих избора му.

— И все още ли го одобрявате?

— Да.

— Защото той е красив? Със сигурност ще бъде прекрасен орнамент, който да гледаш през останалата част от живота си.

Тя почувства, че трябва да бъде засегната от това, че той бе оскърбил Лайънъл. Но в очите ѝ имаше лукаво пламъче, когато го погледна. Мисълта за убеждението му, че трябва да има нещо повече от красота, за да има и привличане, щом има надежда един брак да донесе доживотно приятелство и щастие. Да, Лайънъл бе красив и именно красотата му бе причина тя да се влюби неудържимо в него. Но имаше и нещо повече. Налице бе неговата хладна вежливост и чувството за благоприличие. А също и цял един характер, който трябваше да бъде разкрит през следващите седмици и месеци. Щяха да бъдат невероятно щастливи. Беше чакала пет дълги години щастието, което скоро щяха да изпитат.

— Обичате ли го? — попита той тихо.

Но разговорът бе станал твърде личен. Още не бе казала на Лайънъл, че го обича. Той не ѝ бе казал, че я обича. Разбира се, че няма да обсъжда чувствата си с един непознат.

— Мисля — каза тя, — че трябва да разговаряме отново за поезия.

Той се засмя и я потупа по ръката.

— Да. Това бе ужасно неуместен въпрос. Простете ми. За много краткото ни запознанство свикнах да мисля за вас като за приятел. Приятелите обсъждат помежду си и най-съкровени неща. Но приятелите са обикновено от един и същ пол. Когато не са, трябва винаги да има някаква бариера към пълното им приятелство, предполагам, освен ако не поддържат връзка, която е интимна във всяко отношение. Не съм свикнал да имам жена за приятел.

Бяха ли приятели! Тя едва го познаваше. И все пак откри, че е забележително лесно да разговаря с него. Но дори не бе редно да бъде с него. На Лайънъл това не му харесваше, а леля Агата я бе предупредила строго за него. Той не бе съвсем достоен за уважение. А и имаше нещо, което я възпираше да се държи непринудено с него. Някакво... привличане. Отново тази дума.

— Никога не съм имала мъж за приятел — призна тя. — И не вярвам, че това е възможно, милорд. Искам да кажа между мен и вас. — Бе изненадана, че почувства известна тъга. Изненадана и малко смутена да открие, че бяха спрели да се разхождат и някак си тя бе застанала с гръб към едно дърво, а той стоеше пред нея с ръка, подпряна на стъблото и отстриани на главата ѝ. — Скоро ще бъда омъжена.

— Да — той ѝ се усмихна. — Беше глупаво и импулсивно хрумване, че можем да бъдем приятели, нали? Но въпреки това е вярно за този следобед. Вие също го чувствате, нали? Ние сме приятели. Греша ли?

Тя поклати глава. И след това се зачуди дали не трябваше да кимне. И съвсем не бе сигурна с кой от въпросите му се бе съгласила.

— И така — каза той — на мен ми е простено за провинението от онази нощ?

Тя кимна.

— Вината е колкото ваша, толкова и моя — изрече тя почти шепнешком.

Зачуди се, взирайки се в усмихнатото му лице и приятелския поглед, защо въобще се бе съгласила със Саманта, която го бе сравнила с дявола. Или самата тя го бе предложила? Не можеше вече да си спомни. Но само по-тъмният цвят на кожата му в сравнение с Лайънъл я бе накарала да мисли така. Сега, след като го познаваше малко, откри, че той е мъж, който ѝ харесва. Съжали, че не можеше да има истинско приятелство между тях.

— Не — каза той. — Аз съм по-опитен от вас в тези работи. Трябваше да го предвидя, Дженифър.

Нужни ѝ бяха няколко мига, докато разбере защо бе почувствала внезапно, като че ли нещо интимно бе преминало между тях — почти като целувката, която бяха споделили в градината на Чизли. И тогава внезапно осъзна, че той я бе нарекъл със собственото ѝ име, докато Лайънъл още не беше го сторил. Отвори уста да го смъмри и после я затвори отново. Той ѝ беше приятел — поне за днес.

— А — усети се той, — още едно провинение. Простете! Да, бях съвсем прав. Не е възможно двама души от противоположен пол да бъдат истински приятели. Има други чувства, които се смесват с тези

на чистото приятелство. Уви! Никога не бих могъл да бъда ваш приятел, Дженифър Уинууд. Не и при сегашните обстоятелства.

Тя видя ръката си, сякаш принадлежаща на някой друг, да се вдига към лицето му, видя и почувства как пръстите ѝ докосват бузата му. А след това я свали бързо, за да я постави зад себе си върху кората на дървото, и прехапа устни.

Между двамата се появи напрегнатост. Но въпреки че съзнанието ѝ я усети и знаеше докъде вероятно ще я отведе, останалата част от нея изглеждаше безпомощна да се освободи. Или може би не искаше да се освободи. Тя пожела, изпита нужда отново да усети устните му върху своите. Искеше да почувства как ръцете му я прегръщат, как тялото му застава близо до нейното. Знаеше съвсем ясно, че не иска това, но тялото ѝ и чувствата ѝ пренебрегнаха мисълта ѝ.

— Вие току-що ми простихте — промълви той тихо, а устата му бе само на няколко сантиметра от нейната — за едно прегрешение, което съм силно изкушен да повтора. И за което знаех, че ще бъда и изкушен, ако ви видя още веднъж сама, без надзор. Не, няма и най-малката възможност за приятелство между вас и мен. Вие сте сгодена — за човека, когото обичате. Намерих ви с пет години закъснение, Дженифър Уинууд. Ако не беше така, щях да се боря с него заради вас — до последно. И може би дори щях да спечеля. — Той се отдръпна крачка назад и отмести ръката си от стеблото на дървото.

— Бихте могъл да имате всяка, която поискате — каза тя, като все още се взираше в него. *При тези тъмни, красиви черти и висока атлетична фигура.* Не я интересуваше какво бе направил той. Всяка жена щеше да се влюби в него само ако малко го опознаеше. Всяка жена, освен онази, чието сърце не е дадено вече другаде.

Той се засмя и за миг изглеждаше искрено развеселен:

— О, не, ето къде грешите. Има поне някоя, която не мога да имам. Нека да ви придружа обратно до терасата. Сигурно вече е време за чая и вероятно всички са се върнали от реката.

— Да! — Изведнъж тя се почувства потисната. Трябваше да изпита облекчение и благодарност — облекчение, че е избягнала още една ужасна изневяра, и облекчение, че той бе имал по-голям самоконтрол и разум, отколкото нея самата. Но се почувства натъжена. Натъжена заради него, защото изглежда я харесваше, но не можеше да стори нищо, за да засили интереса ѝ, тъй като тя бе сгодена. И

натъжена заради себе си, защото бе мечтала за точно такива срещи, каквито бе имала с граф Торнхил — не с Лайънъл. Колко съвършен, колко невероятно съвършен би бил животът, ако именно той я бе целунал на бала и почти целунал в градината и ако именно с него бе разговаряла толкова приятно и свободно на различни теми — както важни, така и незначителни. Ако именно с него се сприятеляваше.

Обичаше Лайънъл толкова много... Но вече знаеше, че между тях няма въображаема любов. Имаше истинска човешка връзка, до която не бяха стигнали лесно. И двамата бяха съгласни, че искат този брак и тя вярваше, че и двамата се обичат. Но общуването и изграждането на приятелство бе нещо, върху което трябваше да поработят. Може би щеше да бъде по-лесно, щом имат вече интимната връзка на брака, щом заживеят заедно и споделят отговорностите. Но мечтата ѝ да се срещнат в Лондон и от този момент нататък да заживеят щастливо, не се бе превърнала в действителност. Сега трябваше да го признае пред себе си.

И все пак можеше да се превърне, ако характерите им бяха повече съвместими. Знаеше, че е възможно да се чувства удобно с мъж и да ѝ е лесно да разговаря с него, да го слуша. Но Лайънъл не беше този мъж.

Тя го обичаше, но все още той не ѝ беше приятел. Може би и така е добре, помисли си тя. Желанието ѝ да го направи свой приятел щеше да ѝ даде цел, към която да се стреми след сватбата. Човек винаги има нужда от цели, за да осмисли живота си.

Виконт Кързи бе на терасата със Саманта и група други гости. На Дженифър ѝ се стори, че всички се обърнаха да я наблюдават как се приближава по пътя от овощната градина през поляната. И сега, когато бе твърде късно, ѝ се стори, че в края на краищата е било неблагоприятно да отиде точно там.

Граф Торнхил не се забави, когато я върна до Лайънъл. Но се сбогува по начин, който силно я смути, въпреки че бе сигурна, че не бе имал такова намерение. Взе дясната ѝ ръка в своите, вторачи се в нея настойчиво — така, както бе направил онзи първи следобед в парка, и заговори тихо, но достатъчно силно, за да могат останалите от групата да чуят, тъй като всички бяха притихнали при тяхното приближаване.

— Благодаря ви, госпожице Уинууд, за приятната компания.

Думите му бяха съвсем безобидни. Означаваха просто една вежливост — думи, които се очакваше да бъдат казани от всеки джентълмен на една дама, с която той е танцувал или с която се е разхождал. И все пак прозвучаха някак си безпокоително интимно. Или може би просто така ми се струва, защото се чувствам виновна заради това, което почти се бе случило отново, помисли си, Дженифър. И чу думите му с ушите на вината. Думите му прозвучаха така, сякаш бяха останали заедно съвсем сами и бяха много доволни от компанията на другия. Тя трябваше да се сдържи да не се обърне към събралите се гости, за да обясни, че той въобще не е искал да каже това.

И след това, за да направи нещата още по-лоши — въпреки че това бе жест, невинен като думите му, — той взе ръката ѝ и я доближи до устните си. Искаше ѝ се да не продължава да я гледа така. А също и да не продължава да държи ръката ѝ, както ѝ се стори, в продължение на няколко секунди. Разбира се, той не влагаше умисъл в това, но — о, но тя се страхуваше, че за всички онези, които ги наблюдаваха, това не е ясно. И в частност за Лайънъл.

Графът се отдалечи, без да промълви дума на Кързи и Саманта или на някой от останалите. Тя намери това за неучтиво и бе изненадана и разочарована от него. Не погледна накъде отиде той. Усмихна се на годеника си и се почувства ужасно неудобно.

— Била сте много смела, за да отидете да се разхождате с граф Торнхил, госпожице Уинууд — обяви госпожица Саймънс с широко отворени очи. — Моята прислужничка ми каза, а тя го знае от съвсем достоверен източник, че той е бил принуден да избяга в Европа с мащехата си, когато баща му ги е открил заедно в компрометираща обстановка.

— Клаудия! — гласът на брат ѝ прозвуча като камшик, така че тя благоволи и да се изчерви, докато се хилеше.

— Е, това е истина — промълви тя.

— Виждам, че чаят е сервиран — прекъсна ги весело Саманта. — Умирам от глад. Ще започнем ли ние, Джени? Аз не се срамувам — тя се засмя и като хвана подръка братовчедката си, я поведе към масите, които една дълга редица от лакеи току-що бяха заредили с чинии, отрупани с различни съблазнителни лакомства.

ГЛАВА ОСМА

— Какво искаше да каже госпожица Саймънс — попита Дженифър с тих глас и с поглед, насочен към тревата пред краката ѝ, — когато подхвърли, че той е избягал към Европа, след като е бил заловен в компрометираща ситуация с мащехата си? — Тя се изчерви от собствените си думи, но Лайънъл бе започнал всичко, като я отведе да се разходят сами, след като едва бяха започнали да пият чай. Беше ѝ заявил хладно, че е изключително недоволен от нейното поведение.

— Този въпрос е непристоен — каза виконт Кързи, — когато идва от една млада дама, за която ми е казано да очаквам, че е добре възпитана. Но вярвам, че думите на госпожица Саймънс говорят сами по себе си.

За миг тя замълча, осмисляйки думите му, като гневът в нея се бореше с вината. Как можеше той да ѝ се кара, като че ли е дете — мислеше си тя. И как смееше да предполага с този студен тон, че е зле възпитана. А после друга част от съзнанието ѝ напомни, че веднъж бе позволила на граф Торнхил да я целуне и че вероятно щеше да му позволи отново този следобед, ако той бе настоял. Но от друга страна ѝ се искаше да заплаче. Пролетта въобще не протичаше така, както бе очаквала.

— Но той я е взел със себе си в Европа? — въпросът ѝ не можеше да остане висящ. Трябваше да знае. Може би като знаеше, най-накрая щеше да може да се отърси от привличането, което съвсем против волята си изпитваше към графа. Не че наистина можеше да го нарече така. Как можеше да изпитва влечение към него, щом цялата ѝ любов бе отдадена на Лайънъл! — Той е взел мащехата си? Без баща си? Или след като баща му е починал?

— Беше преди баща му да почине — каза лорд Кързи процеждайки думите. — Това бе вероятната причина за смъртта му. Той изчезна с графинята, защото тя не бе в подходящ вид, за да се показва пред почтените хора в обществото. Ето. Доволна ли сте?

Усети в главата си бръмчене и хлад в ноздрите. Не! Не можеше да повярва. Вероятно бе разбрала погрешно това, което бе казал Лайънъл. Графът бе правил... онова със собствената си мащеха? Той ѝ бе направил дете? И я бе отвел на заточение? И... и после какво?

— Къде е тя сега? — гласът ѝ бе шепот.

Той се засмя. Но когато тя погледна към него, забеляза, че той се присмива — изражение, което разваляше добрия му вид. Тя се намръщи и отмести погледа си.

— Изоставена, разбира се — каза. — Наситил ѝ се е и е пристигнал тук сам.

— О!

Бяха изминали целия път до брега на реката. Имаше една двойка в лодка, която без съмнение се наслаждаваше на лукса да са заедно, докато всички останали са на чай. На брега нямаше никой друг.

— Така че виждате — додаде виконт Кързи — защо фактът, че е в компания с такъв човек, може да нанесе непоправима вреда върху доброто име на една дама. И защо трябва да ви забраня въобще да говорите повече с него.

Дженифър бавно завъртя слънчобрана над главата си, докато наблюдаваше лодката в реката.

— Милорд — каза тя тихо, — аз съм на двадесет години. А хората все още продължават да ме третират като дете и да ми казват какво трябва и какво не трябва да правя.

— Вие сте млада дама — прекъсна я той. — И сте невинна.

— Няма да бъда повече невинна след малко повече от месец — каза тя, като се обърна с лице към него.

— Ще бъдете моя жена — един мускул играеше на лицето му.

О, да! Тя му дължеше подчинение, както дължеше сега подчинение на баща си и на леля Агата, която заместваше баща ѝ при въвеждането ѝ в обществото. Такава бе участта на жените. Само любовта можеше да подслади хапчето. А тя и Лайънъл се обичаха. Нали?

— Не може ли поне да ми бъде изтъкната някаква причина? — попита тя. — Ако ми заповядвате нещо, милорд, не трябва ли да зная защо се издава тази заповед, така че да мога да я следвам както поради необходимост да се подчиня, така и като собствен рационален избор? Няколко пъти бях предупреждавана да избягвам компанията на граф

Торнхил, но досега не ми е посочвана причината да правя това. Аз съм разумно същество, дори и да съм жена.

Той се вторачи в нея, а красивото му лице бе стегнато от някаква възбуда, която тя не можеше да разгадае.

Той не разбира — помисли си тя. Усети пристъп на тревога, на безпокойство за бъдещето си, за останалите години от живота ѝ. Той не разбира, че аз съм личност, че жените също имат разум като мъжете.

Обичаше го. Беше го обичала всеотдайно и страстно в продължение на пет години. Но за пръв път — и тя почувства как я обзема паника при тази мисъл — се зачуди дали една сляпа, безразсъдна любов щеше да ѝ бъде достатъчна. Беше си мислила, че любовта ще е всичко. Беше живяла за тази пролет и за този годеж, и за сватбата. Беше ли всичко любовта?

— Разбира се, че имате разум — кимна той. — Но ако е добър, ще осъзнае, че е по-мъдро да се подчини на по-големия опит и по-добрата преценка на мъжете, които са поели отговорността за вас и за жени, значително по-възрастни от вас. Надявам се, че няма да ми създавате трудности.

Със същия успех можеше да ѝ зашлеви плесница. Почувства се зашеметена и унижена, като че ли го бе сторил.

— Да ви създавам трудности! — каза тя. — Нима копнеете за някоя смирена, покорна жена, милорд?

— Несъмнено очаквам някоя, която да си знае мястото, както и моето. Приех от познанията ми за вашето израстване и факта, че сте живяла винаги в провинцията, че ще сте подходяща за мен. Така мислят и баща ми, и майка ми.

А тя не бе подходяща? Защото бе танцувала с граф Торнхил и се беше разхождала с него, когато никой не бе намерил за необходимо да ѝ обясни защо не е трябвало да прави това? Може би, помисли си тя, но мисълта я обърка, защото бе толкова нова и странна, може би виконт Кързи не е подходящ за мен.

Тя се втренчи в него. В своя красив Лайънъл. Мъжът, за когото бе мечтала дълго ден и нощ и когото бе обичала, както ѝ се струваше, цял живот. Какво му бе станало на този Сезон?

— Изглеждате бунтарски настроена — констатира той. — Може би съжелявате за това, че приехте предложението ми преди три

седмици? Може би искате да промените отговора си сега, преди годежът ни да бъде официално обявен.

— Не! — отговорът и очевидната паника, която го предизвика, бяха чисто инстинктивни, но дойдоха, за да я спасят и изцяло заглушиха странните съмнения, които я обземаха. — Не, Лайънъл. Аз ви обичам.

И тогава тя замръзна ужасена при звука на собствените си думи, и едновременно с това се взря в дълбоките му сини очи, които ѝ се сториха напрегнати и вгълбени. Беше го нарекла със собственото му име, преди да бъде поканена да стори това. Беше му казала, че го обича, преди той да бе изрекъл същите думи за нея. Беше много обърквана. И все пак казах истината, мислеше си тя. Прехапа устната си, но не сведе поглед.

— Разбирам — кимна той. — Е, тогава да не се караме, нали?

Нима се бяха карали? Тя предположи, че бяха и от тази мисъл изпита чувство на облекчение. За любовниците е естествено да се карат. Не че бяха точно любовници — поне още не. Но бяха сгодени. Това беше естествено. Той бе ревнив и раздражителен, а тя се бе защитавала. Сега се бе свършило. Беше време за помирение. Предположи, че ще правят така десетки или стотици пъти през останалата част от живота си. Това бе истинският живот, противопоставен на живота на съвършенство, който тя живееше в мечтите си. Нямаше за какво да се тревожи.

— Аз дори не го харесвам — каза тя. — Той е смел и... невъзпитан. Танцувах с него на бала у татко и у Чизли, само защото не можех да се измъкна от това, без да изглеждам зле възпитана. И се разходих този следобед с него поради същата причина. Много повече бих предпочела да съм с вас, но вие бяхте обещал на Саманта да я повозите с лодката. Не го харесвам и сега, след като знам какво е направил, със сигурност никога повече няма да разговарям с него.

— Радвам се да го чуя — кимна той.

Тя завъртя слънчобрана си, като почувства цялото облекчение и веселост след края на спора. Усмихна му се.

— Не гледайте така, сякаш все още сте кръстосал шпага с мен — помоли мило. — Усмихнете ми се. Това са такива красиви околности за едно градинско парти, а аз толкова очаквах да бъда тук — с вас.

Тя се изчерви от собствената си смелост, но сърцето ѝ отново бе изпълнено с любов към него. Той се бе показал ревнив и тя се трогна, въпреки че никога вече нямаше да му даде дори и най-малък повод за ревност.

— А аз с вас — додаде той доста сухо.

Но тогава се усмихна и сърцето на Дженифър направи обикновеното си преобръщане. Тя протегна ръка към него и разбра, че бе сторила това едва когато той я взе и я вдигна до устните си. Тя искаше — о, как искаше да бъдат на някое уединено място, може би в овощната градина, така че той да може да я целуне по устните. Изглеждаше толкова удачен момент за първата им целувка. Най-топлият, най-спокойният момент, който бяха преживели заедно досега.

— Утре вечер е балът у Олмек — каза тя, — а балът с маски у Велгард — на следващата вечер. А след това вечерята и балът у баща ви след още два дни — тя все още му се усмихваше.

Той стисна ръката ѝ.

— Едва мога да чакам — предрезгавя той.

И отново вдигна ръката ѝ до устните си. Дженифър бе чувала, че е добре за двойките да се карат, че караниците често изчистват атмосферата между тях и правят връзката им по-добра от всякога. Това бе съвсем вярно. Тя усети топлината на ръката му през ръкава, докато вървяха обратно към къщата и се почувства толкова щастлива, че старото клише, че сърцето ѝ ще се пръсне, изглежда ѝ прилягаше. Всичко бе зад тях — доста бавното, неудобно начало към техния годеж. И всички съмнения от последната минута — ако можеха да се нарекат така — бяха потиснати.

Тя определено щеше да избягва граф Торнхил до края на Сезона. Сега се почувства засрамена от непринуденото си държание в неговата компания този следобед и усещането, което бе имала, че между тях съществува някакво приятелство. Почувства неудобство повече от всякога поради факта, че му бе позволила онази целувка на бала у Чизли. Сега, след като знаеше онези подробности за него, съвсем нямаше да ѝ бъде трудно да го постави на мястото му открито, ако се наложеше. Собствената му мащеха! Бе правил онова с жената на баща си.

Доста решително затвори разума си за пристъпите на вина поради факта, че няма повече да взема предвид възможността, че той

бе свършил с разгулния си начин на живот и сега се опитваше да поправи грешките. Някои неща бяха непростими. Освен това, той бе изоставил мащехата си и детето ѝ някъде сами в чужда страна. Не, той не поправяше грешките си. Бе твърде жалък. Твърде отвратителен.

— И така, виждаш — каза сър Албърт Бойл, докато седна за една ранна вечеря с приятеля си, граф Торнхил, — че ме хвана. Минало време, както изглежда, Гейб. Дори не е сегашно време, а със сигурност не е бъдеще.

Графът го изгледа проникателно:

— Но все още не си се обяснил в любов? — попита той.

— Боже мой, не! — сър Албърт се втренчи мрачно в чашата с портвайн, преди да отпие. — Казах, че това ще се случи, Гейб. Като се появяваш твърде много пъти в танцувалните салони, като танцуваш твърде много турове, на някоя ще ѝ влезе в главата, че си излязъл да си търсиш съпруга, когато в действителност ти просто зяпаш. Роузали Огдън!

— Мислех си, че ако станеш жертва на някоя през тази година, това ще бъде госпожица Нюман — подхвърли графът.

— Ах! — възкликна приятелят му. — Възхитителната блондинка. Мечта за всеки мъж с гореща кръв. — Той погледна отново към чашата си. — А не обикновената, не много красива и твърде скучна госпожица Огдън, с която танцувах и която бях извел да разходя, защото Франк каза, че ѝ станало зле, горкото момиче.

— А тя очаква ли обяснение? Ами майка ѝ? — графът се намръщи. — Не трябва да го правиш, Бърти. Не си компрометирал момичето, нали?

— Бога ми, не — повиши тон сър Албърт. — Тя не е такъв тип момиче, с което човек се промъква в пещерите, Гейб. Мислех да ѝ се обадя утре, в действителност. Преди да ми мине куражът.

Граф Торнхил докосна леко устата си със салфетката и я остави настрана до празната чиния. Чудеше се какво му убягва. Двамата с Бърти бяха близки приятели още от училище.

— Защо? — попита той. — Не си случайно влюбен в момичето, нали? — той не можеше да си представи някой да е влюбен в госпожица Роузали Огдън, въпреки че мисълта бе неучлива. Тя

изглеждаше изцяло без качества, които един мъж би намерил за привлекателни. Бърти, от друга страна, бе млад и симпатичен, богат и интелигентен и със сигурност би могъл да разпали чувствата на почти всяка дама, върху която благоволяше да спре погледа си.

Сър Албърт изду бузи и изкара въздуха през устата си.

— Става така, Гейб. Танцуваш с едно момиче, защото я съжаляваш и си представяш колко натъжена и унижена ще бъде тя, като си отиде вкъщи, като знаеш, че е останала без кавалер през цялата вечер, докато по-красивите момичета са танцували. И след това я извеждаш да се разходите поради същата причина, пеша или с лодка на някое градинско увеселение и после танцувате отново на последната вечер у Олмек. И после започваш да осъзнаваш, че някой се крие зад простотата, плахостта и... скуката. Някой, който е сладък по свой начин, и някой, който... е, който ще кърви, ако се пореже, ако разбираш какво искам да кажа. Някой, който обича котенца за развлечение и плаче за момчетата коминочистачи и обича да се промъква в детската стая на сестра си и да си играе с племенниците и племенничките си, вместо да седи в гостната и да слуша разговорите на възрастните. И после осъзнаваш, че тя не е толкова обикновена, плаха и скучна, както си си мислил.

— Ти наистина си влюбен в нея — констатира заинтригуван графът.

— Е, не виждам щастливи звезди да кръжат около главата ми — смръщи се сър Албърт. — Така че може да бъде и това, нали? Просто на мен... хм, малко ми харесва, предполагам. Нещо, което пълзи нагоре по теб. Не го забелязваш и не го искаш непременно, не го одобряваш, когато го откриеш. Но то е там. И изглежда, че може да се направи само едно нещо. Не, две, предполагам. Бих могъл да напусна утре Лондон, за да посетя леля си в Брайтън, или нещо такова. Но винаги ще чакам да чуя за нея, че се е омъжила за някой дебелак и тогава винаги ще се чудя дали той позволява на момчетата да се катерят и да влизат в къщата му и дали държи котенцата навън. И дали ще й направи деца за собствената й детска стая. Гейб, мисля, че съм слънчасал. Беше ли горещо напоследък? Познавам я от по-малко от седмица. Не мога дори да говоря реалистично за нещо, което пълзи нагоре по мен, нали? Пълзенето е бавен процес. По-скоро галопирането.

— Ти си влюбен в нея — обяви вече категорично графът.

— Е — сви рамене сър Албърт, — както искаш го наричай, Гейб. Но имам намерение утре да ѝ се обадя. Бригъм ѝ е чичо и настойник. Ще поговоря първо с него. А също и с майка ѝ. Ще направя всичко порядъчно. Дори вероятно ще коленича, когато настъпи моментът — той трепна. — Мислиш ли, че ще направя нещо толкова неизразимо уничително, Гейб?

Графът се изхили.

— Няма никаква зестра, между другото — продължи сър Албърт. — Поне Франк казва така, а той би трябвало да знае, тъй като сестра му е приятелка на нейната сестра. Така че не мога да бъда обвинен, че действам прибързано от алчност за богатството ѝ, нали? Освен това, вероятно е добре известно, че джобовете ми са издути, така че нямам нужда да посягам към зестри.

— Никога няма да бъде сметено за нещо друго, освен за това, което е — кимна графът. — Брак по любов, Бърти.

Приятелят му направи гримаса и пресуши чашата си с портвайн.

— Трябва да тръгвам — каза той. — Следобед ще ги разходя двете с майка ѝ до Тауър. Ще трябва да видя как ще се почувствам след това. Вероятно ще променя мнението си и ще се спася. Мислиш ли, Гейб?

Графът просто се усмихна.

— Идваш ли? — сър Албърт се изправи на крака.

— Не — каза графът. — Мисля, че ще остана да изпия още една чаша портвайн, Бърти. Ще пия за твоето здраве и щастие. Върви и се направи красив за дамата, в която си влюбен.

Сър Албърт направи още една гримаса и си взе довиждане. Граф Торнхил не изпи друга чаша портвайн, но дълго остана седнал на масата, въртеше разсеяно празната си чаша с пръстите на едната си ръка, а замисленият му вид обезкуражи както познатите му да се присъединят към него, така и сервитьорите да изчистят масата.

И после започваш да осъзнаваш, че някой се крие... Някой, който ще кърви, ако се пореже... Нещо, което пълзи нагоре по теб.

Това е нещо изцяло между мен и Кързи, мислеше си той. Считаше, че в дъното на всичко е грехът на Кързи и бе видял как Катрин страда от него. И сега бе съзрял шанс за малко отмъщение и се оказа обзет от желание да го доведе докрай. Кързи знаеше това и бе

отправил своето предизвикателство. Всичко бе само между тях двамата.

С изключение на това, че Дженифър Уинууд бе уловена по средата. Тя беше пешката, която той щеше да използва, за да разстрои живота на Кързи, да лепне скандал и унижение към името му. Публично. Нямаше по-подходяща арена за този вид отмъщение от Лондон по време на Сезона.

Дженифър Уинууд бе маловажна. Щеше да си намери някой друг, който струваше повече от Кързи. Всъщност, както си бе казал и преди, той ѝ правеше услуга. Ако можеше да развали годежа ѝ, щеше да ѝ направи услуга, дори и тя да не го осъзнае. Не че имаше някакво значение. Най-важното бе да има някаква степен на отмъщение на Кързи.

С изключение на...

Някой, който ще кърви, ако се пореже.

Когато ѝ се бе извинил за това, че я бе целунал, тя бе признала, че това я бе разтревожило. *Наистина ми причинихте известно страдание*, бе казала тя.

Започваш да осъзнаваш, че някой се крие...

Тя харесваше чувствеността и сантименталността в литературата, както и хумора и сатирата. Имаше коли, което ѝ липсваше, което джафкаше и показваше див и непристоен ентузиазъм, когато му предстоеше разходка. Никога не бе имала мъж за приятел. Бе повдигнала ръка и бе докоснала бузата му, когато той се бе престорил на натъжен поради факта, че годежът ѝ правеше невъзможно приятелството между тях.

Някой, който ще кърви, ако се пореже.

Проклятие! Той не искаше да нарани момичето. Нямаше никакво желание за това. И не искаше да я мами. И все пак досега не бе правил нищо друго, освен да я мами, като се преструваше, че изпитва приятелски чувства и дори нещо повече, когато не изпитваше нищо.

С изключение на...

Нещо, което сякаш пълзи нагоре по теб. Не го забелязваш и не го искаш непременно...

Граф Торнхил се изправи рязко на крака и се наложи да протегне бързо ръка, за да хване стола да не се прекатури назад. Имаше нужда от свеж въздух и раздвижване. Трябваше да се подготви добре за бала с

маски у лейди Велгард тази вечер. Имаше нужда да си припомни колко всепоглъщащо бе станало желанието му за отмъщение, откакто видя отново Кързи.

— Предполагаш ли, че довечера ще има валсове? — попита Дженифър. Въпреки че навън бе топъл ден, тя седеше на пода във всекидневната, която ползваше заедно с братовчедката си, с гръб към камината и сушеше дългата си коса. Ръцете ѝ бяха обгърнали коленете ѝ. Имаше красота, на която Саманта винаги бе завиждала. Би могла да бъде воин — амазонка или гръцка богиня или... или кралица Елизабет Първа. Тази вечер тя щеше да отиде на бала маскирана като кралица Елизабет. От друга страна Саманта видя само една безцветна госпожица, когато се погледна в огледалото си, а тази вечер тя щеше да се преоблече като — да не очаква човек! — кралица на феите.

— Вярвам, че почти сигурно ще има — каза тя. — Обикновено има, както дочух, освен ако някога не е първи бал за някое момиче.

— Надявам се — Дженифър положи едната си буза върху колената си. — Сам, не е ли направо чудесно, че ни дадоха разрешение да танцуваме валс миналата вечер у Олмек? Това бе най-щастливият миг от живота ми — е, поне един от тях.

— А аз бях принудена да танцувам с господин Пайпър — каза Саманта. — Ако кажа, че има два леви крака, ще взема да обидя левите крака, Джени.

Братовчедка ѝ се засмя. И изглеждаше невероятно щастлива, както впрочем изглеждаше вече от няколко дни насам. Като че ли бяха разменили ролите си. Джени бе слънчева, винаги готова да се засмее. Саманта, от друга страна, трябваше да се насили да има добро настроение, за да се опита да убеди всички, както и себе си, че първият ѝ Сезон е всичко онова, което бе очаквала.

— Жалко — съгласи се Дженифър. — С кого би искала да танцуваш, Сам? Ако можеше да си избираш кавалер?

С Лайънъл, помисли си Саманта колебливо и веднага потисна тази мисъл. Там в реката, на партито на лейди Бромли, Лайънъл — лорд Кързи — ѝ се бе извинил за това, което се бе случило на бала у Чизли. Бе твърдял, че тогава е бил в лошо настроение и е бил забравил, че е джентълмен. А после бе гребал по реката, без да промълви, когато

погледът му случайно срещнеше нейния. Когато ѝ бе подал ръка да слезе на брега, той бе задържал ръката ѝ в своята за секунда или две по-дълго, отколкото бе необходимо, и я бе стиснал толкова силно, че тя почти бе извикала от болка, и ѝ бе прошепнал трескаво и пламенно:

— Бих желал — беше ѝ казал той, — да мога отново да забравя, че съм джентълмен. Саманта, бих желал... — Но гласът му бе заглъхнал, а очите му се бяха втренчили в нейните със смут и разкаяние.

— О, не знам — каза тя, като сви рамене. — Със сър Албърт Бойл, може би. Или господин Максуел. Или господин Саймънс. Някой, който има както ляв, така и десен крак и усет към музиката.

И тя се засмя леко.

Дженифър я гледаше съсредоточено.

— Все още ли няма някой по-специален, Сам? — попита тя. — Странно. Някак си очаквах, че ще се влюбиш лудо в някой невероятно красив джентълмен, с доход четиридесет хиляди на година, още след първия ни бал. Имаш голям кръг обожатели. Наистина, изглежда те се увеличават с всеки изминат ден. Но сякаш не си показала предпочитание още към никого.

— Дай ми време — избъбри небрежно Саманта. — Възнамерявам да се спра на някой, който е не по-малко красив от Лай... от лорд Кързи.

— Или граф Торнхил — додаде Дженифър и после се изчерви и обърна глава да положи другата си буза върху коленете си. — Искам да кажа, някой красив като него.

Само графът да нямаше тази ужасна репутация, помисли си Саманта, а скритите ѝ мисли отново бяха пуснати на свобода. И само да не беше този годеж. Изглежда той харесваше Джени и тя... Е, тя бе останала насаме с него при два отделни случая. Ако само... Ако Лайънъл бе свободен. Но тя тласна мислите си обратно в действителността.

— Той не бе у Олмек снощи — сети се изведнъж. — Чудя се дали ще присъства на бала тази вечер.

— Надявам се, че не — смръщи вежди Дженифър. — Знаеш ли, че онова, което каза за него онази невероятно глупава Клаудия Саймънс на градинското парти, е вярно? Той наистина е избягал с

мащехата си. Тя е била бременна, Сам. А после той изоставил нея и детето, за да се върне тук сам.

— С жената на собствения си баща! — Саманта изпита истински ужас. — О, Джени, ние бяхме прави за него още първия път, когато го срещнахме. Самият дявол. Наистина е такъв, нали?

— Само дете не изглежда зъл, когато човек разговаря с него — каза Дженифър. — Изглежда сърдечен и приятелски настроен. Но предполагам, че това е природата на дявола, нали? О, но аз не желая да разговаряме повече за него, Сам. Надявам се, че довечера ще има валсове. Искам отново да танцувам валс с лорд Кързи и да усещам ръката му на кръста си. Искам да танцувам само с него в продължение на половин час — Саманта видя, че тя бе затворила очи. — Едва мога да чакам...

Настроението на Саманта падна толкова ниско, че сякаш почувства как някакви оловни тежести се стоварват върху нея. Лайънъл, мислеше си тя. О, Лайънъл! Колко силно би искала и тя да танцува валс с него довечера. И... о, мисълта беше безполезна.

Внезапно намрази братовчедката си. А после обърна омразата към себе си. И към Лайънъл. Ако той имаше нежни чувства към нея — а тя бе сигурна, че има — защо обмисляше женитба с Джени? Но той бе хванат в капан от едно неписано споразумение отпреди пет години, когато е бил само на двадесет.

Само Джени можеше да развали годежа. Щеше да бъде ужасно скандално дори за нея да го направи, но пък за него щеше да бъде невъзможно. Един почтен джентълмен не можеше да се откаже просто така от такова обещание. Но Джени нямаше причина да развали годежа си. Никога нямаше да направи това, освен ако... освен ако узнае, че той обича друга.

Саманта се опита да прекъсне нишката на мисълта си.

— О, Сам — каза Дженифър, като обгърна още по-здраво колената си, все още със затворени очи, — наистина трябва скоро да си намериш някого. Трябва сама да разбереш какво е да се почувстваш щастлива.

Саманта отметна глава назад върху облегалката на стола, на който седеше, и също затвори очи. Изведнъж почувства замайване и гадене.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Носеше златна маска, но тя въобще не можеше да скрие самоличността ѝ. Нито пък бе поставена с такава цел. Беше просто нещо обичайно за един бал с маски. Цялата бе в златисто и бяло и несъмнено бе облечена като кралица Елизабет Първа. Богатият и тежък златист и бял брокат на роклята ѝ и ветрилообразната колосана яка, разперена зад главата ѝ, се носеха с подходящ царствен маниер. Тъмночервената ѝ коса откриваше лицето ѝ и бе навита около главата ѝ, като оформяше строга прическа.

Тя щеше да привлече погледите дори ако бе стояла сама. Но тя стоеше заедно с един придворен, чиито дрехи съответстваха на нейните по цвят и великолепие. Собствената му златна маска блестеше леко до русата му коса.

Без съмнение те бяха най-привлекателната двойка в танцувалния салон.

Граф Торнхил, който ги наблюдаваше откакто придворният се присъедини към своята кралица, братовчедката ѝ и леля ѝ след пристигането им на бала с маски у лейди Велгард, не съжаляваше заради факта, че те привличаха всеобщото внимание въпреки наличието на други забавни и интересни костюми сред другите гости. И не съжаляваше, че толкова лесно можеха да бъдат разпознати. Това щеше да бъде негово предимство.

— Бърти няма да дойде тази вечер — каза лорд Франсис Нелър на графа. — И знаеш ли защо, Гейб? — тонът му предполагаше, че той знае със сигурност, дори и ако приятелят му не знае нищо.

Тя сияе, мислеше си лорд Торнхил, като се взираше през салона, както изглежда много хора правеха. Устата му бе извита в усмивка. Нещо в целия комплект на тялото и главата ѝ подсказваше, че е възбудена и щастлива. Щастлива със своя партньор. Влюбена в него. Проклятие!

— Защо? — попита той.

— Защото майката на Роузали Огдън мисли, че един бал с маски е твърде неподходящо събитие за нейната дъщеря — каза лорд Франсис, като подчерта името на момичето. — Роузали Огдън, Гейб. Бърти няма да дойде, защото тя няма да бъде тук.

— Мисля, че той я изведе на разходка до Тауър днес следобед — каза графът.

— Боже мой — възкликна лорд Франсис. — Боже мой, Гейб, той с всичкия си ли е?

— Мисля — каза графът, като най-накрая го погледна и се ухили, — че това се нарича любов, Франк.

— О, Боже мой! — приятелят му изглежда бе загубил ума и дума.

— Предполагам — продължи графът, — че е съвсем естествено да чувстваме пристъп на безпокойство, когато един от нашите съмишленици започва да се интересува от съпружеския живот, Франк. Това ми напомня, че ние също остаряваме и че отговорността и нуждата да приготвим детски стаи чукат на вратата ни.

— По дяволите! — възмути се лорд Франсис. — Та ние още не сме на тридесет години, Гейб! Дори не ги приближаваме. Но Роузали Огдън! Нима той мисли сериозно да ѝ направи предложение?

— От достоверен източник знам — каза графът, — че зад невзрачността и плахостта се крие доста сладко момиче.

— Вероятно е така — кимна лорд Франсис. — Дори няма кой знае каква зестра. О, валс! Не трябва да пропусна възможността да сложа ръка на някое тънко кръстче, Гейб. Кралицата на феите, какво ще кажеш? Не, тя е обградена от обичайната си свита. Тогава Клеопатра. Бях ѝ представен миналата вечер у семейство Олмек, така че мога просто да се поразходя до нея и да я поканя — той се отдалечи без повече шум и въпреки че бе в римска тога, отиде да предяви исканията си към дамата на своя избор.

Граф Торнхил остана на мястото си и продължи да наблюдава. И убеди няколко познати гости, които го приближиха с престорен ужас, че не, pistolетите му не бяха заредени. Беше облечен като разбойник от миналото, целият в черно, в това число и маската му. Носеше напудрена перука, завързана с черна коприна за врата и триъгълна шапка.

А, помисли си той, значи на нея ѝ бе позволено да танцува валс. Сега танцуваше с Кързи, усмихваше му се и цялото ѝ внимание бе насочено към него. О, Боже, колко бе красива! Всеки път, когато я видеше, биваше отново шокиран от красотата ѝ, като че ли бе я забравил от предния път. Беше доволен, че ѝ бе разрешено да танцува валс. И ако толкова рано вечерта се танцуваше валс, то със сигурност щеше да има планирани още няколко тура до края.

Имаше намерение да танцува един от тези валсове с госпожица Дженифър Уинууд. Можеше да не бъде лесно да се промъкне покрай защитата на лейди Брил и Кързи. А дори графиня Ръшфорд, майката на Кързи, присъстваше тази вечер и хвърляше самодоволен поглед към сина си и неговата годеница. Но някак си той щеше да успее. Не изпитваше истински страх от провал.

Ако Лайънъл бе неотразимо красив благородник от настоящето, мислеше си Дженифър, като благородник от двора на кралица Елизабет той бе... е, думите не стигаха. Той бе неотразимо красив. Тя танцуваше валс с него и усещаше, че краката ѝ едва докосват пода. Със сигурност това бе най-божественният и най-задушевният танц, който някога е бил измислен. Той привличаше всички погледи просто като магнит, както, разбира се, го правеше винаги. Сгръвяше я фактът, че той танцува именно с нея и именно за нея бе стоден. Чувстваше се така, сякаш по някакъв начин черпеше от неговото отразено великолепие.

Той беше там — граф Торнхил. Отначало си бе помислила, че го няма. Повечето от гостите можеше да бъдат разпознати въпреки изобретателните костюми и маски. Но той не можеше да бъде разпознат лесно, освен по ръста си, който привлече погледа ѝ. Косите му бяха бели, дълги и завързани отзад под шапката му. Прилича на обезпокоително привлекателен разбойник, помисли си тя. Беше сигурна, че именно той бе стоял зад една колона, вместо да танцува първия тур и я бе наблюдавал през цялото време. Разбира се, той носеше перука. Напудрена перука, старомодна като триъгълната му шапка, връхната му дреха и високите островърхи ботуши.

Искаше ѝ се да не беше идвал. Въпреки че не гледаше право към него, тя го виждаше непрестанно и усещаше присъствието му във

всеки миг, както и по-рано. И все пак сега имаше известен страх от обаянието, което имаше над нея, след като вече знаеше повече за него. Мащехата му! Той беше баща! Имаше дете, изоставено някъде в Европа с майка си. Чудеше се дали ги бе изоставил съвсем без средства или поне бе взел някакви мерки, за да ги подкрепи.

И се опита въобще да не мисли за него.

Беше лесно да го избегне. Лайънъл, въпреки че бе танцувал с нея само веднъж, се навърташе наблизко между туровете, а леля й Агата внимателно наблюдаваше за избора й на партньори, както и на партньори за Саманта. Тя не правеше както повечето придружителки, които си намираха удобно местенце в някой ъгъл и прекарваха времето си в клюкарстване с други дами. А майката на Лайънъл я ангажираше в разговор в паузите между отделните турове. Все едно, че имам цяла армия от телохранители, помисли си с облекчение Дженифър. Нямахше да й се наложи да изпитва притеснение, че отказва да танцува с него.

Но и той не се приближи към нея.

Стори й се, че изпита неподправено облекчение и не понечи да забележи известно чувство на необяснима потиснатост.

И после, по средата на вечерта, събитията станаха толкова странни, че Дженифър бе оставена да се чувства объркана, уязвима и доста изплашена. Граф Торнхил се бе приближил по-близо. Тя го усети, без да има нужда да поглежда, за да се увери. Но Лайънъл се загледа дълго и замислено по посока, където тя знаеше, че се намира графът, въпреки че не каза нищо. Той ще удвои бдителността си над мен, помисли си тя с известно облекчение. Но вместо това той се обърна към майка си и към леля й Агата с усмивка, каза нещо за горещината в салона и им предложи да отидат в трапезарията да потърсят напитки. Той самият щеше да има честта да наблюдава техните поверенички докато те се върнат.

Те отидоха.

Наблизко Саманта бе заобиколена от обичайната си свита от обожатели. Някои от тях разговаряха също и с Дженифър, въпреки че лорд Кързи продължаваше да стои близо до нея. Но после той изчезна, без да каже дума или да даде знак и тя го видя да се усмихва топло на Саманта, да я хваща за ръката и да я повежда към дансинга за валса, който всеки момент щеше да започне.

Все още никой не бе поканил Дженифър на танц и изглежда всички господа се бяха обърнали да наблюдават с тъга как отвеждат Сам изпод носовете им. След миг, помисли си после Дженифър, един от тях ще се обърне и ще я покани. Лайънъл вероятно си бе помислил, че някой от тях вече го е направил. Вероятно си бе помислил, че е безопасно да напусне страната откъм нея, въпреки че майка му и леля Агата бяха излезли от салона.

Но ето, дойде мигът, когато тя остана сама, объркана, уязвима и малко уплашена.

И в този миг един господин наистина пристъпи напред, поклони й се и се протегна за ръката ѝ. Един висок разбойник с черна маска, в облекло от миналия век, с дълги, напудрени коси и триъгълна шапка, които го правеха да изглежда смайващо привлекателен.

— Ваше величество — поклони се граф Торнхил, — ще ми направите ли честта?

Дженифър откри, че е много по-лесно някой да си каже, че ще изрази хладно, презрително отношение, отколкото да го направи в действителност. Разбира се, точно затова бе доволна, че през цялата вечер бе охранявана. Сега намираше за почти невъзможно да го погледне в очите и да му каже.

— Аз... аз... — заекна тя.

Той ѝ се усмихна. Ръката му все още бе протегнатата. Тя почувства като че ли всички очи се бяха обърнали към тях, но не можеше да се огледа, за да се увери. Почувства се двойно уязвима и объркана. Беше обещала на Лайънъл. Но това бе просто един танц. Един валс. Ако откажеше на граф Торнхил, нямаше да може да танцува после и с друг.

Постави ръката си в неговата.

— Благодаря — каза.

Но нямаше да напусне танцувалния салон с него. Големите стъклени врати на терасата бяха отворени, както тогава на бала у Чизли и в салона за танци бе задушно. Но кракът ѝ нямаше да стъпи на балкона.

Мислеше си, че валсът е интимен танц, когато бе танцувала с Лайънъл. Това изглеждаше още по-вярно сега, когато танцуваше с графа. Реши, че е вероятно заради по-голямата му височина. И ръката му — топла и силна отзад на кръста ѝ, я придържаше малко по-близо, отколкото Лайънъл бе сторил, и малко по-близо, отколкото учителят ѝ

по танци. Той я придържаше вероятно твърде близко. Ако се извърнеше към него дори леко, докато танцуваха, щеше да го докосне — с гърдите си.

Трябваше да кажа не, помисли си тя, но сега е твърде късно. Едно много твърдо, хладно не. Стрелна бърз поглед в очите му. Бяха спокойни, както бе очаквала. Изглеждаха дори по-тъмни, отколкото обикновено и по-властни през цепнатината на маската му. Сведе бързо поглед.

— Мислех, че сме почти приятели — каза той тихо.

— Не! — тя си пое дъх да каже нещо повече, но остави думата сама.

— Отново са ви предупреждавали за мен — каза той. — Не трябваше да ви отвеждам в прохладното уединение на овощната градина, нали? Той много ли ви беше сърдит? Щеше ли да помогне, ако му бях обяснил, че нищо нередно не се е случило?

— Истина ли е — попита тя, като се изчерви, знаейки какво се канеше да каже, — че сте избягал в Европа с мащехата си?

— Аха — каза той, — те наистина са били заети. Не бих използвал думата избягал. Тя създава впечатлението за бягство в паника или поради вина. Но да, аз придружих графиня Торнхил, втората жена на баща ми, до континента — той я наблюдаваше съсредоточено и тя забеляза това, когато отново вдигна поглед. Главата му леко се бе наклонила към нейната. Хората наблюдаваха. Тя можеше да ги усети как ги наблюдаваха.

— Тя е носила детето ви — каза тя. Не разбра как думите се изплъзнаха от устата ѝ. Дори не знаеше защо би искала да ги изрече.

— Тя роди дъщеря в Швейцария — уточни той.

— И вие сте ги изоставил там — беше останала без дъх. Тонът ѝ бе обвинителен. Искаше ѝ се — о, как ѝ се искаше да бе казала не. Защо Лайънъл бе толкова небрежен, след като я бе предпазвал през цялата вечер и след като каза на майка си и на леля ѝ, че ще се погрижи за нея.

— Оставих ги в новия им дом там — каза той, — докато аз се върнах тук в моя.

Една друга двойка се завъртя близо до тях и ръката му я обхвана по-стегнато и я приближи още повече към него. Той не я отпусна, след като двойката се отдалечи безопасно.

— Имате ли други въпроси — попита той.

— Не — беше почти завладяна от същото чувство, което бе имала, когато той я целуна в градината на Чизли. В съвсем неподходящо време. Когато току-що бе признал... — Моля ви, не ме дръжте толкова близо. Непристойно е.

Вдигна очи към неговите, когато той съвсем малко я поотпусна. И откри, че не може да извърне отново поглед.

— Не трябваше да ме каните да танцуваме — каза тя. — Нито онзи първи път, нито пък след това. Не е редно. Трябваше да стоите настрана.

— Защо? — гласът му бе много тих. Прозвуча й така, сякаш някоя ръка помилва бавно гърба ѝ. — Защото не съм достоен за уважение? Или защото намирате за невъзможно да кажете не?

Тя прехапа устната си.

— Но нали току-що признахте...

— Не — отрязва той. — Това е лош избор на дума. Просто ви дадох малко факти. Ключарките обичат да вземат фактите, да ги преиначават и да ги превръщат в сензации, докато истината стане почти неразпознаваема.

— Но вие не можете да отречете фактите — каза тя.

— Не — кимна той и се усмихна.

— Нима казвате тогава, че фактите не означават това, което им се приписва?

— Не казвам нищо такова. Ще оставя фактите на вас и интерпретацията на тези факти, които са ви дадени от Кързи и другите от семейството ви или от познати. Но вие ме харесахте, нали? Бяхме почти приятели на градинското увеселение, нали?

Очите му задържаха нейните, а гласът му я подмами. Искаше ѝ се да повярва в неговата невинност. Когато бе с него, не можеше да повярва, че той е негодникът, за какъвто всички го смятаха, и с което дори тя се бе съгласявала. Когато бе с него той бе... неин приятел. И нещо друго — нещо повече. Но тя се страхуваше от посоката, която вземаха мислите ѝ и се опита да ги спре.

— Кажете ми — попита го тя, като се взираше настойчиво в него, — че сте невинен по отношение на онези неща, които се говорят за вас.

— Жената на баща ми никога не е била моя любовница — натърти той. — Нейното дете не е мое. Оставих я в удобство и сигурност в Швейцария, защото не бе необходимо да оставам повече с нея. Вярвате ли ми, Дженифър?

Тя рязко си пое дъх, щом чу името си от неговите устни — отново. И се извърна към него, а връхчетата на гърдите ѝ докоснаха дрехата му и тя се дръпна назад, обратно в действителността. Но бяха много близо до една отворена врата на балкона и танцувайки, той я прекара през нея, преди тя да може да се огледа и да види дали я наблюдават. Почувства, се зашеметена, като че ли бе изпаднала в някакъв транс. Беше забравила може и за секунди, а може би за минути, че танцува с него в претъпкан салон и бе в реда на нещата всеки техен поглед и жест да бъдат наблюдавани.

В края на краищата беше благодарна за относителното уединение на балкона. И за хладината му.

— Да, вярвам ви — каза тя. — Да, наистина ви вярвам.

— Гейбриъл — каза той, а главата му бе съвсем близо до нейната. — Това е името ми.

— Гейбриъл? — тя го погледна озадачена. Гейбриъл? Та той бе ангелът Гейбриъл, помисли си тя глупаво. Не Лайънъл, а този мъж, когото двете със Сам бяха нарекли дяволът Луцифър.

— На устните ви — каза той — името ми звучи като ласка. — Той стопи пространството от сантиметри, които разделяха устните им, и докосна нейните за няколко кратки мига.

Това почти не бе целувка. Беше дори по-малко целувка, отколкото първата, тогава. Но той бе продължил да танцува на балкона и сега те бяха при следващите врати и влизаха отново в танцувалния салон. Но докато той вероятно бе възнамерявал лекото докосване на устните им да стане на балкона, скрито, в действителност се случи частичка от секундата по-късно — те бяха в целия си ръст на вратата и изцяло в обсега на погледите на няколкостотинте души, които сякаш гледаха към тях.

Дженифър се смрази, твърде ужасена, за да извърне глава наляво или надясно, уплашена да отмести очите си от неговите.

Той не отмести погледа си.

— Ако се осмелите да погледнете в сърцето си — каза той, — и откриете, че се е променило, откакто сте погледнала там за последен

път, обърнете му внимание. Не е съвсем късно — все още. Но скоро ще бъде.

Очите ѝ се разшириха, а значението на думите му я засегна.

— Нищо не се е променило — отсеке тя. — Съвсем нищо. Ще се омъжа след месец. Всичко е уговорено. Аз го обичам.

Очите му се усмигнаха малко тъжно.

— Не бихте признала това последния път, когато разговаряхме, нали? — каза той. — Значи е вярно, тогава? Това, което почувствах, откакто ви срещнах, което чувствам, е изцяло едностранно?

Тя отново прехапа устната си.

— Не трябва да говорите такива неща — каза тя. — Моля ви! Кажете, че сме почти приятели, а се опитвате да ме разстройвате. Карате ме да изпитвам съмнения, когато не изпитвам нищо. Карате ме да призная, че аз...

— Не — възпря я той нежно. — Не, ако това ще ви разстрои, Дженифър. Не, ако ще ви нарани, моя любов...

Усети такава пареща болка от... копнеж... дълбоко в утробата си, че за миг затвори очи. За щастие танцът свършваше.

О, за щастие.

Моя любов. Моя любов.

Той се наведе над ръката ѝ, когато я доведе до края на дансинга и бяха обградени от леля Агата от една страна и от графиня Ръшфорд от друга, и я повдигна към устните си.

Леля Агата бе стиснала устни и едновременно с това се усмихваше. Лайънъл все още не беше се върнал от дансинга със Саманта. Графинята се усмихваше и хвана Дженифър подръка.

— Тук вътре е топло, скъпа — каза тя. — Ела, разходи се с мен из салона и навън на балкона. Нека ни видят да се усмихваме и да разговаряме заедно. Понякога, знам, че тези неща се случват и почти неизменно това не е по вина на дамата. Усмихни се, скъпа. Имаме доста неща да изглаждаме.

Ръката ѝ не бе така отпусната, както се стремеше да изглежда тя самата, забеляза Дженифър. Забеляза също, че нейната усмихваща се бъдеща свекърва бе ядосана.

Дженифър се усмигна. И се огледа наоколо, докато преминаваха през салона в посока към балконските врати, за да открие, че като че ли всички гледаха към тях. Към нея. Едва ли беше преувеличено.

— Малко хладен въздух ще ни се отрази добре — каза тя, като удържа усмивката си със значителни усилия.

Моя любов. Моя любов.

Думите на граф Торнхил отекваха отново и отново в съзнанието ѝ.

— Е, моя ефирна вълшебна красавице — сините му очи се усмихваха през цепнатините на златната му маска, — можеш ли да изпълняваш желаниа?

Саманта го погледна внимателно. Въпреки че си бърбореше приятно с няколко благородници след поредния тур на танците, тъй като обичаше Лайънъл, тя винаги усещаше присъствието му, когато бе в салона. Видя как той изпрати майка си и леля Аги и чу онова, което им бе казал. Беше ги отпратил, за да може да я покани да танцува с него — отбеляза тя няколко минути по-късно. Но не бе необходимо да прави това. Съвсем не беше изключение да танцува с нея. Сега обаче той бе оставил Дженифър сама за миг. Но само за миг. След това тя вече танцуваше с граф Торнхил. Нима Лайънъл не бе видял опасността? Не беше ли негово задължение да предпазва Джени от ухаждането на този мъж?

— Дженифър танцува с граф Торнхил — каза тя. — Не можеше да откаже. Едва ли би могла да каже не, без да изглежда груба.

— Да — той хвърли поглед през рамо. — Така е. Не беше нито изненадан, нито раздразнен. Като че ли — помисли си Саманта — го бе планирал. Но това беше безсмислено. Той беше предупредил Дженифър да стои далеч от графа. Беше я накарал да му обещае, че никога повече няма да говори с него.

— Вероятно очаквате вечерта вдругиден? — каза тя весело.

— Така ли мислите? — погледът му се върна към нея. Усмихваше ѝ се по съвършено приятелски начин. Танцуваше на съвършено разстояние от нея. Никой, който го наблюдаваше, не би забелязал, че в очите му блести онова особено пламъче, същото, което го имаше по време на разходката им по реката.

— Недейте — изплаши се Саманта. — Не ме гледайте така.

— Как мога да не ви гледам? — попита той. — Но все пак, извинявайте.

Саманта се почувства невероятно щастлива. Беше дълбоко и несъзнателно влюбена в него. И изглежда той споделяше чувствата ѝ. Но това не беше редно. Той бе направил предложение на Дженифър и тя бе приела. Може да е бил повече или по-малко принуден да го направи, но въпреки всичко го беше направил и сега честта му го задължаваше да се придържа към думите си. Не беше редно да я гледа и да разговаря с нея по този начин. Не беше честно — нито към Джени, нито към нея самата.

През последните няколко дни ѝ се случи така, че видя Лайънъл като слабохарактерен, може би и безчестен мъж и това ѝ разкритие я смути и нарани. Тя го обичаше. Но беше решила, че ще го обича тайно в сърцето си и до края на живота си. Нямахме да споделя въздишки и влюбени погледи зад гърба на Джени.

Не можеше.

— Направих ви нещастна — каза той.

— Да — тя погледна в очите му. — Джени е моя братовчедка и най-близка приятелка. Като сестра ми е. Искам да я виждам щастлива.

— Аз също — каза той. — Безпокоя се за нея. Понякога... — той отмести погледа си и известно време танцуваха валс в тишината. — Понякога трябва да бъдем жестоки, за да сме мили. Понякога опитът ни да предпазим другите хора и да не ги нараним, само успява да им донесе по-голяма и продължителна болка накрая.

Тя не разбра какво се опитваше да ѝ каже той. Но напук на себе си почувства оживлението от надеждата, наченките на отговор, който бе твърдо решила да не допуска до себе си тази вечер и за в бъдеще.

Той я гледаше право в очите, като все още се усмихваше и все още танцуваше с подчертана елегантност.

— Ако двамата с вас я предпазим от болката сега — каза той, — вярвате ли, че ще можем да крием истината от нея до края на живота си? Вярвате ли, че няма да бъде повече наранена от нея в бъдеще, когато ще е твърде късно да се направи нещо?

На Саманта като че ли щеше да ѝ призлее.

— Истината? — възкликна тя. — Каква е истината?

Той я погледна и я завъртя в ъгъла на салона, като не каза нищо. Но видът му казваше всичко.

— Но ние не можем да ѝ кажем — промълви тя.

— Аз не мога — усмивката му изчезна за известно време, докато се взираше дълбоко в очите ѝ. — Аз съм джентълмен, Саманта. А един джентълмен не може да направи такова нещо, дори за да предотврати едно нещастие за цял живот на трима души.

— Вие искате аз...? — искаше тя да каже на Джени, че обича Лайънъл и че той я обича. Че само Джени и годежът, който още не беше официално обявен, стоеше между тях и щастието. О, не! Не! — Не — промълви тя. — Не, не е възможно. Това не е редно. Въобще не е редно.

Част от нея — по-недостойната част, която я ужасяваше — беше изкушена. Друга част беше отвратена — отвратена от него и от собствената си реакция към него. Със сигурност, тя не можеше да го обича. Той не беше джентълмен. Наистина не беше. Един джентълмен не можеше да предлага такова нещо. Нито дори тогава, когато алтернативата бе да се ожени за жената, която не обича.

Джени. О, бедната Джени. Обичаше безумно Лайънъл. И заслужаваше да бъде щастлива. Не заслужаваше такава измяна и мошеничество.

— Няма да го направя — заяви тя твърдо. — Не бих могла. Но за доброто на Джени, ако чувствате, че не можете да ѝ дадете абсолютната си вяност и сърцето си, то трябва да ѝ кажете сам. Един почтен човек бе направил това. Един почтен човек не би очаквал от мен да направя това за него.

— За нас — каза той. — Но това няма значение. Виждам, че съм искал твърде много от вас. А вие сте права. Това бе едно непочтено и неджентълменско предложение. Срамувам се, че сърцето ми ме изкуши да го направя под напора на момента.

Изведнъж Саманта съвсем ясно осъзна, че е много млада. Беше едва на осемнадесет години. Възмущаваше се, когато хората понякога я наричаха млада, невинна и наивна. И все пак се почувства и млада, и невинна, и наивна в този миг. Имаше чувството, че е била въввлечена в нещо отвъд нейния опит и отвъд способността ѝ да се справи с него. Беше се влюбила в Лайънъл, защото бе красив и защото я бе целунал — дали имаше други основания за чувствата си, ако е съвсем честна към себе си? А той беше се влюбил в нея, защото... беше ли влюбен той в нея? Защо? Защо така изведнъж? Възможно ли бе чувствата му

да са толкова дълбоки, че да желае да разруши плановете си отпреди пет години и да причини скандал с това?

Почувства се объркана и уплашена.

— Много бих искала — изрече тя с тих и злочест глас — да сменим темата, милорд.

— А — сепна се той. — Да. Разбира се.

И те започнаха да разменят мнения за различните костюми около тях.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Сър Албърт Бойл намери приятеля си граф Торнхил вкъщи в късния следобед на следващия ден. Той беше във всекидневната на собствения си апартамент на втория етаж и бе пиан.

Не беше нито мястото, нито времето през деня, когато да се натряска човек. А лорд Торнхил не бе от този тип хора, които се оставят да бъдат лесно надхитрени. Особено през деня и когато бе сам вкъщи. Не че бе съвсем пиан. Освен раздърпаните му дрехи, разчорлената му коса и отпуснатата му стойка, както и фактът, че имаше две празни гарафи в стаята — едната върху бюрото, а другата до камината, в краката му, и една почти празна чаша, която се клатеше в ръката му, той изглеждаше достатъчно кротък. Не танцуваше върху масите и не ръмжеше мръсни балади.

Но сър Албърт, на когото махнаха небрежно да седне на един стол с ръка, която държеше чашата, познаваше добре приятеля си. Той беше пиан.

— Е — посрещна го графът. Не заваляше думите. — Извършено ли е делото, Бърти? Дошъл си тук да празнуваш? Позвъни за още една гарафа, скъпи ми приятелю. Тези двете изглежда са празни.

— Тя прие — каза сър Албърт.

Той не приближи звънеца за прислугата. Наблюдаваше приятеля си внимателно.

— Разбира се — графът се въздържа да добави, че момичето щеше да бъде идиотски глупаво, ако бе отказало. — Поздравления, Бърти! Носиш се на крилата на безбрежното щастие?

— Очите ѝ бяха пълни със сълзи през цялото време докато разговарях с нея — продължи сър Албърт, като разчорли модно вчесаната си коса, прекарвайки пръстите на едната си ръка през нея. — И повдигна глава да я целуна по устата, когато възнамерявах да целуна само ръката ѝ. Тя се целува хубаво. — И той се изчерви.

Графът наблюдаваше приятеля си през остатъка от бренди на дъното на чашата си.

— О, невинността на истинската любов — каза той. — Значи имаш роб за цял живот, Бърти. Това ще е удобно за теб.

Сър Албърт стана на крака и се отправи към прозореца, където застана, вперил поглед навън.

— Страх ме е, Гейб — призна той. — Сълзите. Изненаданият поглед, последван от надеждата, щастието и обожанието. Това е достатъчно да замае главата на всекиго. Беше достатъчно да ме направи щастлив завинаги.

— Но теб те е страх — изхили се графът.

— Това е такава огромна отговорност — обясни сър Албърт. — Ами ако не мога да я направя щастлива? Ами ако я допусна до себе си, само защото я спечелих толкова лесно? Ами ако тя ме е приела, само защото не може да очаква много такива шансове? Ами ако...

Графът изпсува, като използва толкова хамалски език, че не можеше да има никакво съмнение, че се е натряскал здравата.

— Бърти — поде той, като се върна към приличен английски, — ако не можеш да видиш щастливата звезда над главата си, стари приятелю, то тогава трябва да си сляп с двете очи.

— Това е просто от отговорността — напомни отново сър Албърт. — Властта, която имаме понякога над другите хора, Гейб!

— Е — засмя се графът. — Трябва ли да ти пожелаем щастие, Бърти, или трябва да ти съчувствам?

— Пожелай ми щастие, ако искаш — приятелят му извърна поглед към него. — Какъв е поводът за частното парти, Гейб.

Графът се засмя отново и вдигна чашата си.

— Днес си бил зает — ухили се той. — Не си ли чул?

Сър Албърт свъси вежди.

— Посетих семейство Уайт — каза той — и дойдох тук, тъй като ти не беше там. Да, чух. Трябва да очакваш хората да се хващат за всяка сламка, за да ти строят врата, Гейб, когато репутацията ти е толкова ненадеждна. Имаше ли ужасно смесване на образите на бала? Няма значение. Не забелязвай. Злото, искам да кажа.

— Човек се чуди... — графът спря да пресуши брендите, което бе останало в чашата му. — Човек се чуди дали госпожица Уинууд е способна да го забележи.

— Е, така е. — Приятелят му се настани на мястото, което му бе посочено в началото на посещенията му. — И за нещастие годежът ѝ с

Кързи скоро ще бъде официално обявен — не че има някой член на висшето общество или портиер, или младоженец, който да не го знае. Гейб, ти не си я целунал в действителност на бала у Велгард миналата вечер, нали? Истината може да се видоизмени силно, когато се преразказва.

— Направих го — изхили се графът. — На вратата на балкона, всъщност. Предполагам, че бяхме видени далеч по-лесно и от далеч повече хора, отколкото ако бях го направил по средата на дансинга.

— Тогава ѝ дължиш извинение, нали? — сър Албърт изглеждаше обезпокоен.

Той бе защитил приятеля си срещу голяма група у семейство Уайт, които бяха настоявали, че това действително се е случило, и че преди да се случи, двамата са се гледали в очите така, сякаш другите не съществуват и бяха танцували неприлично близко един до друг и бяха изчезнали към балкона с очевидното намерение да се прегръщат. Това бе клюката у семейство Уайт, историята на деня, с която всички се забавляваха. Само Господ знаеше какво бе сторено на доброто име на девойката в приемните салони на Лондон, където дамите щяха да се развличат с тази история по много по-порочен начин.

— Така ли? — графът присви очи към чашата, преди да я захвърли в огнището и да наблюдава с очевидно задоволство как се разпръсква на парченца. — Мисля, че не, Бърти. Тя в действителност не ми се противопостави. Освен това, едва ли бе целувка. Просто моментно срещане на устните.

— Изцяло на показ пред събралото се висше общество — уточни сър Албърт.

— Животът става скучен, когато Сезонът е на няколко седмици — каза лорд Торнхил със студен и циничен глас. — Висшето общество има нужда от сензации, за които да клюкарства. Двамата с госпожица Уинууд му направихме услуга.

— Но за нея ще бъде далеч по-лошо, отколкото за теб, Гейб — сър Албърт се ядоса на очевидното равнодушие към това, което се бе случило, и онова, което се случваше. Но знаеше, че е невъзможно да разговаря разумно с човек, който далеч не беше трезвен, въпреки краткостта си и разбираемата си реч. — Знаем, че я хареса още отначало, но тя е сгодена. Вероятно има друга красавица, с която да

флиртуваш, ако имаш такава склонност. Блондинката, например. Госпожица Нюман.

— Никой, освен прекрасната червенокоса не ми трябва — заяви графът. — Днес за нас се клюкарства. Днес вече годежът ѝ е под въпрос. Най-малкото лорд Кързи ще се чувства като глупак. Аз съм много доволен — тонът му бе почти яростен.

— Боже мой, Гейб! — сър Албърт се изправи отново на крака. — Не се опитваш да развалиш годежа на девойката, нали? Толкова ли отчаяно се стремиш към нея? Ти ще я съсипеш, ето какво ще направиш. Ще бъдеш ли горд със себе си тогава?

— Сядай, Бърти, моля те — погледна го настойчиво графът. — Болят ме очите, като вдигна глава да те погледна. Но позвъни за още една гарафа, преди да седнеш. Аз съм жаден, ако ти не си.

— Ти си се натряскал — каза приятелят му, като се взираше в него.

— Така да е — съгласи се графът. — Но не съм се натряскал достатъчно, Бърти. Все още съм в съзнание. Изпрати да донесат още, добро момче.

— Ако не беше пиян — продължи сър Албърт, — щях да те изтърбуша, Гейб. Заклевам се, че щях да го направя. Но ако не беше пиян, нямаше да говориш такива безумни неща. Значи ти я харесваш, но не можеш да я имаш. Значи си бил малко нетактичен миналата нощ — не, доста нетактичен. Това може да се оправи, при условие, че Кързи или Ръшфорд не загубят ума и дума. Извини се на повечето от тях, Гейб, или поне стой далеч от тях. Напусни Лондон. Това е единственото почтено нещо, което можеш да направиш.

— Но... — граф Торнхил присви очи и заговори толкова тихо, че гласът му звучеше почти заплашително. — От мен не се очаква да бъда почтен, Бърти. Щом мога да прелъстя собствената си мащеха, значи съм способен на всякакво престъпление.

Сър Албърт се вторачи в него.

— С теб не може да се разговаря в сегашното ти състояние — разбра го той. — Ако бях на твое място, Гейб, щях да извикам прислужника си да ми донесе голяма кана с много силно кафе. И един голям съд с много студена вода, в който да си пъхна главата няколко пъти. Ще дам такива разпореждания, когато си тръгвам. Довиждане! — и той се обърна, за да излезе от стаята.

Графът, все още отпуснат на стола си, се изхили още веднъж.
— Тя е щастливка, госпожица Роузали Огдън, Бърти — каза той.
— Ще си има квачка, която да се грижи за нея до края на живота ѝ.
Настръхнал от възмущение, сър Албърт Бойл излезе от стаята.

Граф Торнхил положи глава на облегалката на стола и впери поглед нагоре. Да затвори очи не бе приятно изживяване. Не можеше да събере достатъчно сили да издърпа въжето на звънеца и да си поръча още бренди. Освен това, имаше усещането, че вече е пил твърде много. Огромно количество, ако трябваше да се каже истината.

Този следобед бе направил любопитно откритие.

Отвращението от себе си бе идеалната противоотрова на ефекта от алкохола в тялото. Подозираше, че дори да изпие допълнително голямо количество бренди, нямаше да бъде в състояние да се потопи в опиянението на безчувствеността. Тялото му щеше да стане още по-нестабилно. Но умът му щеше да остане хладно, хладно трезв.

Вероятно не би могъл да хвърли ръкавица в лицето на Кързи или да остане доволен, че е забил куршум между веждите му, или го е пронизал с шпага в сърцето. О, не — всичко това би било твърде лесно и не толкова изтънчено. И би подновило скандала срещу Катрин и би ѝ донесло по-нататъшно безчестие.

Не, не — той бе предприел далеч по-хитър и коварен план да се намеси в живота на този мъж и да го накара да изглежда като глупак пред висшето общество. Щеше да покаже на света, че Кързи, въпреки титлата си, перспективите си за богатство и добрия си външен вид, не може да задържи една красива жена. Щеше да провокира унизителен скандал чрез един провален годеж. И като честен и почтен човек бе изпълнил задачата си косвено, като въздействаше върху годеницата на Кързи, така че тя най-малкото щеше да се компрометира и Кързи щеше да се почувства задължен да се откаже от нея, или в най-добрия случай щеше да се почувства толкова компрометирана, че щеше да скъса с Кързи. И в двата случая Кързи щеше да бъде объркан и унижен.

Наистина фино отмъщение. О, много фино и възхитително.

Да, вярвам ти — беше казала тя миналата нощ. — *Да, наистина ти вярвам.* Можеше да види очите ѝ сега, взиращи се в него с искрено доверие през цепнатините на златната ѝ маска, докато танцуваше с нея

валс до вратите на балкона, към който внимателно я бе повел. И тогава под негово въздействие бе произнесла името му.

Искаше му се да може да удави ехото на гласа ѝ и думите, които бе изрекла. Искаше му се да може да затвори очи и да не вижда повече нейните. Но стаята се завъртя около него, когато опита и все още виждаше очите ѝ.

Аз го обичам — бе казала тя. *Аз го обичам. Аз го обичам. Аз го обичам.*

Днес, без съмнение, тя имаше сериозни неприятности със семейството си, с Кързи и със семейство Ръшфорд. Днес, без съмнение, тя бе обект на нетърпеливи и зловредни сплетни надлъж и нашир в светски Лондон. Днес, без съмнение, тя бе дълбоко разстроена.

Да, вярвам ти.

Гейбриъл.

Аз го обичам.

Графът поклащаше глава напред и назад към облегалката на стола, но успя само да се почувства замаян и му се повдигаше. Звукът от гласа ѝ, мек и искрен, не искаше да се махне.

Зачуди се дали тя щеше да издържи на бурята, ако бе стигнал твърде далеч миналата нощ и я бе принудил и тя да отиде твърде далеч.

Властта, която имаме върху живота на другите — бе казал току-що Бърти. За миг бе облекчение да чуе гласа на Бърти в съзнанието си, вместо нейния глас. Докато наистина чу думите и ги заповтаря отново и отново, точно както нейните думи отекваха в съзнанието му през целия следобед. *Властта, която имаме върху живота на другите.*

Планът му протичаше съвършено. Дори по-добре, отколкото се бе надявал. Щеше да се придържа към него докрай следващата вечер. Балът у граф и графиня Ръшфорд със сигурност бе събитието, на което щеше да бъде обявен годежът на техния син. И въпреки че не бе поканен на вечерята, която щеше да предшества бала, съвсем неочаквано той получи покана за бала.

Именно там бе планирал да нанесе най-съкрушителната си атака срещу Дженифър Уинууд. Всичко щеше да бъде изпитано докрай. Щеше да провали бала (но не и за клюкарките), да опропасти брака на Кързи и да го унижи пред всички по най-изискания начин. Фактът, че

щеше да урони собствената си репутация веднъж завинаги, изглежда не бе от никакво значение за него. Наистина не го бе грижа.

Но Дженифър Уинууд оставаше в капана по средата. Вероятно тя щеше да пострада най-много. Не, тя със сигурност щеше да пострада най-много. Невинната. Тази, която бе толкова лесно да бъде заблудена, защото бе готова да повярва в най-доброто у другите. Защото искаше да повярва в доброто у него. Защото искаше да му бъде приятел.

Аз ти вярвам. Наистина ти вярвам. Ако не беше пиян, без съмнение, граф Торнхил нямаше да сложи ръце на ушите си, за да спре ехото от гласа ѝ. Но той беше пиян.

Гейбриъл.

В твоите уста името ми звучи като ласка — беше казал той. Единствената спонтанна истина, която ѝ бе казал. Сега не звучеше като ласка. Звучеше като проклетие, идващо право от ада.

Не, той не можеше да постъпи така. Може би вече бе твърде късно да се отдаде на кризата на съзнанието си, но по-добре сега, отколкото никога. Може би нетактичната му постъпка от миналата нощ можеше да бъде изгладена. Очевидно лейди Ръшфорд се бе разхождала с момичето по време на тура, който следваше онзи, който бе танцувала с него, беше се усмихвала и се беше показвала безгрижна. Умна жена! Много по-добре бе да направи това, отколкото позорно да се забърза към къщи.

Може би с майката на лорд Кързи зад себе си и предстоящите ѝ вечеря и бал, с публичното обявяване на годежа ѝ, днешният скандал щеше да се превърне в изтъркана и забравена клюка на следващия ден.

Ако той не се изпречеше на пътя ѝ.

Ако напуснеше града и останеше далеч от него до края на Сезона. Ако се държеше настрана от живота ѝ и далеч от погледа на висшето общество.

Щеше да се разпореди на прислужниците да опаковат нещата му, да изпратят предварително вест до Чалкоут и щеше да се приготви за пътуване. Трябваше да може да напусне Лондон след три или четири дни или може би по-рано. Междувременно, щеше да остане вкъщи.

Граф Торнхил стана на крака, облекчен, че взе решение сега, след като се бе отдръпнал, преди да извърши голямо зло, преди да е станало твърде късно. Но комбинацията от промяна в позицията му и освобождаването му от самоненавистта, бяха твърде много за него. Той

се олюля и падна на ръцете и колената си, а стаята се завъртя около него с шеметна и неумолима скорост.

Господи, колко ли бе изпил, все пак?

Вратата на всекидневната му се отвори и се появи един камериер, който носеше голям съд с кафе върху един поднос.

Благословен да е Бърти, истинска квачка.

Дженифър се разхождаше в парка в открит кабриолет с лорд Кързи от едната ѝ страна и графиня Ръшфорд срещу нея, заедно с леля Агата. Дженифър носеше бяла муселинена дневна рокля с моден, но умерен дизайн, избран внимателно за нея от леля Агата. Беше си сложила и сламената си шапка. Усмивваше се весело и гледеше уверено в очите на всеки, който се заглеждаше в нейните и разговаряше с всички, които се приближаваха към тях и с всички, до които самите те се приближаваха. Лявата ѝ ръка почиваше на ръката на Лайънъл. Неговата лява ръка бе върху нейната.

Точно това трябва да се направи, бе казала графинята енергично и съвсем твърдо, когато бе пристигнала рано на Бъркли скуеър със сина си. Щеше да бъде глупаво да се държат така, сякаш се срамуват от нещо, или просто защото граф Торнхил, който бе позор за името и за титлата си, бе избрал да се държи с такава ужасна вулгарност. Ръшфорд, бе обяснила тя, щеше ясно да даде на граф Торнхил да разбере, че въпреки поканата му за вечерния бал на следващия ден, присъствието му там ще бъде нежелателно.

Лайънъл бе застанал кротко зад стола на майка си, когато тя казваше всичко това и Дженифър нарочно не гледаше към него. Но най-накрая събра кураж и попита графинята и леля си Агата, която също присъстваше, дали може да каже няколко думи на лорд Кързи насаме.

Чувстваше, че това е необходимо. На сутринта баща ѝ я беше извикал и грубо я бе смърлил, което бе един мек начин да се опише пламтящият му гняв и ѝ каза да бъде готова да се завърне в провинцията задълго, ако граф Ръшфорд реши, че повече не е достойна за ръката на сина му. Той и Ръшфорд бяха имали сериозна кавга по този въпрос и той щеше да бъде проклет, ако се оставеше да го подведе едно недорасло момиче. И затова трябваше да бъде много внимателна.

Леля Агата бе със стиснати устни и странно тиха през целия ден. Сам не се показа от стаята си.

Произшествието от миналата вечер — целувката при вратите на балкона — вероятно бе избухнала в скандал тази сутрин, предположи Дженифър. Тя бе одумвана в светските приемни. Беше в немилост. Всичко се бе срутило. Лайънъл нямаше да я иска вече. Нито пък някой друг уважаван благородник. Ако загубеше Лайънъл, щеше да пожелае да умре. Нямаше да има нищо по-просто от това.

Любопитно, тя в действителност не обвиняваше граф Торнхил. Наистина не го обвиняваше. Той бе твърдял, че е невинен и тя му бе повярвала. Целувката му — би могло да се нарече така — бе предназначена за уединението на мрака, навън на балкона. Това бе целувка на приятелство. С изключение на това, че я бе нарекъл... Дженифър се бе опитала през цялата безсънна нощ да забрави как я бе нарекъл той. Но думите сами се набиваха отново и отново в изтощеното ѝ съзнание.

Моя любов, беше я нарекъл той.

Да, нужно ѝ бе да говори с Лайънъл. Испита огромно облекчение, когато откри, че графинята не бе променила отношението си към нея след миналата вечер, а все още искаше да посрещне скандала и да омаловажи онова, което се бе случило. Но то не бе достатъчно.

— Много добре — кимна лейди Ръшфорд, като стана на крака. — За пет минути, скъпа. Двамата с Кързи трябва да тръгваме скоро, така че всички да можем да се приготвим и да се видим в парка, когато всички останали са там. Лейди Брил? — тя излезе от стаята с леля Агата.

Виконт Кързи остана на мястото си и не каза нищо. Дженифър се насили да го погледне. Той бе много блед. Много красив.

— В това нямаше нищо — започна тя. — Той ми обясни, че не е извършил всички онези ужасни неща, които всички вярват, че е извършил, и аз му повярвах. Това бе всичко.

Очите му най-накрая срещнаха нейните и тя отново си спомни какво бе казала Сам за него. Неволно потрепери.

— Какво ви каза той? — попита лорд Кързи.

— Че мащехата му никога не му е била любовница — отвърна с пламнали бузи. — Че детето, което имала, не е негово.

За известно време той я гледаше мълчаливо.

— И му повярвахте? — изсъска той. — Вие сте невероятно наивна.

— Милорд — каза тя, като решително се придвижи към най-големия си кошмар, — желаете ли да продължаваме да сме сгодени? Бихте ли предпочел да променя отговора си сега, преди да е обявен официално годежът ни?

Отново кратка тишина, докато Дженифър отвътре умираше.

— Твърде е късно за това — каза той. — Обявяването е чиста формалност. Всички знаят.

— Но ако не беше твърде късно — настоя тя, — бихте ли предпочел аз да се откажа?

Помисли си, че той никога няма да ѝ отговори. Тишината се простря между двамата.

— Въпросът е чисто теоретичен — каза той. — Ние сме сгодени. Ако се откажете, няма да позволя да кажете, че сте го направили по моя молба. Майка ми е вложила в този годеж цялото си сърце. Както и баща ми и вашия баща.

— А вие? — тя шепнеше.

— И аз — беше лаконичен той.

Потърси очите му. Но те бяха празни. Студени. Той не я обичаше. Щеше да бъде съвсем щастлив, ако годежът им се провалеше. С изключение на това, че той чувстваше, че са стигнали твърде далеч. А неговите родители и баща ѝ бяха заложили на този годеж още отпреди пет години.

Същото се отнасяше и за него. Но действително ли бе така? Щеше ли тя да го понесе, ако не беше? Щеше ли да понесе да бъде омъжена за него, да се страхува, както и сега, че той се жени заради общественото мнение и заради родителите си. Да се страхува, както и сега, че той не я обича?

Но можеше ли да понесе да го загуби? Да се откаже от него изцяло по собствено желание — срещу желанието на всички около нея? Би могла да го научи да я обича. С нейната любов. Би могла да му покаже, че въпреки онова, което се бе случило през последните дни и седмици с граф Торнхил, тя бе способна на честност, вяност и привързаност. Това нямаше да ѝ струва никакви усилия. Това бе нещо, което искаше повече от всичко на света.

Преди някой от тях да може да каже нещо повече, леля Агата и графиня Ръшфорд се върнаха в стаята и графинята взе положението в свои ръце отново с голяма енергия и с добър усет. Общото ѝ излъчване на спокойствие бе доста измамно, откриваше Дженифър. Щяха да се повозят в парка четиримата, и да покажат на светското общество колко глупава е всяка клюка, която обикаляше от човек на човек през този ден.

— Ще смутим и разочароваме всички стари клюкари — каза тя през смях. — О, миличките ми, изглеждате толкова красиви заедно. Утрешният вечерен бал ще бъде най-голямата блъсканица за Сезона. Най-големият успех. А аз ще бъда най-щастливата майка в града.

И така в часа, когато се разхождаше светското общество, те се возеха в парка. Дженифър откри, че в края на краищата не бе толкова трудно. Никой не бе толкова зле възпитан, че да направи сцена с поглед, дума или жест. А щом играеш една роля, постепенно се вживяваш в нея. Тя се чувстваше наистина щастлива. Кризата в живота ѝ отминаваше, благодарение на добрия съвет на бъдещата ѝ свекърва. А Лайънъл, който седеше до нея, се усмихваше на другите и на нея. И докосваше ръката ѝ. И веднъж или два пъти я поднесе към устните си. В очите му отново имаше топлина.

Беше се държала много глупаво. Вината бе изцяло нейна. Тя бе, както сам Лайънъл бе казал, невероятно наивна. Но най-после бе научила урока си. От сега нататък имаше само Лайънъл и онова, което му дължеше. Ако той бе разочарован от нея сега, тя щеше да го научи как да се гордее с нея. Ако не я обичаше сега, щеше да я обикне в бъдеще.

Тя извърна глава и се усмихна с любов. Той отвърна на усмивката ѝ, а очите му зашариха по лицето ѝ и се спряха на устните ѝ. Той се наведе леко към нея и после се изправи за благоприличие, а усмивката му бе по-унила.

Майка му, която наблюдаваше от срещуположната седалка, кимна одобрително и извърна усмивката си към пътниците на едно ландо, което минаваше наблизо.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Сред четиридесетте гости, насядали около масата за вечеря у граф Ръшфорд, цареше атмосфера на веселие и трепетно очакване. Всички знаеха какво съобщение щеше да бъде направено накрая, но това не охлаждаше техния ентузиазъм. Нито пък пресният скандал отпреди няколко дни, който бе разцъфнал невероятно за няколко часа, само за да утихне отново, както и много други предполагаеми скандали. Не че някой щеше да скърби толкова за това утихване. Винаги имаше нов скандал, който да заеме мястото на предния.

Саманта се усмихваше както всички около нея и разговаряше с господин Ейвърли от лявата ѝ страна и дори малко флиртуваше с него. В светското общество човек бързо се научаваше как да флиртува, как да се скрие зад усмивки, изчервявания, искрящи очи и остроумни отговори. Как да прави комплименти, да очарова останалите и да държи на разстояние заинтересованите господа. Не че това се удаваше винаги. Беше ѝ се наложило да откаже едно предложение за женитба от господин Максвел тъкмо тази сутрин и много се страхуваше, че може да го е наранила. А леля ѝ Аги бе озадачена, чичо ѝ бе раздразнен — и двамата бяха одобрили неговата партия.

Саманта продължи да се усмихва наистина, тя удвои усилията си, когато мигът, от който се страхуваше, настъпи и граф Ръшфорд стана на крака, за да обяви онова, което всички очакваха. В действителност не чу думите му. Но имаше усиливащ се шум от престорена изненада, ръкопляскания и смях — и Лайънъл стана, притисна Джени към себе си и целуна ръката ѝ. И двамата се усмихваха лъчезарно един на друг и изглеждаха така, сякаш вечно щастливи не бяха достатъчно силни думи, за да опишат тяхното бъдеще.

И все пак — помисли си Саманта, като отмести поглед от тях, преструвайки се, че вдига чашата си с вино — Лайънъл не обичаше Джени. А Джени — е, Джени наистина го обичаше. Но бе също и прекалено разстроена от случката с граф Торнхил. А Саманта? Е,

чувствата ѝ бяха без значение. Освен дето постоянно се чувстваше нещастна и въобще не можеше да се съсредоточи и да обикне някой по-специален господин от ласкателно голямата група свои почитатели. И дори не бе сигурна, че Джени ще бъде щастлива. Самата тя чувстваше, че би го понесла, само ако знаеше, че двамата се обичат. Тогава щеше да разбере, че собствените ѝ чувства са доста погрешни и твърдо трябваше да им обърне гръб.

Е — помисли си тя щом лейди Ръшфорд най-после стана на крака да даде знак на дамите да излязат от трапезарията, — всичко бе свършено. Най-накрая. Сега бе съвсем официално и неотменимо. Всякаква крехка и абсурдна надежда, която може би се бе прокраднала някъде дълбоко в съзнанието ѝ, сега бе твърдо отблъсната.

Това бе облекчение. Да, наистина бе облекчение.

Тя се приближи до братовчедката си в гостната, което не бе никак лесно, защото изглежда всички дами без изключение, се опитваха да направят същото. Дженифър я видя и се обърна към нея със сияещ поглед, за да я прегърне силно.

— О, Сам — възкликна тя, — пожелай ми щастие — и се засмя. — Пожелай ми това, което вече имам в такова изобилие, че ми се струва, че ще се пръсна.

По-късно Саманта не можа да си спомни какво бе отговорила. Но ѝ го пожела наистина. О, да, пожела на Джени всичкото щастие на света. Собствените ѝ чувства нямаха ни най-малко значение.

Беше много по-късно вечерта. На Дженифър ѝ бе горещо, беше се зачервила и краката ѝ бяха подути от ходене. Но бе по-щастлива от всякога. Сега, тази вечер, мечтите, които бе имала в продължение на пет дълги години за това, какво щеше да представлява Сезонът, щяха да се сбъднат.

Тя бе център на внимание и възхищение. Знаеше, че тези неща не са важни сами по себе си. Но всяка жена има някаква скрита суета и се радва, когато ѝ се възхищават, дори да е обрекла сърцето си на един — единствен мъж. Граф Ръшфорд бе танцувал с нея и ѝ бе дал да разбере, че я одобрява. Дори и татко — чудо на чудесата — я бе поканил на танц.

А Лайънъл — о, Лайънъл бе танцувал с нея два пъти валс и бе обявил намерението си да танцува с нея последния тур. Един мъж може да бъде извинен за малкото прегрешение, че танцува с годеницата си три пъти в една вечер — бе казал той. Главата му бе близо до нейната, а очите му се усмихваха топло. А ако висшето общество не се съгласи — е, тогава да върви по дяволите.

Беше се засмяла от удоволствие, като чу безбожните му думи.

И всички ги наблюдаваха. Не бе суета да го повярва. Беше истина. Всички можеха да забележат, че Лайънъл я гледа така, сякаш ще я погълне. А нея не я беше грижа, че щяха да забележат съвсем ясно, че тя го обожава.

Всички съмнения — ако въобще бе имало някакви съмнения — бяха оставени на мира. Вчера той бе твърде ядосан и наранен. Беше разбираемо. Грешката бе изцяло нейна. Но сега, тази вечер, той бе оставил яда си настрана и истинските му чувства към нея бяха на показ пред всички — изписани на лицето му и в погледа му.

Той не беше дошъл на бала. Не беше изненада, сигурна бе, че Лайънъл и баща му са направили всичко възможно да не дойде. Това бе огромно облекчение. Страхуваше се да го види отново. Разбира се, беше чудесно, че не ѝ се налагаше да го вижда довечера и през другите нощи. Довечера нямаше дори гласът му да отеква в съзнанието ѝ. Довечера най-после щеше да се освободи от него.

Преди известно време граф Ръшфорд бе извикан от салона. Дженифър не обърна специално внимание на това, но след малко дойде един прислужник да помоли лорд Кързи да отиде при баща си в библиотеката и Лайънъл я остави, след като ѝ се усмихна със съжаление и стисна ръката ѝ.

Той отсъстваше през по-голямата част от следващия тур, който Дженифър танцуваше със сър Албърт Бойл. Тя намери компанията му за интересна, след като той ѝ каза, че трябва да му пожелае щастие, така както той бе пожелал на нея. Преди време се сгодил за госпожица Роузали Огдън. Тя винаги бе проявявала специален интерес към сър Албърт, защото той бе първият благородник, когото двете със Сам бяха срещнали в Лондон. Тя побърза да заключи съзнанието си за другия благородник, който бе с него в парка през онзи ден.

Но въпреки интереса ѝ към сър Албърт, беше разочарована от дългото отсъствие на годеника си. Дори и да не можеха да танцуват

заедно през цялата вечер, тя поне можеше да го наблюдава през по-голямата част от времето. Тази вечер той бе облечен в различни нюанси на светлозелено, които да подхождат на цвета на нейната рокля. Леля Агата считаше, че бледият цвят е подходящ за една млада дама, която вече е официално сгодена. Дженифър се подсмихна тайно на себе си. Чудеше се дали след пет или десет години щеше да се безпокои, когато Лайънъл е извън погледа ѝ за няколко минути.

И тогава той се появи отново до вратата с баща си, с лице бледо като ризата му, с напълно изчезнала усмивка и сурово изражение. Какво се бе случило? Очевидно имаше нещо. Лоши новини? Затова ли го бяха извикали в библиотеката, първо графа, а после и него самия? Баща му забеляза тя, като премести погледа си към него бе определено мрачен. Турът приключваше, но тя не искаше да избързва към тях, за да ги пита какво се бе случило. Нямахше да бъде възпитано. Беше принудена да позволи на сър Албърт Бойл да я придружи обратно до леля ѝ Агата и да чака Лайънъл да дойде до нея. Какво нередно се бе случило? О, бедният Лайънъл!

Каквото и да е, той щеше да бъде доволен, че вечерта вече привършва. Не оставаха повече от един или два тура танци.

Дженифър наблюдаваше с известна загриженост, като си вееше с ветрило на пламналото си лице, как граф Ръшфорд, следван плътно от сина си, си проправя път към повдигнатия подиум, където бе разположен оркестърът, как се качва на него и дава знак за тишина с вдигната ръка. Държеше лист хартия в другата. Лайънъл застана до него с каменно изражение на лицето и със сведен поглед.

В салона премина шушукане и гостите постепенно разбраха, че домакинът им чака да се обърне към тях. Дженифър пристъпи крачка напред, но после отново спря.

— Наскърбен съм, че ще направя съобщение, което ще развали настроението ни тази вечер и ще сложи рязък и бърз край на празненството — започна графът със строг и ясен глас. — Но нещо обезпокоително бе предоставено на вниманието ми тази вечер и след консултация със сина ми и внимателен размисъл, аз реших, че нямам друг избор, освен да се изкажа публично и без отлагане.

Шепотът в танцувалния салон се усили. Дженифър, по причина, за която нямаше и представа, усети сърцето си да бие по-бързо. Чуваше го как тупти в ушите ѝ.

— Това писмо е било връчено в къщата преди един час — каза графът, като вдигна малко листа хартия. — И един от моите прислужници е бил подкупен, за да го връчи в ръцете на един от моите... гости. За щастие моите прислужници са ми верни. Както писмото, така и подкупът бяха сложени в ръцете на моя иконом, а след това и в моите.

Какво ли ще да е, помисли си Дженифър сред шушукането, което последва, че да е породило необходимостта от този публичен показ? Започна да си вее с ветрилото, но спря, като видя, че всички около нея стихнаха.

— Ще прочета това писмо — продължи графът, — ако ми позволите няколко мига.

Той вдигна листа хартия пред себе си и зачете:

„Моя любов, твоето мъчение почти свършва тази вечер, фарс, който ти се почувства задължена да изстрадаш. Утре ще измисля как да те видя насаме, както съм го правил много пъти преди. Ще те прегръщам отново, ще те целувам отново и ще правим отново любов. И ще планираме как да се измъкнем заедно, така че да можем да се целуваме и любим, когато си поискаме. Извини моята непредпазливост, като ти изпращам това тази вечер, но знам, че ще бъдеш разочарована щом не ме видиш там. Бях посъветван да стоя настрана след нашето почти открито прегрешение преди няколко вечери. Ще направя така, че моят пратеник да получи достатъчно подкуп и това да ти бъде дадено в ръцете — и до сърцето ти, след като го прочетеш. Да бих могъл да бъда и аз там. До утре, моя любов.

Торнхил.“

Дженифър стоеше като истукана. Не бе в състояние да мисли.

— Моят прислужник бе подкупен — заяви граф Ръшфорд, — за да достави това в ръцете на госпожица Дженифър Уинууд.

Беше се превърнала в каменен блок. Или в леден блок. Звук — звукове на гняв — се усилиха около нея. Беше нещо, което ставаше на

огромно разстояние от нея.

— През последните няколко дни — продължи графът, като отново някак си наложи тишина на събраните си гости — синът ми неведнъж погледна със снизхождение на онова, което бе очевидно злощастно, но безобидно прегрешение на младостта и невинността. Като мъж на честта и чувствителността той отстоя ангажимента си към госпожица Уинууд и защити името ѝ от скандал и безчестие. Изглежда, че много се е лъгал. А също и аз, и графинята сме се излъгали. Излъгали сме се в едно многогодишно приятелство. Ще изясня тук и сега, че между моето семейство и това на госпожица Уинууд няма да има за в бъдеще никаква връзка и че годежът, обявен по-рано тази вечер, вече не съществува. Лека нощ, дами и господа. Сигурен съм, че ще ме извините, затова че не чувствам, че има нещо, което да се празнува тази вечер.

Лайънъл стоеше до баща си и изглеждаше строг, изпълнен с достойнство и много красив. Като че ли част от Дженифър, която не бе тялото ѝ, се бе отделила от това тяло и наблюдаваше почти безучастно. Като че ли това, което бе казано, и това, което ставаше в момента, нямаха нищо общо с нея.

Граф Ръшфорд стоеше разкрячен върху подиума и гледаше как гостите си отиват. Никой от тях не го приближи. Може би бяха твърде притеснени, за да го сторят. Или може би прекалено бързаха да излязат навън, така че да се похвалят, като разкажат затова, което току-що се бе случило. Лайънъл продължаваше също да стои там, изправен и блед, с поглед, втренчен надолу. Всички си отиваха. Повечето хора не я погледнаха. Изглежда отново бяха обхванати в хватката на огромното смущение.

После някой я сграбчи за китката с болезнена сила — леля Агата — и някой я хвана за другия лакът така, че тя усети как сякаш щеше да ѝ смели костите — баща ѝ. И заедно те я завъртяха и я изтласкаха вън от салона по-бързо, отколкото краката ѝ можеха да я движат, или поне така ѝ се стори. Някак си, въпреки че всички се разотиваха, никой не се изпречи на пътя им. Всички се отдръпнаха от двете им страни, сякаш бяха чумави.

А после тя не можа да разбере как бързо стана всичко, се намери в каретата на баща си. Той беше до нея, леля Агата срещу нея, Саманта до леля Агата и каретата потегли.

— Имам камшик за конете в конюшната — казваше баща ѝ с толкова тих глас, че Дженифър разбра, че е повече от ядосан. — Подготви се, госпожице. Ще го използвам, когато пристигнем вкъщи.

— О, не, чичо — простена Саманта.

— Джерълд — обади се леля Агата.

— Тишина! — заповяда той.

Всички потънаха в мълчание през останалата част от пътя им за вкъщи.

— Съжалявам, милорд.

Гласът на камериера му някак си се смеси със съня му. Той се опитваше да напусне Лондон, но по която и улица да поемеше каляската, пред тях винаги имаше голямо движение, бъркотия от превозни средства, ядосани и развълнувани хора, които спореха и жестикулираха. И никаква пролука да минат. А после камериерът му бе застанал на вратата на каляката, обръщаше се към него и му говореше по най-официален начин.

— Съжалявам, милорд.

— Съжаляваш, проклетие! Махнете се от пътя ми. Събуди се, Гейб. Стани, преди да съм хвърлил някоя кана със студена вода отгоре ти.

За миг Бърти бе също там и добавяше смут към мелето, като се опитваше да прекара един буен кон покрай каляката му.

И тогава граф Торнхил се събуди.

— Съжалявам, милорд — повтаряше отново слугата, — опитвах се да...

— Ставай, Гейб!

Бърти, блестящ с балните си дрехи, безцеремонно избута слугата настрана, сграбчи завивките и ги захвърли. Графът видя, че е вбесен, разтърси остатъците от съня си и отпрати своя човек.

— Връщай се обратно в леглото — каза му той. — Боже мой, Бърти, какво, по дяволите, правиш тук по това време? Колко е часът, между другото? — той изви краката си отстрани на леглото, седна и прокара пръсти през косата си.

— Ставай! — заповяда сър Албърт. — Ще ти дръпна един пердах, че да ме помниш до края на живота си, Гейб.

Графът го изгледа с известна изненада.

— Тук ли, Бърти? — учуди се той. — Пространството не е ли малко ограничено? А и ти нямаш камшик, драги. Поне ще ми позволиш ли да си облека някои дрехи? Изпитвам отвращение, когато ме пердашат, или дори да разговарям, когато съм гол.

Той стана на крака.

— Ти си лигав мръсник — изрече сър Албърт с глас, студен от презрение. — Винаги съм те защитавал от всички, които са те оклеветявали, Гейб. Но те са били прави, а аз съм се заблуждавал. Може би наистина е имало нещо между теб и мащехата ти. Ти си мръсник!

Графът се извърна, след като не успя да стигне вратата на гардеробчето за дрехи.

— Внимавай, Бърти — изрече тихо. — Говориш за една дама. За член на семейството ми.

— Отвращаваш ме — изръмжа някогашният му приятел. — Ти си лигав мръсник.

— Да — графът изчезна да се облече и след малко се върна, като завързваше широкия платнен колан на един брокатов халат около кръста си. — Вече го каза, Бърти. Ще бъде ли прекалено, ако те помоля да обясниш причината за буйните ти чувства в това време на нощта, колкото и да е часът?

— Подкупът ти не е бил достатъчно голям — изрече сър Албърт съвсем отчетливо. — Писмото ти е попаднало в погрешни ръце.

Графът почака, но очевидно Бърти бе свършил.

— Следващия път, когато се опитам да подкупя някого — каза той, — не трябва да забравям да удвоя сумата. Корупцията изглежда е по-скъпа, отколкото преди. Писмото ми ли, Бърти? Кое от тях? Написах четири или пет през последните няколко дни.

— Не се прави на глупак — изсъска сър Албърт. — Без съмнение тя също има вина, като се е срещала с теб насаме и ти е позволявала интимности. Но вярвам, че по същество тя е невинна, точно както е невинна и госпожица Огдън и всичките други млади момичета, които току-що са били въведени в обществото. Те не подхождат на развратници с опит, които са склонни да ги прелъстят и опозорят. Самият Ръшфорд прихвана това писмо, ако искаш да знаеш. Прочете

го на висок глас пред всички, които бяха събрани там. Тя е съсипана. Надявам се, че си доволен.

За миг граф Торнхил го изглежда мълчаливо.

— Мисля, че е по-добре да отидем във всекидневната, Бърти — каза той най-накрая, като се извърна, за да го поведе нататък и запали няколко свещи, когато стигна там. — По-добре ми разкажи точно какво се е случило тази вечер.

— Как си могъл! — повиши глас сър Албърт. — Ако е трябвало да съблазняваш една порядъчна дама, когато има разни сортове жени от друга класа, които биха били твърде доволни, за да спечелят малко допълнителни доходи, то трябваше ли да си толкова луд и да рискуваш да я изложиш пред цялото висше общество? Нямах ли страх, че писмото може да попадне в чужди ръце?

— Бърти — тонът на графа стана твърд. — Предположи за няколко минути, ако обичаш, че не знам за какво говориш. Или се престори, че разказваш историята на някой непознат. Кажи ми какво се случи. По какъв начин съм съсипал госпожица Уинууд? Предполагам, че именно нея съм съсипал.

Сър Албърт не пожела да седне, но се успокои достатъчно, за да предаде сбито какво се бе случило в танцувалния салон на Ръшфорд преди по-малко от половин час.

— Ти видя ли писмото? — попита графът, когато разказът на сър Албърт завърши.

— Разбира се, че не — сви рамене сър Албърт. — Ръшфорд го държеше. Прочете го цялото. Защо да искам да го видя?

— Поради доста важна причина, в действителност — каза графът. — Ти познаваш почерка ми, Бърти. Това писмо не е било написано с моя почерк.

— Нима се опитваш да ми кажеш, че не ти си написал това писмо? — попита приятелят му, невярващ.

— Не се опитвам — изрече лорд Торнхил рязко. — Казвам ти, Бърти. Боже мой! Нима мислиш, че съм способен на такова нещо?

— Способен си да целуваш момичето пред очите на цялото висше общество — напомни му сър Албърт.

А, да. Отказваше му се основателно възмущение. Да, това бе нещо, което можеше да направи. Бе много хитро, в действителност. И очевидно бе свършило идеална работа.

— Гейб — продължи приятелят му, като се намръщи, — ако ти не си написал писмото, то тогава кой го е направил? Губи си смисъла.

— Някой, който е искал да ме zlepостави — каза графът. — Или някой, който е искал да съсипе госпожица Уинууд.

— Безсмислено е — поклати глава сър Албърт.

— В действителност — графът се усмихна доста мрачно, — подозирам, че току-що ме надиграха в една игра, върху която мислех, че имам пълен контрол.

Сър Албърт го погледна неразбиращо.

— Време е да си в леглото — добави лорд Торнхил. — Знаеш ли, Бърти, да не си лягаш цяла нощ и да се разхождаш в нереалността през по-голямата част от нея, може да бъде пагубно за вида ти и телосложението ти.

— Аз може да съм глупак и будала, но ти вярвам, загдето отричаш — сякаш не го чу сър Албърт. — Това, обаче, не променя факта, че тя е изцяло съкрушена, Гейб. Никога няма да ѝ изпратят друга покана. Никога няма да може да покаже отново лицето си в града. Съмнявам се, че баща ѝ ще е в състояние да ѝ намери съпруг дори в страната. Срамно е, аз доста я харесвам. И ако може да ти се вярва, тя не е допринесла с нищо за собственото си крушение.

— Понякога — каза графът, като посочи към вратата с едната си ръка — тези неща се случват, Бърти. Имам нужда от останалата част от съня си за разкрасяване.

— А ти няма да можеш също да си покажеш лицето наоколо — избухна сър Албърт и тръгна към вратата.

— Хайде пък сега — каза графът, когато приятелят му си тръгна най-накрая. — Не бих разчитал на това, Бърти.

Много хитро измислено, помисли си той мрачно, когато най-после остана сам. Не си направи труда да се върне обратно в спалнята си. Знаеше, че за него нямаше да има повече сън тази вечер.

Много хитро измислено, наистина.

Когато икономът на виконт Нордал отвори вратата на библиотеката на следващата сутрин, за да съобщи за пристигането на граф Торнхил, виконтът отначало отказа да го приеме и нареди на прислугата си да го изхвърли. Когато обаче този нервен индивид се

появи отново след по-малко от минута с новината, че графът настоява да остане в коридора, докато бъде приет, виконтът нареди да бъде поканен.

Той седеше зад бюрото си, когато графът се вмъкна вътре.

— Нямам какво да ви кажа, Торнхил — каза той. — Може би трябваше да ви извикам на дуел тази сутрин. Вие съсипахте мен и цялото ми семейство. Но дуелирането с вас предполага, че аз ще защитавам честта на дъщеря си. А както разбрах, няма чест, за която да се бия.

— Ще взема разрешително днес — каза рязко графът, като не губеше време за прелюдии — и ще се ожения за нея утре. Не трябва да се грижите за зестра за нея. Имам достатъчно голямо състояние, с което да я издържам.

Виконтът се подсмихна.

— Не сте предполагал съвсем точно в какво ще бъдете въввлечен, когато сте се наслаждавал на удоволствията на брачното легло без благословията на духовниците и когато сте очаквал, че ще продължите да правите така. Възможно ли е да ви е достатъчно грижа за мнението на своите перове, че да направите нещо достойно, Торнхил?

Граф Торнхил се разходи из стаята и постави и двете си ръце върху бюрото, преди да се наведе, за да се обърне към бъдещия си тъст.

— Нека да изясня едно нещо — каза той. — Доколкото знам, госпожица Уинууд е чиста, както е била в деня, когато я е родила майка ѝ. И ако аз се ожения за нея, ще се разправам с всеки, който иска да приеме нещата другояче. Включително и с вас.

Виконтът се наежи.

— Излезте! — кресна той.

— Името на вашата дъщеря и честта ѝ изглежда не означават нищо за вас — каза графът, — освен това, че дават отражение и на вашите. Много добре, тогава. Единственото нещо, което може да се случи днес — единственото нещо — е това, тя да се обрече на мен и да се оженим, без да отлагаме. Щом вашата дъщеря е омъжена благополучно и достойно, ще можете да държите отново главата си високо, Нордал. А евентуално и тя.

Виконт Нордал го погледна отново с мълчаливо презрение.

Графът махна ръцете си от бюрото и отстъпи крачка назад.

— След като е била на бал, за една дама е рано да е станала и да бъде облечена сутринта — каза той, — но не си представям, че госпожица Уинууд е била обезпокоена от много сън. Ще я видя сега, Нордал, преди да тръгна по друга работа. Сам, ако обичате.

Ръката на виконт Нордал се пресегна за въженцето на звънеца зад лявото му рамо.

— Изпратете дъщеря ми сама в розовия салон — каза той на иконома, който се появи почти мигновено. — Докато чакаме, Торнхил, мисля, че трябва да обсъдим някои работи. Седнете.

Граф Торнхил седна и както изражението на лицето му, така и настроението му издаваха решителност.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Дженифър се събуди с известно учудване, че въобще беше спала. Всъщност, изглежда бе спала доста дълбоко и без да сънува. Но се събуди твърде рано, без илюзиите, които човек има толкова често, че неприятните впечатления от предния ден са само един сън. Може би това бе поради болките в гърба и задните ѝ части, които усещаше, като се движеше. Сълзите и молбите на Сам и съветите на леля Агата бяха оказали своето въздействие върху баща ѝ. Той не бе изпратил да донесат камшика от конюшнията. Вместо него бе използвал тръстикова пръчка и я бе навел върху бюрото в библиотеката, точно като непослушно дете.

Всичко бе свършено. Всичко, заради което си струваше да живее. И то когато все още бе само на двадесет години. Нямахше нищо, което да направи останалата част от живота ѝ смислен, нямаше никакви надежди за бъдещето. Любопитно, тази сутрин умът ѝ все още имаше онази странна безпристрастност от предната вечер. Знаеше какво се бе случило и знаеше какви са последствията и какви щяха да бъдат в оставащата част от дните ѝ. Но само умът ѝ осъзнаваше това. Все още никоя друга част от нея не бе реагирала.

Тя седна предпазливо, като премести краката си върху ръба на леглото. Той го бе направил още веднъж и този път я бе съсипал напълно. Беше му повярвала въпреки всички доказателства и всичките предупреждения на по-възрастните и по-опитни от нея хора. А той ѝ бе сторил всичко това. Лайънъл бе изгубен. Нямахше да има никакъв годеж, никаква сватба. Никакъв по-нататъшен Сезон.

Внезапно тя осъзна какво я бе събудило толкова рано. През полуотворената врата на тоалетната ѝ стаичка можа да чуе как прислужничката ѝ и някой друг се бяха раздвижили, като отворяха и затваряха врати и чекмеджета. Опаковаха денковете ѝ. Трябваше да си тръгне по някое време през деня за провинцията. Но само временно щеше да се върне у дома. Само докато баща ѝ успееше да уреди тя да се засели в някое удобно и отдалечено място с някоя дама за

придружителка. Тази придружителка — беше разбрала тя — всъщност щеше да ѝ бъде надзирател.

Където и да я изпратеха в изгнание, тя трябваше да прекара остатъка от живота си там.

Прислужничката ѝ бе поставила семпла рокля за сутринта върху един стол в стаята ѝ, както и хавлия и кана с вода на шкафа. Дженифър се изправи на крака, изми се и се облече. Среса косата си и я изви на обикновен кок на врата. И след това отново седна на ръба на леглото. Току-що си спомни, че не може да слезе долу за закуска. Беше затворена в стаята си, докато приготвят каретата.

Не ѝ беше даден никакъв шанс да се защити. Но това нямаше значение. Истината значеше малко при такива обстоятелства. Факт бе, че поради някаква собствена причина граф Торнхил бе написал онова писмо и бащата на Лайънъл го бе прочел, а след това я бе изложил и унижил публично. Факт бе, че тя бе окончателно обезчестена, без да може да изкупи греха си. Нищо не можеше да се промени. Нямаше смисъл да прави усилия и да търси някой, който да я изслуша.

На вратата се почука и тя чу бърборенето на прислужничката и портиера. Вероятно носят подноса със закуската ми помисли си Дженифър и се зачуди дали щеше да се състои само от хляб и вода. Или може би се бяха приготвили вече. Без съмнение баща ѝ искаше да я отпрати колкото се може по-скоро.

— Викат ви долу, госпожице — съобщи прислужничката ѝ. Изглеждаше нервна. Слугите без съмнение знаеха цялата история. Винаги узнаваха всичко. — В розовия салон, веднага.

Значи не бе каретата. И повикването ѝ не бе в библиотеката. Разбира се, това не означаваше непременно, че няма да я бият с пръчка отново. Може би в края на краищата баща ѝ бе изпратил да донесат тази сутрин камшика. Може би трябваше да заплаче веднага щом го види и всеки път, когато баща ѝ посегнеше към нея. Миналата нощ беше вбесен, докато тя бе останала смирена, докато я бият. Не че не почувства всеки удар. Но просто съзнанието ѝ бе твърде сковано, за да реагира.

В розовия салон нямаше никой. Тя се приближи до прозореца и се загледа към площада, зад перилата. Беше обикнала Лондон. Тук имаше усещане за сила и оживление, което никога не бе имала в провинцията, въпреки че считаше, че ще предпочете именно

провинцията, за да прекара там ден след ден живота си. Сега предположи, че е било добре, че бе разсъждавала така.

Зачуди се какво ли прави Лайънъл точно в тази минута. Виконт Кързи. Вече нямаше право дори да си мисли за него като за Лайънъл.

И тогава вратата се отвори и затвори зад нея. Тя не се обърна. Не бе сигурна, че няма да се унизи, като види в действителност камшика. Все още усещаше болките от пръчката.

— Госпожице Уинууд? — гласът дойде от твърде близко зад нея.

Тя се извърна, с широко отворени очи, без следа от цялата ѝ скованост и пасивност от отминалите часове.

— Вие! — възкликна тя. — Махайте се. Махайте се!

Той изглеждаше хладно елегантен, краката му бяха леко разтворени, обути в ботуши, а ръцете му склучени отзад на гърба. Мразеше го толкова силно, че би го убила, ако имаше оръжие.

— Дойдох да ви спася от безчестието — промълви той. — Ние ще се оженим утре.

Очите ѝ още повече се ококориха, а ръцете ѝ се стиснаха в юмруци.

— Дошъл сте, за да злорадствате — въздъхна тя. — Дошъл сте, за да ми се подиграете. Е, наслаждавайте се, милорд. Не съм се поглеждала в огледалото тази сутрин, но предполагам, че не представлявам хубава гледка. Ето какво направихте с мен. Насладихте ми се, а сега си вървете.

— Вие сте неестествено бледа — продължи той — и имате сенки под очите. Очите ви гледат неспокойно и нещастно. Като изключим това, виждам същата красота, на която се възхитих първия път, когато ви видях. Днес ще взема разрешение за брак. Ще се оженим утре.

Тя се разсмя.

— Да, наистина си го мислите — каза тя. — Разбира се. Това е единственото обяснение. По каква причина вие сте решил, че ме желаете. Не бях на разположение, защото бях сгодена. Но това не можеше да ви спре. Вие ме издебнахте и измамахте с моята невинност и лековерие и постепенно ме компрометирахте все повече и повече, докато накрая това лъжовно писмо, което изцяло сте измислил и което попадна в чужди ръце, допълни схемата ви. Вие сте сатана. Бяхме прави, когато ви нарекохме дяволът Луцифър. Ирония е, че носите име на ангел.

Той я наблюдаваше съсредоточено. Тя дори не бе развалила спокойствието му. Искаше ѝ се да издраска лицето му с нокти.

— Не съм написал или изпращал онова писмо — само заяви той в отговор.

Тя го изглежда недоверчиво и се изсмя.

— О, не сте, така ли? — почти изхлипа тя. — Предполагам, че сама съм си го написала и сама съм си го изпратила. Предполагам също, че не сте спал с мащехата си и че не сте ѝ направил дете, и не сте я изоставил в чужда страна, за да се върнете тук за нови измами.

— Не — кимна той.

Спокойствието му я вбеси.

— И предполагам, че не сте действал целенасочено, за да развалите годежа ми — каза тя.

Той отвори уста да каже нещо, но после я затвори.

— Значи да се омъжа за вас — тя го изглежда с презрение. — За вас нямаше ли значение, че искам да се омъжа за човек по мой избор? Нима сте си представял, че с удоволствие ще се откажа от него заради вас? Или че с радост ще приема замяната, щом вече е направена? Нима сте си представял, че някога мога да направя нещо друго за вас, освен да изпитвам отвращение, освен да ви презирам?

— Не — беше лаконичен той.

— Но за вас няма значение — изрече горчиво тя. — Състоянието на моето сърце не ви интересува. Щастиято ми няма значение за вас. Да ме притежавате, е всичко за вас. Вероятно харесвате много това, което виждате, милорд Гейбриъл.

Очите му се разходиха надолу по тялото ѝ и после отново нагоре. Тя бе с ясното съзнание за огромния си бюст и съблазнителните извивки на тялото си.

— Да — кимна той.

— Предполагам, не ви е дошло наум, че, загубила лорд Кързи и с накърнено добро име, ще ви откажа?

— Ще се оженим утре сутринта — постанови пак той. — И ще отидем на театър вечерта. Ще се повозим с карета в парка през следобед на следващия ден и ще присъстваме на бала у лейди Тръскът вечерта. Ще посрещнем с открито лице този скандал, преди да ви отведе в имението си на север.

— Вероятно сте луд — прошепна изумено тя. — Всичко това има примес на лудост. Няма да се омъжа за вас. Трябва да сте се побъркал, за да си мислите, че ще го направя.

— Размислете върху алтернативата — предложи той.

Алтернативата бе заточение в някое отдалечено кътче на страната до края на живота ѝ. Предишната ѝ вцепененост бе изчезнала и перспективата изведнъж ѝ се стори ужасяваща. Баща ѝ щеше да изпълни намеренията си. Не хранеше илюзии спрямо него. Никакви увещания нямаше да го убедят да облекчи присъдата ѝ след около година, за да я върне в дома ѝ в провинцията.

Щеше да ѝ отреже косата, преди да замине. Изведнъж си спомни за тази подробност. Беше ѝ я съобщил след боя с пръчка. И действително го мислеше. Поради някаква причина в този момент това се превърна в най-ужасяващата подробност от всички, с които се сблъскваше.

— Той ще отреже косата ми съвсем ниско. — Беше изрекла думите на глас.

Почти можа да чуе ехото им. А той вдигна поглед към косата ѝ.

— Няма да имате компания — додаде той. — И никакви хубави дрехи. Няма да се грижите за никакъв дом. Няма да има никой по-нещастен от вас. Няма да имате деца.

Тя се пребори с паниката и сви юмруци, като отново се опита да превърне това в ярост срещу него.

— Ще се оженим утре сутринта — потрети той.

Щеше да бъде по-лошо. Хиляди пъти по-лошо! Погледна го ужасена — погледна високата му фигура, широките му рамене, тъмните му коси и очи и аристократичните му черти. Спомни си всичките му злодеяния, за които бе виновен, за пъкления начин, по който я бе издебнал и я бе обезчестил така, че да я има за себе си. И все пак всичко, което можеше да види, почувства и чуе, бяха студените ножици, опрени до главата ѝ, които режеха гъстата ѝ коса.

Прехапа силно устни.

Ръката ѝ — студена и отпусната — изведнъж се оказа в неговите две топли и силни ръце. А той бе коленичил с единия крак пред нея. Наблюдаваше го в шок и с вцепенени чувства.

— Госпожице Уинууд — каза той, — ще ми окажете ли високата чест да станете моя жена?

Той се вторачи в нея с доста неразгадаемо изражение. Изглеждаше красив и романтичен и така, сякаш не бе виновен, за която и да е от сатанинските си жестокости, за които, тя знаеше, несъмнено бе виновен.

Алтернативата бе ножицата. Всичко бе сведено до тази почти нелепа незначителност. Ножиците и видът на падащата ѝ на тежки кичури коса на земята, която щеше да бъде изметена и изгорена. Пребори се с една вълна на погнуса.

— Да — тя затвори очи.

Не бе съвсем сигурна дали бе изговорила думата на глас. Но вероятно бе така. Той отново стана на крака и стисна силно двете ѝ ръце.

— Ще работя за това цял живот — обеща той, — да се погрижа след време да сте доволна от отговора си.

— Не си хабете енергията — отвърна тя, като го погледна хладнокръвно в очите. — След утре сутринта ще притежавате тялото ми, милорд. Изглежда това е важно за вас. Никога няма обаче да притежавате сърцето ми, нито ще имате уважението и почитта ми. Ще ви мразя всеки ден до края на живота си.

— Добре — в отговор той целуна по опакото двете ѝ ръце, стисна ги отново и ги пусна. Действията му бяха бързи. — Днес имам да свърша много работа. Вие ще останете вкъщи. Сигурен съм, че не бихте искала другояче. Вие ще... — той внезапно спря и я погледна в очите. — Грубо ли се отнесоха с вас, когато се върнахте снощи вкъщи?

Тя се усмихна.

— Баща ми е суров човек, милорд — промълви едва чуто. — Вие му донесохте голямо унижение.

Той се намръщи.

— Докосна ли ви той?

— С ръцете си ли? Не — тя все още се усмихваше горчиво. — Използва тръстикова пръчка.

Той затвори за миг очи.

— Ще се разпоредя — каза той — с вас да се отнасят внимателно до края на деня и утре сутринта. След това ще бъдете под моя закрила.

— Вие също ли имате тръстикова пръчка? — заинтересува се тя. — Това е много ефикасно оръжие за налагане на дисциплина, милорд. Все още ме боли тялото...

— За последен път се чувствате така — обеща той. — Имате честната ми дума.

Тя се засмя.

— Безкрайно съм утешена — му каза. — Вашата честна дума ли, милорд?

Той я гледа втренчено известно време и след това направи официален поклон.

— До утре сутринта.

Обърна се и излезе от стаята, като затвори вратата след себе си.

Е, помисли си Дженифър. Но не можеше — не искаше — да насили ума си над едничката дума. Остана на мястото си, докато след няколко минути вратата се отвори, за да влязат леля й Агата и баща й.

— Е, госпожице — каза баща й. — Изглежда, че пълният позор ще бъде избегнат, в края на краищата. Въпреки че не зная как ще държа главата си изправена, когато изляза от къщи.

— Е, Дженифър — леля й се усмихваше доста вдървено, — предстои ни тежък ден. Трябва да се подготвим за сватба.

Сватба. Щеше да се омъжи. Не след месец в катедралата Сейнт Джордж в присъствието на половината висше общество. Утре, в някоя мрачна църква незнайно къде. И не за Лайънъл, на когото бе дала обещание преди пет години, когото бе обичала и за когото бе жадувала в продължение на пет години. За граф Торнхил.

Щеше да стане графиня Торнхил. Негова жена.

— Да — думата прекоси стаята към леля й.

Граф Торнхил получи почти същия прием в имението на Ръшфорд, както и у Нордал. Само че този път, когато изпрати съобщението си, че ще остане в коридора, докато бъде приет, той внезапно наруши собствения си обет, като последва икономата нагоре по стълбите, въпреки протеста му, вървя рамо до рамо с него, после го задмина, тъкмо когато вратата към личните покои на графа бе отворена от един прислужник.

— Не — каза той за облекчение на прислугата и на двамата силно изненадани мъже в стаята на графа — Кързи бе с него. — Няма да ме отпратите.

Вбесен и със свити устни, граф Ръшфорд кимна към прислужниците и ги освободи, като пренебрегна извиненията на иконома. Виконт Кързи остана на мястото си. Подсмихваше се.

— Дойдох — съобщи граф Торнхил — за вещите на госпожица Уинууд.

— За?... Бих ви изхвърлил за това, Торнхил — гласът на лорд Ръшфорд трепереше от ярост.

— Мисля — намеси се лорд Кързи, като вдигна монокъла към околото си, — че той пита за писмото, татко. С какво право претендирате за... хм... вещите на тази мръсница, Торнхил?

— Имам честта да съм неин годеник — информира граф Торнхил хладно и доста отчетливо. — Склонен съм да ви хвърля ръкавица в лицето, Кързи, което съм сигурен, че добре осъзнавате. В нашите ръце момичето страда достатъчно. Но ако само прошепнете някоя обида за нея от този момент нататък, няма да ми оставите никакъв избор. Сега — писмото — той протегна властнически ръка към Ръшфорд.

Графът си пое дълбоко дъх.

— Писмото — каза той, — бе изгорено. Къщата ми е опетнена дори от пепелта от тази мръсотия.

— Значи ще се жените за нея? — изхили се лорд Кързи, докато не видя строгия поглед на баща си.

— А, така ли? Страхувах се от това — граф Торнхил отпусна протегнатата си ръка. — Но тъй като именно вие ми го казвате, Ръшфорд, вярвам ви. Писмото е било умно съставено, въпреки че ще покажа уважението си да повярвам, че вероятно не сте забелязал това. Ако то все още съществуваше, щеше да има и други мъже, освен мен, които да гарантират за факта, че то не е било в ръцете ми.

— Постъпил сте глупаво, като не сте намерил някой подходящ лакей, който да го връчи вместо вас — забеляза язвително лорд Кързи. — Но отричането ви е безсмислено. Кой друг би могъл да има мотив да го напише, и да подпише с името ви? Вие разрушихте щастието ми, Торнхил, и направихте добър опит да опозорите и доброто ми име. Само смелата постъпка на баща ми предотврати този шанс и вместо това ми докара съчувствието на висшето общество. Можеше също и името на баща ми да бъде унижено. Най-много заради този факт намирам поведението ви за непростимо.

— Смелата постъпка на баща ви разруши доброто име на едно невинно момиче — уточни граф Торнхил — по най-жестокия начин, който човек може да си представи. За един мъж, който е сгоден отскоро и явно дълбоко влюбен, виждам, че сте се възстановил от очевидната ѝ изневяра със забележителна скорост, Кързи. Ако бях на ваше място, щях да си сложа маска на опечален, когато излизам. Сигурен съм, че не бихте искали да ви кажат, че сте бил доволен да се освободите, че вероятно сте изманеврирал, за да се освободите от нея.

Очите на виконта проблеснаха.

— На вас ще ви подхожда да разпространявате подобно злословие, Торнхил — изсъска той. — Аз просто бих ви помолил да поразмислите на чии думи е по-вероятно да повярват във висшето общество. Отговорът е съвсем очевиден, нали?

— Бих ви помолил да си тръгнете, Торнхил — намеси се лорд Ръшфорд. — Синът ми понесе значителен шок от вас и от жената, чието име не мога да се насиля да произнеса. Двамата с графинята бяхме болезнено разочаровани от нея. Ако се осмелите да се върнете отново, ще наредя да ви изхвърлят. Вярвам, че съм ясен?

— Като приемам, че въпросът е реторичен — изрече граф Торнхил с поклон, — ще го оставя без отговор. Довиждане.

Това бе слаба надежда мислеше си той, като си тръгна пеша. Ако можеше да докаже, че писмото не е написано с неговия почерк, вероятно би могъл да предизвика достатъчно подозрения сред светските салони за гости, така че нейният път обратно към обществото щеше да бъде малко по-лесен. Въпреки че, разбира се, не можеше да отрече факта, че именно той я бе целунал открито по време на маскения бал у Велгард и именно нея бе целунал.

Не, това си беше нищожен шанс. И той не бе очаквал в действителност, че писмото още съществува. Ако бе Ръшфорд, той би го изгорил. Ако бе Кързи, той би изгорил къщата, като допълнителна предпазна мярка.

Направил бе посещениято и поради една друга причина. Беше искал те да узнаят, че Дженифър Уинууд щеше да му стане жена и че ако те предприемеха някаква кампания срещу нея, щяха да бъдат изложени на риск. Бе поискал също така Кързи да узнае, че той изцяло го е разкрил и че играта още не е завършена.

Кързи бе спечелил първия рунд. В това нямаше никакво съмнение. Далеч от унижението от загубата на годеницата си, той съзнателно бе наредил нещата така, че да може да се освободи от нея. Поискал бе да се освободи от нея. И го бе направил по такъв начин, че вместо това съперникът му не можеше да се отърве от нея — въпреки че графът трепна от думата, която бе използвал в мисълта си. Тя заслужаваше по-добро отношение. Беше съвсем невинна, жертва на заговора и жестокостта на Кързи и на него самия.

Когато по-рано ѝ бе казал, че ще посвети живота си, за да направи така, че един ден тя да е доволна от решението си, той го мислеше наистина. Щеше да се погрижи доброто ѝ име да бъде възстановено и до края на дните си да има това, което иска сърцето ѝ. Може би като направеше това, щеше да успокои малко съвестта си.

Но играта с Кързи не бе завършена. По някакъв начин щеше да постигне отмъщението си. Отмъщение, което да го задоволи повече, отколкото едно просто унижение. По някакъв начин щеше да намери начин да убие Кързи.

Междувременно трябваше да се сдобие със специално разрешение за брак и да се направят всякакви приготовления.

Боже мой, помисли си той, като спря внезапно върху паважа — утре по това време ще бъда женен мъж.

Но в мисълта му имаше паника. И той я отхвърли от себе си.

След обяда Саманта почука колебливо на вратата на Дженифър. Въпреки че Дженифър не бе слязла долу за храна, Саманта бе наумила, че вече не е в немилост или наказана да бъде сама. За свое най-голямо учудване бе научила, че Джени ще се омъжва за граф Торнхил на следващия ден.

— Може ли да вляза — попита тя като надникна през вратата. — Или би искала да се махна?

Дженифър седеше свита в един стол, притиснала една възглавница до гърдите си.

— Влизай, Сам — усмихна се тя натъжено.

Саманта влезе във всекидневната и хвърли поглед към полуотворената врата на тоалетната ѝ стаичка. Там цареше голяма суматоха.

— Все още ли опаковат багажа ти? — попита тя. Възможно ли бе да е разбрала погрешно?

— Утре ще го местят на Гросвенър скуеър — обясни Дженифър. — Ще се омъжвам, Сам. Това е голям успех, нали? Вероятно съм първата от представените тази пролет в двореца девойки, която ще се омъжва. И освен това ще бъда графиня. — Тя наведе глава и постави чело на края на възглавницата.

— О, Джени... — Саманта я погледна състрадателно. — Поне това е по-добро от другото.

— И той изтъкна тъкмо това — каза Дженифър с лек смях. — Знаеш ли случайно защо казах да, Сам? Поради много важна причина. Татко щеше да отреже косата ми късо, преди да ме отпрати днес. Казах да, за да не ми отрежат косата.

Тя зарови лице във възглавницата. Саманта не можа да разбере дали плачеше или се смееше. Не че имаше някакво значение. Възбудата бе същата.

Не можеше да измисли какво да каже на братовчедката си. Нищо, с което да я утеши. Тя се настани на една кушетка и се втренчи в наведената глава на Дженифър и отново си помисли с ужасяваща вина за неволното въодушевление, което бе почувствала миналата нощ — и все още чувстваше днес. Наистина не се чувстваше щастлива. Ужасно я болеше, като гледаше как страда Джени, като знаеше жестоките обстоятелства, които бяха допринесли за страданието ѝ. Въпреки че Джени бе толкова непредпазлива... може би. Нещо я тревожеше.

— Джени — започна тя и прехапа устната си. Това бе вероятно последното нещо, за което искаше да разговаря братовчедката ѝ. — Кога имаше тези потайни срещи с него? Винаги сме били заедно или с леля Аги.

Остра болка прониза главата на Дженифър.

— Какво? — намръщи се тя.

— Писмото... — като видя враждебния поглед Саманта не се осмели да продължи.

— Писмото бе жестока измама — каза Дженифър. — Той се е побъркал, Сам. Завладян е от мисълта да ме има. Цялото бе пълно с лъжи. Той е направил така, за да бъде сигурен, че годежът ми ще бъде развален по такъв начин, че аз да бъда съкрушена и да нямам друга алтернатива, освен да се омъжа за него. Той постигна целта си. Ще се

омъжа за него утре. Но му казах, че ще го мразя до края на живота си. За човек като него това вероятно няма значение. Мисля, че тялото ми е всичко, което го интересува.

Саманта се бе вторачила в нея.

— Не мога да повярвам, че е способен на такава ужасна жестокост.

— Е, повярвай го — Дженифър зарови отново лицето си. — Той отрича да е писал писмото. Можеш ли да си представиш, Сам? Ако не е той, тогава кой е, бих искала да знам? Кой друг би могъл да иска да съсипе мен и да развали годежа ми?

— Никой — Саманта продължаваше да гледа втренчено към наведената ѝ глава. — Никой, Джени — освен самата нея. Не че някога бе искала Дженифър да страда, разбира се. Никога не би пожелала такава нещца. Но си бе мечтала годежът някак си да се развали. Лайънъл бе казал, че ако само бе срещнал нея, Саманта, преди Джени...

И Лайънъл бе пожелал да прекрати годежа си. Беше се почувствал като в капан. Искаше да бъде свободен и да се опита да спечели Саманта. Но Лайънъл не искаше да причини зло и на Джени. Лайънъл бе човек на честта.

Саманта се намръщи.

Дженифър я погледна и вяло ѝ се усмихна.

— Не съм добра компания днес, нали? — каза тя. — Не ми ли завиждаш, Сам? Графиня Торнхил, утре по това време?

— Джени — наведе се напред Саманта. — Може би няма да бъде толкова лошо. Той е много красив и има богатство и имоти. Поне ще можеш да се утетиш, като знаеш, че той бе готов да измине дълъг път, за да те спечели. Вярвам, че те обича силно.

— Ако обичаш някого — каза Дженифър, — не му причиняваш съзнателно дълбоко нещастие, Сам.

— Не казах, че е съвършен — усмихна се Саманта. — Просто се опитвам да ти помогна да видиш нещата от добрата им страна. Знаем, че в този момент вероятно не виждаш нищо хубаво в живота си. Но помисли за това. Лайънъл — лорд Кързи — ти бе дал обещание отдавна, когато бе още младеж. Направи ли той големи усилия да се вижда с теб през последвалите години? Да настоява пред теб за женитба? Показа ли дълбока любов към теб през този Сезон и опита

ли се да определи по-ранна дата от тази, която са договорили родителите му и чичо Джерълд?

— Какво се опитваш да ми кажеш? — Саманта видя, че Дженифър се ядоса.

— Само това, че вероятно по някакъв начин граф Торнхил те обича повече, отколкото лорд Кързи — каза Саманта. — Само това, че вероятно животът нямаше да се превърне в идилията, която ти очакваше, ако се бе омъжила за виконта и че вероятно няма да се превърне в чак такъв кошмар, какъвто очакваш сега.

Ядът на Дженифър изчезна от очите ѝ и тя се усмихна.

— Сам — каза тя, като захвърли възглавницата, но не с голяма сила. — Ти би могла да продаваш краставици и на краставичар. Заклевам се, че би могла. Всъщност, наистина няма значение, щом всичко вече е казано и сторено, нали? Никога няма да узная какъв би бил животът ми с Кързи. И не се осмелявам да мисля за това сега, защото ще се превърна в лейка за сълзи, а леля Агата ми даде нареждания да изглеждам възможно най-добре за утре. За деня на сватбата ми.

Тя се усмихна отново, разпери длани върху лицето си и избухна в силни ридания.

— О, Джени... — Саманта на свой ред притисна възглавницата до гърдите си и откри, че в себе си подличко се пита колко ли дълго смята Лайънъл да пази благоприличие, преди да ѝ се обади.

И тогава намрази себе си за това, че мисли за собствените си надежди, когато най-скъпата ѝ приятелка е толкова нещастна.

Порастването ѝ не се оказва почти приятната и несложна работа, която бе очаквала. Понякога бе съвсем плашещо.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Беше първата от няколкото сватби, свързващи членовете на висшето общество, които бяха първостепенна цел и неизбежен резултат от Сезона. Следователно това трябваше да бъде своеобразен успех за младоженката и семейството ѝ, нещо, с което да се хвалят с благовъзпитано високомерие до края на пролетта.

Но точно тази сватба, въпреки че свърза един граф на кралството с дъщерята на един виконт, не бе сред големите светски събития. Тя не се състоя в катедралата „Сейнт Джордж“ или в някое друго място за поклонение на светското общество. Състоя се в малка църква, където енорийският свещеник бе съгласен да изпълни службата по кратката процедура. И на нея не присъстваха голям брой светски личности, а само двама приятели на младоженеца — сър Албърт Бойл и лорд Франсис Нелър, и бащата, лелята и братовчедката на младоженката.

Като влезе в студения кораб на празната отекваща църква с баща си и като спря до младоженеца, Дженифър се опита да запази съзнанието си празно. Да не мисли за сватбата, която бе очаквала след един месец.

Не бе погледнала младоженеца, въпреки че сега забеляза с известна изненада, че той носеше обувки на токове и бели чорапи. Беше облечен като за вечерно светско тържество. Както и тя. Леля Агата бе настояла за бяла коприна и дантели — най-красивата от вечерните ѝ рокли. Просто като за специален случай.

Тя предположи, че това бе специален случай.

Ръката му, когато взе нейната, бе топла. А също едра и силна. Тя я погледна, погледна към дългите, добре поддържани пръсти. Над китката му имаше фина дантела и син сатенен ръкав. Ръката му леко стискаше нейната.

Тя осъзна, че това е съществен момент. Важен символ. Бе поставила ръката си в неговата и следователно се бе оставила цялата на него, до края на живота си. На един мъж, който бе съблазнил мащехата си и я бе изоставил, нея и детето ѝ. На един мъж, който бе

достатъчно безжалостен и способен на всичко, за да спечели обекта на своята идея фикс. Беше се оставила в ръцете му, защото не бе пожелала да ѝ отрежат косата.

Той говореше, повтаряйки онова, което му казваше свещеникът. Обещаваше да я уважава, да я осигури с всичките земни блага. Тя изпита истерично желание да се изхили и инстинктивно сграбчи ръката му по-силно, за да се спре.

И тя обеща — чу себе си, като че ли бе друг човек — да го обича и почита и да му се подчинява. Да му се подчинява. Да, това бе безусловна капитулация. Нещо, за което я бе принудил. Нещо, за което тя щеше да го мрази до края на живота си. И все пак обещаваше, че ще го обича. Обещаваше тържествено, пред свидетелите и пред Бога.

За първи път го погледна в лицето. Той бе красивият непознат от Хайд парк, благородникът, когото бе харесала и на когото бе повярвала против волята си. Първият — и единствен — човек, който я бе целунал. Тъмна коса, тъмни очи, които фокусираха нейните непрекъснато, нежни, изваяни черти. Дяволът с ангелско име. Мрачният ангел. Нейният съпруг. Тъкмо това казваше свещеникът. Той бе нейният съпруг.

Той се наведе и я целуна по устните. Кратко и леко, както го бе правил два пъти преди това. И както тогава почувства целувката му по цялото си тяло, до пръстите на краката. Очите му ѝ се усмихваха едно нежно, окуражително изражение, което скриваше триумфа, който вероятно изпитваше. Той бе спечелил. За съвсем кратко време. Беше я виждал, беше я пожелал и я бе отнел от Лайънъл.

Внезапно се зачуди какво ли щеше да направи той, когато ѝ се наситеше, което според нея бе неминуемо. Не се съмняваше, че щеше да я захвърли настрана със същото безсърдечие и безмилостност, които бе използвал, за да я спечели. Почувства как потрепери отвътре.

Лея Агата бършеше леко очите си с една изработена от нея кърпичка с дантели. Саманта открито плачеше. Баща ѝ изглеждаше успокоен. Приятелите му — усмихнати и много сърдечни се здрависаха силно с него и целунаха ръка на Дженифър. Лорд Франсис я нарече графиня Торнхил.

Тя беше графиня Торнхил. Наистина. Негова графиня, негова жена, негова собственост.

Той ѝ помогна да се качи в каретата, тя получи общо впечатление за тъмносиньо кадифе и лукс и един кочияш затвори вратата. Беше се надявала, че Сам или вероятно приятелите му щяха да пътуват с тях. Но не, те щяха да се придвижат до дома на баща ѝ за сватбения обяд с други карети.

И преди беше оставала насаме с него. В това нямаше нищо странно. Трябваше да свикне да бъде сама с него. Беше негова собственост.

Отначало той издърпа ръката ѝ под своята и след това сложи другата си ръка върху нейната. Седяха в мълчание, докато тръгнат конете. Ръката му бе топла, но нейната, притисната като в сандвич от неговите две, не можеше да извлече топлина, и тя се чувстваше неудобно.

После той освободи ръката ѝ, за да може да я прегърне и да я притисне по-близо до себе си.

— Като леден блок си — каза ѝ той. — В църквата бе студено, а роклята ти е тънка. Въпреки че не смятам, че някой от тези факти е истинската причина — той повдигна брадичката ѝ със свободната си ръка, дланта му бе топла под нея и пръстите му я обхващаха. Отново допря устни до нейните. — Това няма да бъде кошмара, който очакваш. Обещавам ти.

Главата ѝ се подпираше от едната страна на рамото му. Тя я отпусна съвсем върху топлия сатен и затвори очи. Не трябваше да се опитва да се бори, за да се освободи. Беше му жена. Освен това бе толкова изтощена. Предната нощ бе спала на пресекулки. Беше склонна да повярва, че не бе спала въобще, само дето можеше да си спомни странни сънища.

— Дженифър — чу гласа му близо до ухото си. Винаги ѝ бе трудно, когато слушаше гласа му или когато бе в обсега на физическото му присъствие, да повярва, че в действителност, той бе самият дявол. — Ние сме мъж и жена, скъпа. Трябва да се възползваме от това възможно най-добре. Ако някой от нас намери щастие в оставащия ни живот, трябва да го намери в другия. Ако се опитаме много старателно, може би няма да намерим задачата за толкова невъзможна.

Сякаш — помисли си тя, — той бе принуден да се ожени, така, както и аз. Усети изблик на гняв, но го потисна. Всяка силна емоция

можеше да я захвърли извън удобната летаргия, в която се намираше сутринта. Все още не ѝ се искаше да се събужда в пълната действителност.

— Днес изглеждаш много красива — продължи той. — Повече от горд съм, че си моя жена.

И тогава отново усети устните му топли, разделени, но нетърсеци взаимност върху своите. Лениво се зачуди дали всички мъже се целуват така — дали това бе начинът да се целуваш. Но никога нямаше да узнае. Усети как топлината прониква в плътта ѝ и в костите ѝ. Допря по-плътно устните си до неговите, като потърси по-голямо удобство.

Беше полузаспала, когато каретата спря пред къщата на баща ѝ. Полузаспала и полусънуваща. Но когато отвори очи и той отдръпна главата си, това бе Гейбриъл, граф Торнхил, в когото тя се вираше, а не Лайънъл.

С остра пробождаща болка, която изглеждаше почти физическа, тя разбра, че е съпруга на този мъж. Че никога повече нямаше да има Лайънъл. И никога повече мечтата си с изключение може би по време на най-сладкия — или най-жесток сън.

Сватбеният обяд прочете с учудваща лекота. Може би защото всички, с изключение на Дженифър, се стараеха много. Почти прекалено, помисли си граф Торнхил. Темите на разговора бяха съвсем тривиални и се проточиха твърде дълго. Имаше прекалено оживление за обикновени неща и далеч повече смях от Франк, Бърти и от госпожица Нюман. Но той бе доволен. Неловката тишина и неподходящата тържественост щяха да бъдат непоносими.

Той бе женен. Без шанс да направи своя избор, без време да размисли и прецени в какво бе въввлечен, той бе женен — за една жена, която го мразеше и то с основание. Тя вярваше, че неговите коварства са много по-зли от действителните и може би след време би могъл да изясни някои обвинения за нейно удовлетворение. Но не можеше да ѝ разкрие всичко.

Беше ужасно виновен. И ако тя знаеше цялата истина, щеше да бъде по-лошо за нея, отколкото тя мислеше, че е сега. Поне сега вярваше, че той я бе желал и решително се бе заел да я спечели. Как

щеше да се чувства тя, ако научеше някога, че той въобще не я беше искал?

Не, това не беше съвсем вярно. Той бе в плен от красотата ѝ и от невинното ѝ обаяние още отначало. И тя страшно го привличаше сексуално. Може би ако я бе срещнал при различни обстоятелства, щеше наистина да я ухажва. Но не беше.

Бърти бе хладно доволен от новината и бе протегнал ръка като знак, че кавгата им е свършила. Дори се бе съгласил да присъства на сватбата. Франк бе недоверчив и после склонен да намери цялата работа за голям майтап. Той също се съгласи да дойде.

Окуражително бе някак си двамата му най-близки приятели да присъстват на сватбата. Роднините му бяха пръснати в северната част на Англия и, разбира се, оставаха Катрин и детето, което му бе официално полусестра, в Швейцария. Но нямаше никакво време да ги свика, дори и да му се струваше редно.

Той отведе булката си вкъщи в средата на следобеда. Вероятно едва тогава действителността се стовари отгоре му. Той я водеше в своя дом, който сега бе и неин.

Вещите ѝ бяха занесени там сутринта. Прислужничките ѝ се суетяха в тоалетната стая, като се бяха присъединили към неговите, преди да отидат до църквата, и сега разопаковаха дрехите ѝ. Неговите прислужници, които добре разбираха, че това е сватбеният му ден и че булката му пристига вкъщи с него, бяха облечени в най-добрите си униформи и бяха наредени за преглед в коридора. Имаше общо жужене от възбуда, бързо прекратено от едно смръщване на веждите от страна на икономата му, когато той пристъпи стъпалото на вратата с графинята подръка.

Слугите му изръкопляскаха с ентузиазъм, който премина малко учтивостта.

Той се усмихна на Дженифър и се успокои, като я видя, че тя също се усмихваше. Каквито и да бяха личните ѝ чувства към него, той не бе получил от нея нито една целувка през целия ден, но тя бе готова да изиграе своята роля за пред неговата и нейната прислуга, както личеше. Той премина с нея покрай редицата прислужници, докато икономът му представи всеки на жена му. Тя се усмихваше на всички и се спря да разговаря с няколко от тях.

А после икономът заизкачва пред тях стълбите.

— Госпожице Харис — нареди той, щом стигнаха на първата площадка, — заведете, моля ви, нейно благородие до стаите й.

Тя кимна учтиво и продължи напред, като застана няколко стъпала по-нагоре, достатъчно далеч, за да не чува.

Той целуна ръка на жена си.

— Ти си изтощена — прошепна й. — Ще починеш няколко часа, скъпа. Сама. Няма да те безпокоя.

Тя се изчерви, с поглед върху ръцете им.

— Ще оставим това за довечера — каза той. — След театъра.

По време на обяда бе уговорено леля й, братовчедката й и Франк да бъдат в неговата ложа в театъра тази вечер.

Но тя вдигна поглед към лицето му.

— Едва ли говориш сериозно — промълви тя. — Не бива да ме виждат в театъра. Не и след това, което се случи едва миналата нощ. Ще бъде много по-добре, ако тръгнем за провинцията.

— Не — отрязва той. — Няма да бъде по-добре, Дженифър. Франк и Бърти ще разгласят този следобед, че сме се оженили сутринта. До вечерта това ще стане достояние на всички. Новините за теб и за мен ще пътуват дори по-бързо от обичайното, при сегашните обстоятелства. Довечера трябва да се появим пред обществото. И трябва да се усмихваме и да изглеждаме щастливи, скъпа. Ще позволим на всички да ни забележат. Ако се измъкнем сега, може би ще бъде невъзможно да се върнем отново.

— Не искам никога да се връщам — въздъхна тя.

— Ще поискаш — той пусна ръката й. — Дори само, за да представим дъщерите ни, когато му дойде времето.

Тя прехапа устната си.

— Върви сега — каза той — и си почини. Довечера ще се изправим пред висшето общество и ти ще видиш, че това съвсем не е невъзможно, в края на краищата. Много малко неща са невъзможни.

Тя се извърна и си тръгна, без да му каже дума повече. Той я наблюдаваше как се изкачва по стълбите след госпожица Харис — стройна, елегантна и грациозна, с тъмночервената си коса, нагласена в сложни къдрици на тила и падаща върху раменете й.

Може би нямаше да си избере жена толкова прибързано, ако му бе предоставен шанс, и може би нямаше да избере точно нея. Но едно нещо бе сигурно. Не беше лесно да я наблюдава как отива в леглото си

в апартамента, съседен на неговия, и да знае, че е негова жена и че бракът им още не е консумиран и все още не е отишъл при нея.

Искаше му се поне толкова силно, колкото и на нея, да не беше това неприятно задължение да се появят пред обществото довечера като мъж и жена. Би дал голяма част от богатството си, ако вместо това има възможност да си легне с нея и да потърси вечерни забавления от друго естество.

По време на вечерята не ѝ излизаше от ума една клетва, която бе дала едва тази сутрин. Беше обещала да му се подчинява до края на живота си.

Някак си, като седеше до него на дългата маса в трапезарията, тя успяваше да отговори на усилията му да поддържа разговор. Помисли си, че малкото тренировки за общуване е чудесно нещо. Човек бе способен да разговаря учтиво на различни теми, дори когато нямаше да каже нищо и дори когато разговарянето бе последното нещо на света, което му се прави.

Но една тема ѝ бе трудно да започне. Остави я дотолкова, доколкото не можеше повече да я отлага.

— Милорд — каза тя като го погледна в лицето за един от малкото пъти, откакто бе започнала вечерята, — ще ме извиниш ли да не присъствам в театъра тази вечер? Имах такъв натоварен ден. И не можах да спя добре нито миналата нощ, нито сега следобеда. Имам главоболие. Не се чувствам много добре. — Гласът ѝ утихна. Звучеше слабо и жално дори за собствените ѝ уши.

— Гейбриъл — каза той, като се протегна през масата и пръстите му леко докоснаха опакото на ръката ѝ, — няма да бъда наричан през целия си живот ваша светлост от собствената си жена. Кажи го.

— Гейбриъл — изрече тя покорно. — Най-неподходящото име, което съществува.

— Не ти вярвам, скъпа — каза той. — И дори да ти бях повярвал, пак щях да изискам от теб да ме придружиш до театъра. И щях да те помоля да се усмихваш и да държиш главата си изправена. Не си направила нищо, от което да се срамуваш. Абсолютно нищо.

— Освен това — каза тя тихо, — че съм достатъчно наивна, че попаднах в капана ти.

Той отмести ръката си от нейната.

— Утре вечер — каза той, — ще присъстваме на бала у лейди Тръскът. Ще намериш, че е много по-лесно да го направиш, ако запазиш куража си довечера.

— Ако? — промълви безпомощно тя. — Не мисля, че имам някакъв избор, нали?

— Не — кимна той. — Нямах никакъв избор, Дженифър.

Едва ли можеше да освободи съзнанието си от ужасяващото изпитание да се появи пред висшето общество по-малко от четиридесет и осем часа след като бе загазила в танцувалния салон у граф Ръшфорд, докато той четеше писмото на висок глас. Но ако тя наистина опита да изостри ума си, за да си вдъхне самоувереност, както би направила нормално, че това евентуално ще свърши и тя би могла да се върне вкъщи към удобството и уединението на леглото си, тя осъзна, че там нямаше да намери утеха.

Днес бе сватбеният ѝ ден. Довечера щеше да бъде брачната ѝ нощ. Преди да може да очаква удобство и уединение довечера, я чакаха много изпитания. Погледна неволно към съпруга си и потрепери. Зачуди се какво ли щеше да почувства. Щеше ли болката да бъде по-силна от унижението? Знаеше какво щеше да се случи. Знаеше от известно време, но ако бе имала някакви съмнения, леля Агата ги бе разсеяла рано тази сутрин, като ѝ бе описала процеса с оживена и изненадващо нагледна откровеност.

Дължеше му подчинение. Трябваше да остави това да се случи. И трябваше да се надява, че ще може да държи съзнанието си безмилостно празно, както бе направила тази сутрин.

— Време е да тръгваме — обяви той, като остави салфетката си на масата, стана на крака и протегна ръка да ѝ помогне. — Каретата ще бъде скоро тук. Със сигурност не би искала да създаваш допълнителни затруднения и да закъсняваме, уверен съм в това.

Дженифър се изправи с мъка и почти несръчна припряност.

Изглеждаше, че самите портиери в театъра ги гледаха с подозрение. Изглеждаше, че всички, които бяха до вратите, по стълбите или другаде и още не бяха влезли в залата, се отдръпваха настрана, за да им направят място и после настъпваше невероятна

тишина. Изглеждаше, че всички очи в театъра, много от тях подпомогнати от монокли или лорнети бяха извърнати към тях, докато влизаха в ложата на графа, и като че ли всички разговори внезапно секваха и после започваха други, но след известна пауза. Възбудени, жужащи, шокиращи разговори.

Изглеждаше — не, беше така, мислеше си Дженифър. Хвана се за ръката на съпруга си и често поглеждаше към усмихнатото му лице, а нейното отразяваше изражението му. Отзоваваше се на това, което ѝ бе казал по свой начин. Нямаше представа какво ѝ казваше и какво му отговаряше. Държеше брадичката си високо.

Лорд Франсис Нелър бе вече там, с леля Агата и Саманта. Той стана на крака, взе ръката на Дженифър, целуна я, усмихна ѝ се и я заведе до стола, който съпругът ѝ държеше за нея. Тя се настани.

— Браво, госпожо — каза лорд Франсис и ѝ смигна, преди да заеме мястото си до Саманта.

Съпругът ѝ седна до нея и повдигна ръката ѝ и я постави до своята. Наклони глава към нея, докато тя наблюдаваше празната сцена.

— Изглеждаш прекрасно, великолепно и царствено — ѝ каза. — Оглеждай се и се усмихвай дори повече, когато срещнеш погледа на някой познат.

Това бе най-трудното нещо, което бе правила досега. Само дете откри, че когато го прави, погледите въобще не бяха насочени към нея. Никой няма дори толкова смелост, колкото мен — помисли си тя и вдигна още по-високо брадичката си. Не можеха да я погледнат очи в очи и да се преструват припряно, че гледат другаде. Тя видя сър Албърт Бойл в една ложа срещу тяхната, заедно с Роузали Огдън, майка ѝ и още един възрастен господин и му се усмихна топло. Той се усмихна и се поклони в нейната посока.

Наистина действа, помисли си тя няколко минути по-късно, тъкмо преди пиесата да започне. Пристигането им очевидно бе причина за нещо като сензация. Повечето хора не поглеждаха пряко към тях, когато си мислеха, че ги наблюдават. Но нямаше дюдюкане или съскане. Никой не бе изскочил на сцената, за да изиска те да напуснат театъра и да не се осмеляват да осквернят почтените хора с присъствието си отново. Малко хора бяха ѝ кимнали с глава и един или двама дори ѝ се бяха усмихнали.

Всички, бе казал нейният съпруг, щяха да знаят, че те са женени. Сър Албърт Бойл и лорд Франсис ги бяха улеснили, като се бяха погрижили този слух да бъде разпространен през следобеда. Без съмнение, те бяха яздили в парка и бяха направили сватбата единствена тема на техните разговори.

Изведнъж тя си помисли, че преди две вечери, може би точно по същото време, бе обявен годежът ѝ с лорд Кързи. Тази вечер тя бе съпруга на друг мъж.

Преди да може да се отърси от смуцаващата я мисъл и преди пиесата да започне, тя усети още една от онези, почти неуловими паузи във всеобщите разговори, последвана от подновено шушукане. И внезапно видя защо. Ложата близо до тяхната, в която тя бе седяла една вечер миналата седмица, досега бе стояла за нейно щастие празна, но вече се запълваше — с граф и графиня Ръшфорд, още една възрастна двойка, която Дженифър не познаваше, и виконт Кързи, който придружаваше госпожица Хорейша Чизли.

Вероятно това е най-болезненият момент в живота ми, помисли си Дженифър. Една ръка покри нейната, тъкмо когато се канеше да стане на крака и да избяга незнаяно къде.

— Усмихни се — заповяда мъжът ѝ. — Гледай ме, когато ти говоря.

Тя се усмихна и го погледна. И нямаше представа какво ѝ казва, но срещна топлите му очи.

— Смело момиче — чу думите му накрая. — Ще ти бъде все полесно, скъпа. Сега не мислиш така, но ще бъде. Обещавам ти — той повдигна ръката ѝ и я задържа върху устните си.

Изпита силна омраза към него. Той бе причината за това. Тя трябваше да бъде там, в другата ложа със своя годеник, сияеща в очакване на сватбата си. Този мъж се бе погрижил мечтата ѝ да рухне. Да бъде заменена с това.

Саманта се наведе близко до нея да ѝ каже нещо. Беше зачервена, с блеснали очи и изглеждаше много нещастна. Горката Сам, помисли си Дженифър, всичко това вероятно проваля и нейния Сезон.

И тогава, когато пиесата започна и най-последно тя с признателност насочи вниманието си към сцената, чу ехото от смеха на Лайънъл. Той също ли крие с маска болката в сърцето си — зачуди се тя.

О, Лайънъл. Лайънъл...

— Ето. Виждаш ли? — каза съпругът ѝ часове по-късно, когато бяха в каретата на път за вкъщи — лорд Франсис бе придружил леля Агата и Саманта — всичко е благополучно в миналото. Справи се чудесно.

Тя се облегна на възглавниците зад нея и затвори очи.

— Гейбриъл — попита тя тихо, — защо го направи? Не можеше ли просто да ме попиташ и ако бях казала не, да приемеш поражението? Защо бе това писмо? Бях в салона за танци, когато то бе прочетено, заобиколена от половината представители на висшето общество. Не можеш да си представиш ужаса и унижението. Как можа да направиш такова нещо с мен?

Той не я докосна. Последва кратко мълчание.

— Не зная нищо за писмото — заяви твърдо. — Не съм го написал, не съм нареждал да бъде написано или изпратено. Някой друг е сторил това, като е знаел, че ще му повярват лесно, в светлината на другите неща, които се случиха между нас.

— Предполагам — промълви тя предпазливо, — че не ти ме целуна пред погледа на всички на бала у Велгард. И че не си ме целунал съзнателно там, а не на балкона, или въобще никак?

Той не отговори.

— Всъщност това няма значение, нали? — каза тя. — Ние сме женени и аз съм на половината път да стана отново почитана и няма смисъл да въздишаме по нещо, което е отминало завинаги.

— Кързи? — каза той. — Може да дойде времето, когато ще осъзнаеш, че едва си се отървала от него, Дженифър.

За известно време тя не можа да проговори. Зъбите ѝ бяха стиснати.

— Аз не мога да заповядвам нищо, нали? — каза. — Бих те помолила, Торнхил, бих желала никога повече да не споменаващ името му пред мен. Ако в теб има капка благоприличие, направи го за мен.

Прекараха останалата част от пътя до Гросвенър скуеър в мълчание. Влязоха в къщата и се качиха заедно по стълбите в мълчание. Той се спря пред вратата на стаята ѝ. Вратата бе полуотворена и вътре бе светло. Камериерката ѝ бе там и я чакаше.

— Ще дойда при теб след малко — прошепна, като се наведе над ръката ѝ.

— О, да. Не се съмнявам в това — промълви тя горчиво и с пълното съзнание, че ще е по-добре да държи устата си затворена. — Тъкмо за това чакаше, нали? Но всъщност не чак толкова дълго. Уреди го със забележителна бързина.

Когато той сложи ръцете си отзад и я загледа мрачно, тя се зачуди дали няма да наруши обещанието си, което ѝ бе дал вчера сутринта. Зачуди се дали ще я удари с ръка. Или дали ще измисли по-стилно наказание. Нямахше да има към кого да се обърне за помощ. Беше негова собственост. И го беше предизвикала.

— Да — изрече той тихо. — Тъкмо това исках. Ще дойда при теб след малко, Дженифър, за да правя любов с теб.

И ето. Когато тя пристъпи в тоалетната си стаичка, щом той ѝ отвори вратата, стомахът ѝ се разбърка толкова болезнено, както би пламнало лицето ѝ, ако той я бе ударил с опакото на ръката си. Той бе облякъл това с думи и я изплаши.

Тя видя, че прислужничката ѝ бе приготвила най-хубавата ѝ нощница и ѝ се усмихваше с разбиране.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

В никакъв случай това не бе лесен ден. Той все още не можеше да осмисли факта, че е женен. Тази вечер бе ужасно изпитание. Беше принуден да направи това вече два пъти — да се изправи лице в лице с висшето общество, да откаже да се крие и да се осмели да не им позволи да го отхвърлят. Само че този път бе по-лошо, защото един невинен човек бе въвличен с него, а загубата на доброто име за една жена бе винаги по-лошо, отколкото за един мъж.

В театъра Кързи се бе радвал на тази ситуация. Беше изглеждал трагичен и смел и бе подчертано внимателен с госпожица Чизли. Беше се засмял веднъж рано вечерта и изглежда разбра, че веселостта не е подходяща за имиджа му, който искаше да представи и не се беше засмял повече. Далеч не бе смутен от развалянето на годежа му и сега хитро събираше съчувствието на висшето общество.

За него щеше да бъде най-голямото удоволствие на света, ако можеше да го убие.

Но граф Торнхил си спомни, че това бе брачната му нощ, след като бе освободил камериера си. И му бе трудно да я посрещне, колкото и да я желаше. Тя го мразеше. Не беше го скрила. Щеше да прилича на изнасилване. И все пак бе нещо, което трябваше да се случи. Единственият шанс, който и двамата имаха като мярка за доволството си от съдбата в бъдеще, някак си трябваше да извлече нещо нормално от брака им.

Тоалетната ѝ стаичка беше празна и тъмна. Той премина през нея, почука на вратата на спалнята ѝ и я отвори. Стаята на жена му. Струваше му се странно да знае, че тази празна стая в къщата сега бе на жена му.

Тя не бе в леглото. Стоеше срещу камината и гледаше надолу към нея, като че ли там нямаше огън. Носеше бяла нощница, с дантели по краищата. Косата ѝ бе пусната и падаше тежка и лъскава на кръста ѝ. Беше се надявал, че тя няма да я върже на плитка или да се опита да я натъпче под някоя нощна шапчица.

Тя не се обърна, въпреки че вероятно бе чула почукването му на вратата и отварянето ѝ. Раменете ѝ леко се бяха прегърбили.

О, Господи, колко я желая, помисли си той. Но тази мисъл го накара да се почувства виновен, въпреки че тя му бе жена и въпреки че определено искаше да я има. Не би трябвало да му е толкова лесно. Той бе този, който е виновен. За нея това щеше да бъде кулминацията на всички ужаси, които ѝ се бяха случили през последните два дни. Освен дето знаеше един малък факт за нея, който можеше да му даде лъч надежда. Тя реагираше на физическото му присъствие. Леко и неволно, може би, но съвсем очевидно. Беше го целунала тази сутрин в каретата, точно както и той я бе целунал.

— Дженифър — той пристъпи напред съвсем близо до нея, но му бе трудно да я докосне.

Тя се извърна и го погледна, а лицето ѝ беше бледо, неподвижно и предизвикателно.

— Да — отрони тя. — Аз съм тук. Твоя съм. И вярвам, ще откриеш, че знам задълженията си и ще ги изпълня, без да протестирам.

Господи!

— И без наслада — уточни той.

— Наслада? — кръвта нахлу в лицето ѝ, но той незабавно видя, че това бе повече от гняв, отколкото от смущение. Тя произнесе следващите думи бавно и отчетливо: — Ти си погрешният мъж, който ще ми стори това, милорд Гейбриъл.

Той постави ръце на раменете ѝ, почувства напрежението там и започна да ги масажира с ръцете си.

— Така не може — въздъхна той. — Този гняв и тази горчивина. Те са разбираеми, въпреки че аз не съм толкова виновен, колкото си мислиш. Но те ще ти донесат само прекомерно нещастие, Дженифър, и може би дори ще те съсипят.

— Ти вече го направи — каза тя.

— Може би — той раздвижи ръце и започна да масажира скованите мускули на врата ѝ. — Но аз се ожених за теб и ще се погрижа да не бъдеш отритната завинаги от хората от собствената ти класа. И възнамерявам да бъда мил с теб. Направи компромис. Аз не съм мъжът на твоя избор. Мислиш, че съм те хванал в капан с този брак и отчасти си права. Но дали ти харесва, или не — ти си омъжена.

До края на живота си. Не мога да ти дам щастие, щом си неподготвена да го приемеш. Не затваряй живота си за това щастие, само за да ме накажеш.

— Не знам какво ще се случи на това легло — промълви тя, а лицето ѝ бе отново бледо и застинало. — Не беше се отпуснала въобще. Масажиращите му ръце срещнаха само съпротива. — Знаем само как се прави, въпреки че никога не съм го правила преди. Направи го, моля те. Свърши с това и ме остави да спя. Изморена съм.

Определено предизвикателни и доста вулгарни думи, които не би могла да произнесе само преди два дни.

Той наведе глава към нея и понечи да я целуне.

Можа да усети как устните ѝ треперят. Те не отговориха на целувката му, но не се отдръпнаха. Той плъзна ръка по раменете ѝ, а другата около талията ѝ и я привлече към себе си. И почувства за първи път стройните ѝ крака срещу своите и извивките ѝ срещу тялото си. Едрите ѝ гърди бяха притиснати до него. *Направи го, моля те. Свърши с това...* Тялото му се възпротиви да му бъде позволено да направи точно така, както тя бе поискала. Съзнанието му безмилостно наложи контрол.

Той я целуна нежно, като придвижи устните си в мека и топла милувка върху нейните, които бяха затворени, докато накрая сковаността започна да изчезва и тя се наклони към него и устните ѝ се отпуснаха. Той леко ги облиза с върха на езика си, проучи гънките им и ги намери отпуснати, мушна езика си вътре в меката ѝ влажна плът.

Видя, че ръцете ѝ се бяха придвижили нагоре и бяха сграбчили сатенената яка на брокатовия му халат почти до врата му.

Той прокара език по зъбите ѝ, докато те се разтвориха и го улесниха. Тя издаде гърлен звук. Той започна да целува очите ѝ, слепоочията ѝ, брадичката ѝ и шията ѝ. Стигна нежната дантела, целуна я отново по устата и откри, че устните ѝ са разтворени.

Забеляза, че ръцете ѝ бяха върху рамената му и леко ги стискаха.

Той я целуна и разкопча копчетата на нощницата ѝ. Плъзна ръце към топлата копринена кожа на раменете ѝ и откри, че сковаността на мускулите ѝ бе изчезнала. Премести ръце надолу отстрани и под гърдите ѝ. Изведнъж усети, че коленете му се подгъват.

Но тя рязко си взе дъх, отдръпна назад глава и се вторачи в него с широко отворени очи.

— Красиво — прошепна той, като се взря в нея с притворени очи. — Красиво, милата ми — остави ръцете си неподвижни. — Целуни ме.

Тя дишаше задъхано, но покорно допря устата си до неговата. Той си помисли, че може да има следи върху раменете си от отпечатъците на пръстите ѝ на следващата сутрин.

Погали леко гърдите ѝ, а езикът му изследваше нейния. Докосна с палци зърната ѝ и откри, че те са твърди и набъбнали. Тя въздъхна и вля хладен въздух около езика му. Господи, помисли си той, не мога да чакам. Искаше да бъде в нея. Искаше да се хвърли безразсъдно към освобождаването. Но искаше и душата ѝ. Отчаяно. Ако я обладаеше сега като непредпазлив и доминиращ мъж, можеше да убие завинаги всеки нищожен шанс, който имаха, за приветлив брак.

— Ела... — той махна ръцете си от вътрешността на нощницата ѝ и сложи едната си ръка около кръста ѝ. — Мисля, че е по-добре да легнем на леглото.

— Да — отрони тя, като го погледна така, сякаш то беше ешафод.

Задържа ръката си на кръста ѝ, докато духна трите свещи, които стояха на нощното шкафче до леглото ѝ. След това я обърна в тъмнината, плъзна ръце под раменете ѝ под нощницата отново и отмахна тъканта от раменете и ръцете ѝ. Тя издаде звук, който приличаше на стон и след това отново утихна.

— Легни — каза ѝ той, като я положи върху леглото.

Махна халата си и го пусна на пода, преди да се присъедини към нея.

Тя отново бе скована.

— Ще правя любов с теб, Дженифър — каза ѝ той, като плъзна ръка под рамената ѝ и я обърна към себе си, — а няма да те наказвам или унижавам. Любовта във физическата си форма може да бъде много красива. — Той я целуна отново по устата. Можеше ли да бъде красива? Досега бе изпълнявал този акт само за да задоволи непреодолимото си желание. И винаги бе изпитвал само задоволство.

Тя бе невероятно красива. Той изучаваше леко тялото ѝ със свободната си ръка, като изследваше формите и усещането от голотата ѝ. И това не бе само за една нощ или толкова, колкото искаше той сега. Беше завинаги. Тя беше негова жена. Той щеше да посее семето си в

нея. Тя щеше да роди неговите деца. Те щяха да остаряят заедно. Странно, в тази мисъл нямаше нищо страшно.

— Моя любов — чу се той да шепти до устата ѝ. — Моя любов...

Боеше се да я докосва там, където му се искаше най-много. Не с ръка. И не все още. Тя едва започваше да се отпуска отново и да приема факта, че актът на брака — поне за него — включваше голота и докосване и милване на всяка част, която благоприличието бе държало скрита през живота ѝ досега. Той усети, че трябва да почака за поинтимните и несъмнено носещи по-голямо удоволствие докосвания до съвършената предигра.

Обърна я на гръб и се възкачи върху нея. Сбута коленете си между бедрата и ги разтвори без по-нататъшна покана.

Тя се отпусната, покорна, гореща. Той плъзна ръцете си под нея, настани се внимателно и започна бавно, но непрекъснато да се движи, без да спира зад непознатата бариера на девствеността, въпреки че почувства внезапното ѝ напрежение и въздишка от болка и паника, докато влезе в нея с цялата си дължина. Остана там неподвижен, чакайки тялото ѝ да овладее шока от това, че за първи път бяха проникнали в нея.

Господи! Импулсът да продължи този акт бе почти непреодолим. Той стисна зъби силно и притисна лицето си към косата ѝ. Тя бе повдигнала колене и бе плъзнала краката си нагоре. Той можа да почувства дългите ѝ крака срещу своите. Тялото под него бе меко, топло и екзалтирано женствено.

Пое няколко пъти дълбоко дъх и отмести тежестта си от нея, като се повдигна на лакти. Очите му бяха привикнали към тъмнината и той можа да види, че тя лежи със затворени очи, с глава, отметната върху възглавницата и с леко отворена уста.

Господи, помисли си той, като наблюдаваше лицето ѝ, докато бавно се отдръпваше и бавно проникваше отново в нея, на нея ѝ харесва. Наблюдаваше я, докато я люби с постоянни, ритмични тласъци. И като почувства как вътрешните ѝ мускули се свиват неволно около него, реши да продължи ритъма, докато тя получи пълно удоволствие. Дори това да му отнемеше още половин час.

И тогава тя отвори очи. За миг, толкова кратък, че той си помисли след това, че може да си го е въобразил. Очите ѝ издаваха силни

чувства. Бяха широко отворени и дори в тъмнината той можа да види, че те са пълни със сълзи, да види как се стичат сълзите ѝ. С тялото си усети първото ѝ ридание, дори преди да се чуе звукът. Знаеше, че тя се бори със сълзите и риданията. Но за нещастие не бе успяла.

Той затвори очи и направи онова, което се бореше да не направи в продължение на, както му се стори, вечност. Изгуби контрол и отново я люби стремително и дълбоко, докато усети блажените спазми на облекчение и почувства как семето му се излива в нея. Отпусна се върху тялото ѝ и зарови отново лице в косата ѝ. Риданията ѝ звучаха така, сякаш я разкъсваха. Той легна настрани, като освободи тялото си от нейното и я притегли към себе си. Най-доброто, което можеше да направи за нея в този момент — една част от съзнанието му го подсказа — бе да я остави сама. Вероятно тя искаше това повече от всичко на света. Но инстинктът за удобство бе по-силен у него. Той я притисна в ръцете си, докато тя плачеше и промърмори някакви безсмислици в ухото ѝ и прокара леко пръсти по косата ѝ.

Когато най-накрая тя се успокои, той взе едно ъгълче на чаршафа и изтри сълзите ѝ и гърдите си с него. Видя, че бе затворила очи. Тя не направи опит да се отдръпне от него. Когато той понечи да я завие по-добре, тя дори сякаш се сгуши по-близо до него.

Държеше я така, а умът и сърцето му бяха вцепенени. Трябваше да си излезе. Трябваше да ѝ даде уединение за останалата част от нощта. Господи, как щеше да бъде в състояние да се върне отново на следващата вечер и да ѝ стори отново всичко това? И все пак, как можеше да не се върне. Що за кошмарен брак бе техният?

Той реши да ѝ каже всичко на следващата сутрин. И все пак то нямаше да го оправдае. Нещо повече. Ако тя узнаеше всичко, щеше да разбере, че е била само една безпомощна пешка в една игра. Че не е била от значение и за двамата играчи — за Кързи или за него самия. Как можеше да я убеди тогава, че ще я направи фигура от първостепенно значение през останалата част от живота си?

И щеше ли да бъде достатъчно, дори и да успееше да я убеди?

Вцепенеността невинаги продължава достатъчно дълго, помисли си той. Трябваше да си тръгне. Не биваше да се разглезва така с физическото удоволствие да държи топлото ѝ голо тяло, докато собственото му тяло отпочиваше във физическа насита, след буйно сексуално изпълнение. Трябваше да си тръгне.

Но докато вземаше това решение, забеляза, че невероятно, тя бе заспала. Физическото и емоционалното изтощение от двата дни я бе обхванало и тя спеше, сгушена до тялото му, като доверчиво дете.

Той почувства гъделичкане в гърлото си и преглътна. Не бе плакал от толкова дълго, че не бе сигурен, че знае как да го направи. Преглътна отново и се опита да махне влагата от очите си с мигане.

Тя бе топла, отпусната и успокоена. И за миг — само за кратък миг не знаеше къде се намира. Но когато разбра, първата ѝ мисъл бе предателска. Беше доволна, че той все още я държеше. Беше доволна, че не си бе отишъл обратно в своята стая, както леля Агата я бе уверила, че ще постъпи, след като направи онова с нея. Той бе топъл, едър и тя можеше да чуе тихото му дишане. Странно и съвсем без причина се почувства на сигурно място. Щеше съвсем да се разпадне, ако я бе оставил.

Продължи да държи очите си затворени и скръбта я обзе отново. Скръб, защото това бе нейната брачна нощ, а той не беше Лайънъл. Когато бе отворила очите си по-рано, докато той правеше... онова, тя бе... какво? Бе очаквала да види Лайънъл? Беше ли държала очите си затворени, представяйки си, че именно той прави любов с нея? Не, не наистина. Въобще не бе така. Напълно бе заключила съзнанието си за Лайънъл и не бе поканила образа му в брачното си ложе. Но въпреки това...

О, действителността на всичко това я порази в този момент. Тя лежеше гола в леглото и тялото ѝ бе използвано от някой друг. То му принадлежеше и щеше да бъде използвано до края на живота им, където и когато избереше той да го използва. Тя не притежаваше повече собственото си тяло или собствената си личност. В този момент бе почувствала пълната и постоянна загуба на уединението. Дори вътрешността на тялото ѝ там, вече не ѝ принадлежеше.

И все пак ѝ бе харесало. Озадачаващата и напълно неочаквана интимност на целувката му, докосването от ръцете му на всички части на тялото ѝ, особено на гърдите ѝ, за които тя се смуцаваше от няколко години, защото бяха по-големи, отколкото на всички жени, които познаваше, усещането и миризмата на голото му тяло — тя бе отпочивала в наслада от всичко това. И когато той бе — е, когато той

бе влязъл в нея, когато я заболя и се изплаши, защото не бе мислила, че ще има достатъчно пространство там, и когато той бе започнал да се движи, тя си бе помислила, че ще припадне от чудото на това преживяване.

Не че си бе представила, че той е Лайънъл. Едва когато бе отворила очи и бе видяла в тъмнината, че той е Гейбриъл, а не Лайънъл, бе изпитала дълбока скръб. Защото ако можеше да загуби Лайънъл по такъв жесток начин в една нощ и да се наслаждава на това едва две нощи по-късно с мъжа, който я бе изтръгнал от него, как би могла да убеди себе си, че наистина бе обичала Лайънъл? И ако все пак не го бе обичала, тогава всичко, за което бе живяла през отминалите пет години, е било илюзия. И ако тя можеше да се наслаждава на това с този мъж, как би могла да твърди, че изпитва нравствено отвращение от него?

Беше плакала заради слабостта на тялото си и заради променливостта на сърцето си. Бе почувствала цялото унижение и ужаса да плаче открито, докато той все още правеше онова с нея, но съвсем не бе в състояние да се спре. Беше на границата на изтощението.

Бе плакала, защото той не заслужаваше да бъде харесван от нея и не заслужаваше уважението ѝ. Защото бе изцяло без чест. Защото грубо я бе опозорил и бе прекъснал отношенията ѝ с мъжа, когото бе обичала дълбоко — или може би не бе обичала въобще? — в продължение на пет години. И защото се бе насладила на двете му целувки докато все още бе сгодена за Лайънъл и се радваше на дълбоката близост на сватбения акт с него.

Бе плакала, защото тялото ѝ искаше да го обича, а умът и сърцето ѝ никога не можеха. Никога.

И все пак тя бе омъжена за него до края на живота си. Щеше да живее в близостта на всекидневния живот, освен ако той избереше да имат отделни домакинства. Щеше да опознае навиците му, предпочитанията му, вкусовете му и може би мислите му, точно както знаеше сега тези на баща си и на Саманта. И щеше да му роди деца. Семето му сега бе в нея. Щеше да продължава да слага още там, докато заченеше и щеше да се наслаждава на това развитие на нещата.

Тя бе омъжена дама. Вече не бе девствена. И това бе мъжът, който я притежаваше. Не Лайънъл. Гейбриъл. Той има миризма на

мускус помисли си тя, като пое въздух бавно и дълбоко, и на пот. Имаше чудесната миризма на мъж. Тя дръпна внезапно главата си назад, вероятно разтревожена от промяната в дишането му. Тъмните му очи се взираха в нейните.

Той повдигна едната си ръка и погали с opakото на пръстите си по слепоочието ѝ.

— Толкова съжалявам, скъпа — промълви нежно той. — Знам, че думите са печално неподходящи, но те са най-доброто, което мога да направя. Въвлякох те в една проклета бъркотия, но от нея има само един изход. Можем само да продължаваме напред и да се опитаме да направим нещо приложимо от това, което ни изглежда невъзможно тази вечер.

Тя се вторачи в него, като си спомни градината у Чизли, библиотеката и овощната градина на лейди Бромли. Спомни си, че го бе харесала.

— Можеш ли да опиташ? — попита той. — Ще опиташ ли?

Тя действително нямаше избор. Наистина нямаше.

— Не мога — тя затвори очи. — Гейбриъл, не мога да понеса мисълта за това, че си докосвал жената на баща си така, както докосваше мен тази нощ. Не мога да понеса мисълта, че някъде в Европа имаш дете, което ти е както дъщеря, така и полусестра. Това е ужасно и скверно. Не мога да го понеса.

Тя се опита да се отдръпне от него, но ръцете му я хванаха здраво. Изведнъж я обзе ужас, почувства се омърсена, като си спомни, че се бе наслаждавала на онова, което той правеше с нея.

— Слушай — започна той със строг глас. — Това, че съм виновен за едно прегрешение не значи, че съм виновен за всичко, в което ме обвиняват. Веднъж ти ми повярва, Дженифър. Никога не съм докосвал моята мащеха незаконно. Не съм баща на детето ѝ. Не съм я изоставил. Отведох я със себе си, защото бе нещастна, страхуваше се и бе отчаяна. Отведох я, защото баща ми можеше да я нарани и защото подлецът, от когото бе забременяла, се бил изпарил веднага, щом се оказало, че удоволствието му може да има последствия и след това отрече всякаква връзка с нея. Отведох я далеч, на едно място, където можеше да отгледа детето си в мир и удобство и я оставих там, защото тя бе открила, че именно на това място може да започне отново и може би да намери уважение и дори щастие.

Тя притисна лице до гърдите му. Беше толкова наивна. Винаги вярваше на всичко, което ѝ казваше, въпреки предупрежденията, въпреки всичките доказателства срещу него. И сега му вярваше.

— Утре — каза той — ще ѝ пишем, Дженифър. Двамата. Ти ще питаш за истината и аз ще я помоля да ти я съобщи. Можеш да прочетеш писмото ми, преди да го изпратя. Ако това не те задоволи, ще те отведе до Швейцария, след като възстановя положението ти във висшето общество. Ще повярваш, когато я видиш и когато видиш синеоката ѝ дъщеря. Катрин е мургава като мен.

— Няма нужда да ме отвеждаш или да пишеш — промълви тя. — Щом казваш, че е така, ще ти повярвам.

Гласът ѝ бе приглушен, но тя знаеше, че говори истината. Ако той го бе казал, Господ да ѝ помага, тя щеше да му повярва. Искаше толкова много, толкова ужасно много да му повярва. Осъзнаването на това я озадачи и доста я уплаши.

— Не — възпря я той тихо. — Ще ѝ пишем, така че да не изпитваш и сянка от съмнение. Поне за това не съм виновен. Точно както не съм виновен и за написването на онова писмо. За други неща — да, за мой срам. Исках да сложа край на твоя годеж. Исках да те омая или да те принудя на това. Дори стигнах дотам, че те компрометирах с онази целувка. Но не бих могъл да бъда толкова безпричинно жесток, че да напиша онова писмо и да се постарая то да попадне в погрешни ръце, точно в този момент. Не бих могъл да ти сторя това.

Изкушението да му повярва бе силно. Но ако не бе той, тогава кой беше? Нямаше никой друг. Изглеждаше безсмислено.

— Мисля, че си прав — каза тя, като отдръпна главата си назад и го загледа отново в тъмнината. — Мисля, че трябва да продължаваме и просто да се надяваме, че времето ще ни донесе някакъв лек, някакво... е, нещо. Мисля, че си прав. Толкова съм уморена да мразя.

Пръстите му, разперени в косата ѝ, се успокоиха.

— След седмица или две на появявания пред обществото — поде той — ще те отведе в Чалкоут, скъпа. Вярвам, че там ще ти хареса. Там можем да се научим да се чувстваме удобно заедно.

— Чалкоут — каза тя. — Не е ли това близо до Хаймуър хаус!

— Да. — Ръката му за миг застана неподвижна. — Само на няколко мили разстояние.

— Това е, където — започна тя и спря. Това бе мястото, където живееше чичото на Лайънъл. Това бе мястото, където Лайънъл бе прекарал пролетта преди две години, когато тя трябваше да бъде въведена в обществото и когато трябваше официално да бъдат сгодени.

— Да — каза той, сякаш четейки мислите ѝ. — Преди две години. Точно преди да отида на север да прекарам лятото с баща си. Не прекарах лятото, както се оказа. Напуснах след един месец с моята мащеха.

Тя затвори очи.

— Чалкоут — промълви. — Искам да отида там. Може би там ще мога да забравя. Може би там ще можем да направим нещо за този брак, в края на краищата, Гейбриъл.

Отново се предаваше на врага. Вярваше, че няма никаква нравствена същност. Но той не бе направил онова ужасно нещо с мащехата си. Вярваше му за това. И бе казал, че не е писал онова писмо. Беше безсмислено, но бе непреклонен за това, докато признаваше всичко друго.

Нещо се прокрадваше в съзнанието ѝ. Нещо, което почти бе там, но не съвсем. Нещо, което влудяващо отказваше да се представи пред съзнателния ѝ ум за размисъл.

— Дженифър — продължаваше съпругът ѝ, — дали ти се иска, или не, но аз ще предявявам съпружеските си права всяка нощ. Вярвам, че това е съществено за всяка надежда, която имаме за бъдещето. Но само веднъж всяка нощ. Ако пожелаеш повече от веднъж, имаш правото да откажеш втория и всеки последващ път.

Тя преглътна и положи чело на гърдите му.

— Желаят те сега — каза той.

Би могла да каже не. Той ѝ даваше тази свобода. Тази власт. Нямахше представа колко дълго бяха спали. Но все още бе тъмно. Ако пожелаеше, можеше да прекара остатъка от нощта сама. Можеше да остане сама със себе си, поне до следващата вечер.

Тя отдръпна лицето си още веднъж.

— Имай ме тогава — прошепна. — Аз съм твоя жена.

Веднага щом той я придърпа близко до себе си и я целуна, тя можа да почувства, че той е отново съвсем готов за нея. Почувства силно пулсиране там, където вече я болеше и го пожела да дойде при нея още веднъж.

Тя изключи съзнанието си за това, че той бе погрешният мъж и че ако тя имаше въобще някакви нравствени угризения, щеше да се бори с всички сили против това мощно физическо привличане, което винаги бе изпитвала към него.

— Моя любов — прошепна той срещу устните ѝ.

Тя се зачуди дали го каза сериозно.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Той седна да закусва сам. Беше закъснял много повече от обикновено. Въпреки че прислужниците му се придържаха към обичайния си невъзмутим вид, почти можеше да си представи подхилванията и разбиращите погледи, които си разменяха зад гърба му. Почти се смути.

Дженифър бе дълбоко заспала, когато той се събуди — объркан, с нейното тяло притиснато и обвито около неговото. Беше му отнело няколко минути, за да се освободи от нея и да стане от леглото ѝ, без да я събуди. Наистина, трябваше да бе дълбоко заспала, щом не се събуди.

Беше я покрил до брадичката, преди да вдигне халата си и да отиде през тоалетната ѝ стаичка до неговата. Беше се страхувал, че прохладата на утрото и изчезването на топлината на тялото му ще я събудят. Или може би онова странно смущение, което почувства, което го бе накарало да я покрие така, че прислужничката ѝ да не разбере, че е спала гола. Прислужничката щеше да открие този факт за брака на господарката си рано или късно, все пак.

Вече бяха донесли пощата. Малък пакет писма бе грижливо положен на мястото му на масата за закуска и там имаше дори няколко покани, ако не го лъжеше зрението му. Това бе най-малкото учудващо. Беше си мислил, че най-доброто, което можеше да направи, бе да заведе Дженифър на една от тези забави, за които вече бе получил покана преди скандала, и до места като парка и театъра, за които той въобще нямаше нужда от покани.

Прегледа набързо купчината и рязко спря при вида на едно писмо. Боже мой, какво странно, странно съвпадение. Беше писмо от Катрин, първото, което получаваше след завръщането си. Той го вдигна нетърпеливо, като се зачуди дали в него има нещо, което щеше да успокои духа на Дженифър, докато чакат няколко седмици, може би и няколко месеца, за отговор на писмата, които щяха да напишат тази сутрин, или може би този следобед. Миналата нощ тя бе казала, че му

вярва, но той можеше да усети смущението ѝ. Знаеше, че има голяма доза съмнение, смесено с вярата и страха, че я прави на будала.

Четеше внимателно и се усмихваше на себе си, докато накрая остави писмото и изяде закуската си, преди да се заеме с останалата част от купа или да прочете вестника си.

Час по-късно той се разходи обратно до горе, въпреки че по това време на деня обикновено бе вече в клуба си и нямаше нищо, което да го спре да отиде там и днес. Наистина, щеше да му се наложи да изтърпи безжалостните закачки и неприличния език на някои от приятелите си и познатите си, ако не отидеше.

Качи се в тоалетната си стаичка, отвори тихо вратата към тази на жена си и като я намери празна, още по-тихо отвори вратата към спалнята ѝ и влезе в нея.

Тя все още спеше, а завивките се бяха смъкнали до кръста ѝ. Лицето ѝ бе полузаровено във възглавницата, която бе използвал той, а едната ѝ ръка бе пъхната под нея. Косата ѝ разпиляна и с великолепен цвят ѝ служеше като някакво одеяло, но не можеше изцяло да скрие мекотата на кожата ѝ и пълните форми на гърдите ѝ.

Прислужничката ѝ, отбеляза той унило, вече бе влизала. На нощното шкафче имаше чаша шоколад и изглеждаше така, сякаш е студен. Е, неговите прислужници биха могли поне да бъдат изцяло удовлетворени, че бракът му е бил консумиран.

Беше доволен, че тя спеше толкова дълго и толкова дълбоко. Вероятно всякак бе изтощена. Той се почувства предпазливо изпълнен с надежда. С надежда, че нещо може да излезе от този брак, който никой от тях нито бе желал, нито бе очаквал. Беше изморена да мрази, бе казала тя, въпреки че преди два дни се бе заклела, че ще го мрази до края на живота си. И въпреки че бе плакала, докато той консумираше брака им, без съмнение, защото не бе Кързи, тя му бе позволила да я има втори път. Той ѝ бе дал свободата да отказва и тя бе използвала тази свобода, за да каже да.

Беше я любил с такава бавна усърдност, и тялото ѝ бе отговорило, първо с успокоение, а после с удоволствие. Тя не бе казала нищо и бе държала очите си затворени и тялото си неподвижно. Ръцете си бе държала върху леглото. Но той бе забелязал повишената топлина на тялото ѝ, по-дълбокото ѝ дишане и напрегнатите ѝ мускули, които

отстъпиха място на отмората и издишането на освободения въздух, точно преди той да се изпразни в нея.

Заедно в леглото можаха да намерят удоволствие. Това не бе всичко. Това не бе дори много, когато трябваше да живеят извън леглото през целия ден. Но все пак бе нещо. Може би една физическа нежност след време щеше да се превърне в емоционално удовлетворение.

Тя се размърда, като се изпъна така, че той почувства внезапна болка в слабините. Зачуди се дали трябва да се обърне и да излезе на пръсти от стаята, преди тя да се събуди изцяло, но остана там и продължи да я наблюдава. Няколко пъти снощи я бе нарекъл моя любов, когато правеше любов с нея. Не беше го направил целенасочено. Това не бе част от плана му да ѝ покаже своята нежност. Думите бяха спонтанни. Действително ли мислеше това, което каза? Никога не бе използвал тези думи с любовниците си или другите случайни връзки.

Къде беше неговата любов?

И тогава тя се завъртя по гръб, изпъна се отново, дланите ѝ се опряха на таблата на леглото и тя отвори очи. Извърна рязко глава, когато забеляза, че той стои там.

Господи, тя бе прекрасна! Очите му потвърдиха това, което тялото му бе почувствало през нощта. Неочаквано си представи образа на детето си, което суче от една от тези гърди.

— Добро утро, скъпа — поздрави той.

Почти можа да види как умът ѝ отбеляза факта, че той е облечен напълно, докато тя бе гола и открита до кръста, с ръцете изпънати над главата си. Свали ги бързо и дръпна завивките до брадичката си. Бузите ѝ пламнаха. Той намери този жест на прекалена скромност за особено мил. Беше под тези завивки с нея през цялата нощ и два пъти бяха имали интимност като мъж и жена.

— Добро утро, м-милорд... Гейбриъл — отвърна тя. — Колко е часът?

— Мисля, че е малко преди дванадесет — той се усмихна. — Но само малко.

Очите ѝ се разшириха:

— Никога не спя до късно...

— Никога преди не си имала брачна нощ — каза той и видя как тя се изчервява още повече. — Искам да ти покажа нещо — продължи. — Ще ми направиш ли удоволствието да се присъединиш към мен на масата за закуска след половин час?

— Имам ли избор? — попита тя.

О, значи нощта и физическото сливане и удоволствието от секса, които и двамата бяха изпитали, не бяха излекували раните. Може би нито една.

— Да — кимна. — Можеш да ядеш сама, ако искаш, скъпа. Дните ти могат да бъдат изцяло твои, ако избереш така, а също и нощите, с изключение на еднократно упражняване на правата ми, за което ти казах, че настоявам. Ти не си мой затворник, Дженифър. Само моя жена.

Той можа да я чуе как въздъхва.

— Половин час? — каза тя.

— Ще позвъня за прислужничката ти, когато се връщам през тоалетната ти стаичка — каза той. Направи крачка напред и се наведе да я целуне някак си разточително бавно по устата. — Благодаря ти за подаръка, който ми направи снощи. За мен той бе по-скъп от бижута — беше сложил ръце от двете страни на главата ѝ върху възглавницата.

— Аз съм твоя жена — каза тя.

— Да — той се взря в очите ѝ. — Боли ли те тази сутрин? Вероятно бе твърде егоистично от моя страна, дори и с твое позволение, да дойда при теб за втори път, когато тялото ти бе отворено едва отскоро.

Не мислеше, че се опитва да я уплаши. Не знаеше какъв му бе мотивът. Да установи някаква интимност между тях, може би, която не е само физическа. Той изпита странна нужда да бъде в състояние да разговаря с нея и на най-интимни теми. Изпита нужда от... от брак.

— Гейбриъл — тя докосна с връхчетата на пръстите си бузата му, както си спомни, че бе направила същото в овощната градина на лейди Бромли, и после затвори очи и прехапа устни. — Нищо. Няма значение. Не, не ме боли — тя се засмя малко, но не отвори очи. — Предполагам, че бих могла да се оправдая с това като извинение да не бъда с теб довечера или дори утре вечер, нали? Не искам да се освободя от теб. Не мога да бъда свободна и не искам илюзията за свобода. Искам да знам, че това е моят живот веднъж завинаги. Искам

да свикна с този факт. Мога само да продължавам напред. Ти бе съвсем прав за това. Тогава ме накарай да се почувствам омъжена за теб. Бъди с мен толкова често, колкото поискаш, през деня или през нощта. Искам да забравя как и защо сме се събрали заедно и какво съм оставила зад себе си. Накарай ме да забравя. Ти можеш, ти знаеш. Вярвам, че си разбрал, че те намирам за привлекателен и винаги съм те намирала.

Думите ѝ бяха достатъчни, за да го охладят за цяла вечност и да го стоплят за също толкова време. Той се изправи и тя отвори очи.

— Да — кимна той. — Ще се влюбим, Дженифър. Ще бъдем щастливи заедно, въпреки привидно непреодолимите различия, обещавам ти. — Той се обърна и се отправи към тоалетната ѝ стаичка, където дръпна въженцето на звънеца и после към своята. Сърцето ѝ бе упоено... и изпълнено с надежда.

Въпреки че облече отново нощницата си, когато отиде до тоалетната си стаичка, тя разбра, че вероятно прислужничката ѝ я бе видяла гола в леглото. Испита дълбоко смущение и чувства как се изчервява, когато тя влезе забързана с кана гореща вода.

Дженифър се отправи надолу по стълбите половин час по-късно, с грижливо вчесана коса и в благоприлична покриваща я сутрешна рокля. В известен смисъл бе трудно да повярва, че това, което се бе случило през нощта, въобще се бе случило в действителност, освен дето дори с предишните ѝ познания и онова, което леля Агата ѝ бе казала, не би могла да мечтае за такава интимност и такива усещания. И наистина можеше да разбере, че се бе случило. Болеше я, въпреки това, което му каза, но това не бе съвсем неприятно усещане.

Тя бе омъжена дама. Бе омъжена за Гейбриъл, граф Торнхил. Пое си дълбоко дъх, докато портиерът, на когото се усмихна топло, отвори вратата на това, което тя предположи, че е трапезарията. Какво ли си мислеше той, той и прислугата, затова, че тя пристига на закуска чак следобед? Щяха да си мислят, че е била заета с нейния младоженец през по-голямата част от нощта и е потънала в сън на сутринта, ето какво. И нямаше да бъдат много далеч от истината.

Тя се стегна отново, преди да го види. Наистина трябва да е някакъв дявол или магьосник. Когато не можеше да го види, можеше

да остане частично здравомислеща и да знае кой и какъв е той. И все пак, когато го видеше и особено когато той бе близко до нея... Е, тя не бе казала цялата истина, когато му даде да разбере, че го намира за привлекателен. Много се страхуваше, че тялото, ѝ започва да жадува за неговото и че умът ѝ бе зает постоянно с тази мисъл.

И все пак тези чувства не са изцяло неприятни помисли си тя, докато влизаше в стаята, а той се забърза към нея от прозореца, до който бе стоял, взе ръката ѝ и я поднесе към устните си. Нещо дълбоко вътре в нея близо до мястото, където два пъти миналата нощ той бе съединил тялото си с нейното се преобърна и тя се изпълни със силно желание да забрави всичко и да се остави да се влюби в него с разума и душата си, така както и с тялото си. Осъзна, че вече го обичаше с тялото си, но отказа да позволи на ума си да я попита как е възможно това, като в продължение на пет години бе обичала друг.

Не, тези полуневолни чувства към него не бяха неприятни. Тя трябваше да вземе най-доброто от живота, в който бе въввлечена от него. Остатъкът от живота ѝ — дълъг или кратък — бе всичкото, което имаше, в края на краищата.

— Ела и седни — покани я той като я поведе към масата и ѝ помогна да се настани. Даде знак на главния слуга да ѝ донесе гореща храна и да напълни чашата ѝ с кафе. — Ще се зарадваш ли, ако разбереш, че тази сутрин получихме покани за бал, за концерт и за пиршество? Адресирани до граф и графиня Торнхил, между другото. Новините се движат по-бързо от светлината, в Лондон, по време на Сезона.

Всяка сутрин получаваше зашеметяващо голям брой покани. Три бе съвсем незначителна цифра. Но това бе с три повече, отколкото бе очаквала или искала.

— Бих предпочела да отидем вкъщи, в Чалкоут — отвърна тя, като решително произнесе къщи, карайки съзнанието ѝ да свикне с факта, че наистина това бе нейният дом, защото бе и негов, а тя бе негова жена.

— Скоро — той покри ръката ѝ върху масата с неговата. — Първо ще се покажем на всички обществени места през първата седмица. Най-малкото, имам намерение да те разведа и да накарам всички мъже в Лондон да умрат от завист, че си моя и недостижима за другите.

Той се усмихна и ѝ се стори почти като дете със своето безгрижие. Но беше направил грешка, като ѝ напомни за фикс идеята си да я има за себе си, и факта, че бе отговорен за това, че сега тя е тук, с него. Би ли могло да има някаква близост между фикс идеята и любовта? Можеше ли той въобще да я обича? По-рано в спалнята ѝ бе обещал, че ще се влюбят. Не тя, а те. Нима тогава той все още не я обичаше? Беше толкова трудно да разбере защо бе действал именно така досега.

— Не — изрече той много тихо, след като даде знак на слугата да излезе. — Не гледай като преследвана. Казах нещо нередно, нали? Искам да ти покажа едно писмо, когато закусиш. Мисля, че ще бъдеш малко по-щастлива, когато го прочетеш.

Не беше гладна. Понечи да отмести настрани чинията си, но гласът му я спря.

— Изяж всичко — помоли той. — Ще седим тук докато свършиш. Ти можеше да ядеш или да не ядеш сама, Дженифър, но се съгласи да дойдеш при мен. Сега трябва да изтраеш да си поиграеш на тиранин. Няма да ти позволя да се разболееш от недомядане.

Тя взе ножа и вилицата и изяде упорито храната, която бе позволила да ѝ сложат в чинията. Не, тя също нямаше да позволи това. Нямаше да се представи като блед и изпит скелет пред обществото. И ако утробата ѝ щеше да носи детето му в продължение на девет месеца, както вероятно щеше да стане скоро, тя щеше да направи това място топло и привлекателно. Защото това щеше да бъде и нейно дете.

— Ето — каза тя, като вдигна поглед към него с известно предизвикателство, когато бе готова. — Доволен ли си?

Той ѝ се усмихваше, както ѝ се стори, с любов, както и с радост.

— Нима възнамеряваш да бъдеш винаги толкова покорна? — попита я. — Животът с теб може да бъде рай, моя любов. Искам да прочетеш това писмо, ако обичаш. На глас. Пристигна едва тази сутрин. — И ѝ връчи един лист хартия.

Той бе покрит със сбит почерк, принадлежащ очевидно на елегантна ръка.

Очите ѝ се плъзнаха надолу по страницата към подписа. Катрин. Неговата мащеха!

— На глас, моля — намеси се той отново.

Скъпи мой Гейбриъл — започна тя без интонация, след като си пое дълбоко дъх. — Времето отлита толкова бързо. Наистина възнамерявах да изпратя писмо, което да препуска след теб, няколко дни след твоето заминаване. Извинявай за закъснението. Исках и все още искам да ти благодаря по по-траен начин, отколкото думите, които вече ти казах, за всичко, което направи за мен, когато можеше с пълно основание да ми обърнеш гръб. Искам да ти благодаря за това, че отдаде на мен и на Илайза повече от година от живота си. Няма да забравя саможертвата ти, скъпи.

Дженифър вдигна поглед към него. Той я наблюдаваше с очи, които сякаш горяха.

Страхувам се да си помисля какво би могло да се случи с мен без твоята доброта и подкрепа — продължи тя. — Знам, че не заслужавам щастиято, което изпитвам в този прекрасен дом, който ми намери, в тази прекрасна страна, към дъщеря ми... о, да, Гейбриъл, към моята нова любов, която открих и която съвсем засенчи старата. Ти каза, че това ще ми се случи и то се случи. Той е граф Ернст Мориц. Не мисля, че си го срещал, въпреки че се бях запознала с него, преди да си тръгнеш. Очаквам много скоро да ми направи предложение. Женската ми интуиция ми подсказва това! Но ще ти пиша повече за това в друго писмо. Това ще бъде писмо за благодарност.

Гейбриъл, бях толкова безразсъдна. Трябваше да остана вярна на баща ти, защото той никога не е бил груб с мен. Бях съблазнена от младостта и красотата, и обаянието, които се оказаха егоистични и безсърдечни. Но няма значение, аз имам Илайза и това няма да промени миналото. Тя е толкова руса и с такива сини очи. Може би е жалко, че прилича толкова много на баща си, но се утешавам с мисълта, че ще бъде голяма красавица.

Пиша несвързано. Обществото прие ли те отново, Гейбриъл? Може би трябваше да настоявам да ми позволиш да изкарам истината наяве, така че доброто ти име да бъде възстановено. Надявам се поне, че „той“ не е в града през Сезона. Не търси отмъщение, ако е там. Той ми даде Илайза и така аз спечелих от тази среща. Потърси любовта за себе си, скъпи! Не мога да си представя, че някой я заслужава повече от теб — въпреки че не вярвам, че съществува жена, която те заслужава.

Ставам сантиментална. И ми свършва хартията! Пиши ми. Липсва ми твоето добро настроение и твоята приветливост.

Оставам твоя любяща те, Катрин.

Дженифър сгъна обратно писмото в първоначалните му форми и го плъзна върху масата към съпруга си. Не го погледна.

— Е — промълви той.

В гласа му сякаш се четеше безпокойство. Може би наистина бе обезпокоен.

Тя вдигна поглед към него.

— Казах ти миналата нощ, че ти вярвам...

— Но имаше съмнения — показалецът му си играеше с единия край на писмото. — Сега имаш ли?

Тя поклати глава.

— Той в града ли е? — попита тя. — Бащата на детето?

Ръката му изстина. Тя се зачуди дали си представя, че цялото му тяло е напрегнато. Той поклати глава, но тя не бе сигурна дали това бе не или отказ да обсъждат въпроса. Не изрече нищо.

— Радвам се — продължи тя, — че тя е щастлива, че злото е родило добро. — Вероятно Катрин си е мислила, че светът се е свършил, когато е разбрала, че е бременна от любовника си и когато този любовник я е изоставил жестоко, въпреки че тя го е обичала. Вероятно е искала да умре. В Чалкоут. Преди две години. Но от това се е родило добро. Съществува русата и синеока Илайза, новият ѝ дом и страна. И новият приятел. Може би и от моя свят ще се роди доброто, помисли си Дженифър.

— Да — кимна той. — Как бихме могли да живеем сами със себе си, ако не можем да се убедим, че това се случва наистина?

Тя искаше да го утеши. Искаше да се протегне и да докосне ръката му и да го успокои, че въпреки че бе извършил нещо ужасно, в края на краищата всичко щеше да се оправи. Докато си спомни всичко, което бе загубила. Лайънъл. О, мили Боже, Лайънъл. Доброто си име. Спомни си онзи унизителен и болезнен бой с тръстикова пръчка от баща ѝ, само преди три вечери. Не, той не заслужаваше да му бъде простено толкова лесно и толкова скоро.

— Ще дойдеш ли с мен до библиотеката да напишем писмата, в края на краищата? — попита той. — Бих желал да се представиш на Катрин, а аз искам да се похваля с теб и да кажа колко съм щастлив.

— Да — тя се изправи на крака.

Катрин имаше руса, синеока дъщеря. Нейните собствени деца можеха да бъдат руси и със сини очи. Но сега вероятно щяха да имат тъмни коси и тъмни очи. Тя искаше да има деца, дори и те да не бяха на Лайънъл. Дори ако трябваше да бъдат на Гейбриъл. Надяваше се, че първо ще му роди син. Искаше да има син.

Нещо се прокрадна в краищата на съзнанието ѝ отново, когато той мушна ръката ѝ под неговата и я поведе към библиотеката. Имаше същото усещане като миналата нощ, че има нещо, което просто чакаше да прескочи в ума ѝ. Но упорито отказваше да бъде пленено.

Саманта бе прекарала една нощ с прекъсван сън. Сърцето ѝ бе при братовчедката ѝ и брачната нощ, която тя сега прекарваше с този мъж, когото двете бяха нарекли дявол отначало. Потръпна и се зачуди дали щеше да се отнася лошо с Джени. Със сигурност един човек, който бе способен на такава невероятна жестокост като изпращането на онова писмо по време на годежния бал на Джени, бе неспособен на нежност.

Горката Джени! Саманта се чувстваше ужасно виновна за това, че слушаше с такава нескрита надежда изявленията на Лайънъл по въпроса ѝ за въодушевлението, което бе почувствала отначало, когато разбра, че годежът е развален — въодушевление, което кошмарно се бе смесило с ужаса. Горката Джени бе страдала страхотно и изглежда, без да има вина. Първо — унижението ѝ на бала, после — побоят от

страна на чичо Джерълд. Бяха го убеждавали да не изпраща да му донесат камшик, но двете с леля Аги бяха слушали пред вратата на библиотеката, след като бяха освободени. Преди да могат да изпаднат в паника, Саманта бе чула както неговата заповед Джени да се наведе върху бюрото и да се хване за далечния му край, така и първото изсвистяване на тръстикова пръчка.

И сега — може би точно в същия момент, този мъж, лорд Торнхил, подлагаше горката Джени на незнайни унижения. Саманта не бе съвсем сигурна какво става в брачното легло, но каквото и да бе то, наистина трябва да е ужасно с човек, за когото си била принудена да се омъжиш.

Но не всички от безсънните мисли на Саманта бяха за братовчедката ѝ. Някои бяха за току-що отминалата вечер и ужасната болка, която бе изпитала, като видя Лайънъл и Хорейша Чизли. Беше по-лошо, много по-лошо, отколкото да го виждаше с Джени. Поне запознанството ѝ с Лайънъл бе предшествано от привързаност, от която той бе увлечен. И поне Джени бе някой, когото тя обичаше силно. Да види сега Лайънъл с госпожица Чизли ѝ изглеждаше като ужасно предателство.

А може би той не можеше да покаже истинските си чувства все още. Щеше да бъде проява на ужасно лош вкус. Не можеше да скъса в един ден отношенията си с Джени и да придружи братовчедката ѝ на театър след два дни. Не и при обстоятелствата на тази раздяла. Трябваше да почака малко. Може би цяла седмица. Или месец. Или — да не дава Господ — можеше да се чувства заради честта си задължен да стои далеч от нея до края на Сезона и да започне наново през следващата година.

Той щеше да ѝ каже. Щеше да я намери и да уговори среща с нея. Трябваше да бъде търпелива. Трябваше да бъде съгласна с това, което е решил той. Беше толкова по-възрастен от нея — седем години. Понякога тя чувстваше младостта си като ужасна пречка. Понякога чувстваше, че не знае нищо. Щеше да остави Лайънъл да бъде разумен.

Той щеше да я извести. Щеше да си уреди среща с нея някак си, на утрешния бал у лейди Тръскът.

Мисълта беше утешителна. И може би ако граф Торнхил наистина бе желал Джени толкова силно, в края на краищата щеше да

се отнася добре с нея. Вероятно с Джени всичко щеше да бъде наред. Пък и тя едва ли щеше да бъде щастлива задълго с Лайънъл. Рано или късно той щеше да ѝ разкрие, че се е чувствал като в капан от този брак, заради едно обещание, което бе направил, когато е бил твърде млад, за да знае какво върши. Тогава той е бил две години по-голям, отколкото Саманта сега.

На следващия ден щеше да говори с него. Той щеше да уреди всичко.

Тя заспа, успокоена от тази мисъл.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Граф Торнхил и новата графиня се бяха появили в театъра предната вечер и се бяха разхождали в парка този следобед, и двата пъти съпровождани от многоуважаваната лейди Брил и госпожица Саманта Нюман, братовчедка на графинята и едно от най-красивите нови лица през Сезона.

И в двата случая младоженците седяха толкова близко, колкото позволяваше благоприличието — тя го бе хванала подръка, а неговата покриваше нейната. И в двата случая те се усмихваха и изглеждаха щастливи. Добронамерените бяха склонни да кажат, че дори сияеха. Една кисела клеветница ги кръсти безсрамницата и мошеникът и тези имена бяха шептени, одумвани и осмивани.

И все пак имаше нещо почти романтично в това описание. И нещо почти романтично — макар и ужасяващо неуместно — в дръзкия начин, по който графът бе ухаждал и бе спечелил младоженката. Ако бяха напуснали столицата от срам и унижение, както в действителност трябваше да сторят от уважение към благоприличието, без съмнение щяха да бъдат порицани от всички и думата романтика нямаше да се споменава, дори и при най-богато въображение на ума.

Но те не бяха заминали. И без съмнение бяха млада и изключително красива двойка. С титли, членове на висшето общество, и богати. И очевидно щастливи от това, което толкова безсрамно бяха извършили.

Да, прошепваха в обществото с всеобща неохота, има нещо романтично в един нов брак. Несъмнено бяха се показали изключително невъзпитани и по правило трябваше да бъдат отстранени от благоприличното общество завинаги. Но дори това висше общество, преситено в реалното си съществуване, осъзнаваше, че любовта на младите наистина тържествува понякога. И изпитваше всеобща завист да се съгласи с тази неохота.

Обществото бе подготвено — с голяма предпазливост и много резерви — да започне да приема обратно граф и графиня Торнхил в

съвкупното си лоно.

Въпреки че съществуваше, разбира се, фактът, че графът бе в дълбока немилост дори преди този скандал.

А съществуваше също и фактът, че лорд Кързи лекуваше разбитото си сърце и се държеше храбро. Човек можеше да очаква, че бедният благородник ще изчезне в провинцията или дори зад граница, за да избегне смущението от такъв публичен отказ. Но той остана и се държеше със смирено достойнство в компания с други благородници и с мило и тъжно благоразположение в компания с дами.

Дамите можеше да се отнесат с пренебрежение към всеки благородник, който е бил изоставен от годеницата си. Но лорд Кързи, с русата си и лъщяща коса и с мъжествената си фигура, никога не би могъл да бъде обект на присмех. Особено пък с това ново изражение на трагично достойнство. Той можеше да бъде само обект на майчинско съжаление от страна на по-възрастните дами и обект на копнеж от младите дами, а и от тези, които не бяха толкова млади.

Обществото бе постоянно жертва на скуката по време на Сезона. Въпреки зашеметяващия кръг от светски удоволствия, наистина имаше еднообразие при повечето от тях и човек виждаше едни и същи лица, където и да отидеше. Върху всяко нещо, дори малко по-различно от обикновеното, хората се нахвърляха с благовъзпитано ликуване, особено ако в него имаше нещо мъничко скандално. Ами този странен и пленителен триъгълник от три такива красиви и да — романтични фигури? Всички бяха останали в Лондон. Щеше ли лорд Кързи да потърси удовлетворение от граф Торнхил? Щеше ли графинята да съжалява за своето решение? Щеше ли?... О, възможностите бяха безкрайни. И трудно можеше да се устои на шанса да се наблюдава тяхното развитие.

Лейди Тръскът, чийто годишен бал никога не бе една от главните атракции на Сезона, внезапно се оказа в завидното положение да види как къщата ѝ и салонът ѝ се превръщат в арена на първото официално появяване на граф и графиня Торнхил след сватбата им и първата реална среща на тримата главни герои след избухването на скандала преди три вечери.

Лейди Тръскът изпита неизразимо приятното удоволствие да види салона си толкова претъпкан с гости преди още да започнат танците, че се пръскаше по шевовете, както бе чут да отбелязва един

представителен благородник. Всички трябваше да бъдат по двойки — още една шега, обявена с гласа на светската скука — така че можеха да се сменят и да си почиват. Чашата от радост на лейди Тръскът преля.

— Усмихни се — беше ѝ наредил съпругът ѝ веднага щом ѝ помогна да слезе от каретата.

Това бе напомняне, което нямаше нужда да дава. Тя се бе усмихвала в театъра миналата нощ, докато накрая помисли, че лицето ѝ ще се разчекне, беше се усмихвала и в парка този следобед толкова упорито, че се страхуваше, че някой може да я помисли за ненормална. Щеше да се усмихва и тази нощ, въпреки че нямаше да очаква други партньори, освен Гейбриъл. Освен ако не ги изгонеха от къщата, разбира се. Не вярваше, че може да задържи усмивката си, ако това се случеше.

Когато под ръка с мъжа си влезе в танцувалния салон, има ужасния спомен от последния път, когато бе в такъв салон — едва преди три вечери. Стори ѝ се, че са минали години. В онзи салон тя бе сгодена за Лайънъл. Сега бе омъжена за Гейбриъл. Нереалността на всичко това я накара да се почувства леко зашеметена.

Беше с ясното съзнание, както бе и в театъра миналата нощ, от затишието около тях и после подновеното шушукане, когато се появиха в салона. Не обърна такова внимание на необичайно претъпкания салон.

Тя се усмихна приветливо на съпруга си и смело се огледа наоколо.

Можеше да срещне стотици погледи. И може би наистина ги срещаше за миг, въпреки че повечето от гостите на лейди Тръскът бяха твърде добре възпитани, за да бъдат хванати, че я зяпат. Но един чифт очи тя срещна съзнателно — през цялата ширина на салона — тези на виконт Кързи.

Сърцето ѝ болезнено се преобърна и за дълги вцепенени и мъчителни мигове тя не можеше да погледне в друга посока. Лайънъл. Красив и елегантен както винаги. Нейният Лайънъл. Нейната любов. Мечтата, която я поддържаше през петте дълги, отегчителни и твърде самотни години.

И тогава с мъка изви очи и погледна към ръката, с която се бе хванала за съпруга си. Въобще не забеляза в своята злочестина голямото удоволствие, което присъстващите извличаха от сцената, въпреки че никой не се взираше открито в нея.

Графът взе със свободната си ръка нейната и я поднесе до устните си. Както бе очаквала, той ѝ се усмихваше с възхитителна имитация на обожание в очите. Почувства отново силна вълна на ненавист и се пребори със себе си да не го покаже.

Някой ѝ правеше поклон. Някой, който искаше да я поздрави. Тя вдигна поглед с изненада и видя онези сини очи съвсем близо. Той протегна ръка за нейната и тя я измъкна от ръката на мъжа си и я сложи в неговата, без да осъзнава напълно какво направи. Той я погледна и постави устните си точно на същото място, където я бе целунал съпругът ѝ преди малко.

Една част от съзнанието ѝ забеляза, че той никога преди не беше я поглеждал така. С такава мекота, топлота и нежност. Никога. О, наистина, никога, въпреки че тя бе жадувала за това и си бе казвала, че ще се случи веднага, щом годежът им бъде обявен официално, или веднага, щом се оженят.

— Госпожо — изрече той с мек глас, въпреки че знаеше, че няколко души около тях, очевидно увлечени с други дейности и разговори, щяха да чуят какво казва. — Бих желал да предложа искрените си благопожелания за вашия брак. Вие сигурно знаете, че вашето щастие винаги е било моя главна и единствена цел. Надявах се, че ще го намерите с мен, но съм доволен, че сте го намерила, дори с цената на моето собствено нещастие. Не трябва да се чувствате виновна... — усмивката му бе топла и тъжна. — Само щастие. Това ви желая до края на живота ви.

Той пусна ръката ѝ, поклони ѝ се дълбоко, извърна се доста прибързано и излезе от салона.

— Дявол! — промърмори съпругът ѝ близко до ухото ѝ.

А ръката му, която бе на кръста ѝ, бе силна и той ѝ проправи път напред.

— Най-последно. Първият тур ще бъде валс, както чувам. Ела да танцуваме.

Тя не желаше нищо повече от това да избяга към стаята за дамите и да се скрие в най-отдалечения ѝ ъгъл. Пристъпи напред на

дансинга, изненадана, че краката ѝ се подчиняват на командите на мозъка ѝ.

— Сложи ръка върху рамото ми — гласът му бе почти рязък, когато я прихвана през кръста с ръката си, а с другата взе нейната. — Сега ме погледни в очите.

Тя му се подчини вдървено. Помисли си дори, че може да развлече присъстващите, като припадне пред тях. Беше немислимо.

— Сега — продължи той, — ми кажи, че ме обичаш. И когато направиш това, ми се усмихни отново.

— Обичам те — изрече тя.

— Още веднъж — той погледна към устните ѝ. — И с малко по-голяма увереност. И после с усмивка. Твоята бледност ще бъде разбираема при създалите се обстоятелства, но може да бъде зле изтълкувана, ако продължава.

— Обичам те — повтори тя и му се усмихна.

— Добро момиче. Продължавай да ме гледаш в очите за известно време.

Беше нелепо. Да му казва, че го обича, да се усмихва в очите му, докато и двамата знаеха, че тя почти припада от любов по друг мъж. Лайънъл бе толкова мил и толкова... благороден. Тя бе очаквала той да я отреже изцяло до края на живота ѝ. А беше ѝ пожелал щастие. Дори за сметка на собственото му щастие, той желаше нейното. Нима не забеляза, че сърцето ѝ изгаря от болка по него?

Само дето така предателски, взирайки се в лицето на съпруга си, тя почувства онова физическо привличане, което изглежда винаги бе чувствала към него. И като гледаше устните му, си помисли за начина, по който той я целуваше и странния ефект, който докосването на нейната уста до неговата предизвикваше по цялото ѝ тяло. Винаги го чувстваше така добре на пръстите на краката си, както и на устните си. Усмивката ѝ стана по-широка и ѝ стана забавно, въпреки волята ѝ. И пак въпреки волята си откри, че си мисли за предишната нощ и като че ли не ѝ остана дъх, като си спомни, че всичко щеше да се повтори отново след бала. Всяка нощ, бе казал той. Поне веднъж, а понякога повече, ако тя иска или позволи.

И тогава мислите ѝ внезапно и неволно се промениха към бала преди три вечери и към четенето на онова писмо. Лайънъл беше с баща си. Отсъстваше от салона с баща си и без съмнение планираше с

него какво да правят със заловеното писмо. Беше се върнал в салона и бе застанал до баща си и после върху подиума, където бе стоял смирено, докато баща му четеше.

Току-що ѝ бе казал, че ѝ желае само щастие. Как би могъл да направи това, тогава? Как бе могъл да я изложи на толкова жестоко унижение? Дори и да беше виновна, това бе ужасно и необикновено наказание. Със същия успех биха могли да я съблекат и да я вържат на позорния стълб и да я бият с камшици. Беше се почувствала толкова безпомощна, толкова изложена на показ и наранена. Разбира се, боят с камшик или с пръчка бе дошъл малко по-късно, в по-голямо уединение.

Дори и да предположеше, че това писмо бе шокирало и оскърбило Лайънъл, как бе могъл да се съгласи с това, което бе направил баща му? Как би могъл, който и да е джентълмен да постъпи така? Особено един благородник, който току-що се бе престорил, че ѝ желае щастие.

Току-що той бе направил един жест, толкова благороден, че тя щеше да припадне. Но наистина ли бе толкова благороден? Той не се бе извинил за жестокостта си и за липсата си на смелост. Той просто... той просто бе направил така, че да изглежда доблестен мъченик за всички, които наблюдаваха и слушаха. Тя не се съмняваше, че голям брой бяха наблюдавали и значителен брой присъстващи бяха слушали. Вероятно досега думите му бяха стигнали до всеки гост в салона.

Не, тя бе несправедлива към него. За Лайънъл мислеше тя. Лайънъл. Нейната любов.

— Беше много мило от негова страна — изрече колебливо. — Много благородно.

— Беше чист театър — поправи я нежно мъжът ѝ. — Той спечели сърцата, съжалението и дълбокото уважение на цялото светско общество, Дженифър. Изцяло стовари вината върху теб.

— Но той ми пожела щастие — напомни тя.

— И пет пари не дава за теб — увери я той. — Има една-единствена любов в живота на Кързи — и това е самият Кързи. Ако не знаеш, Дженифър, ти си хиляда пъти по-добре с мен.

Тя го погледна озадачена, а усмивката ѝ изчезна за миг. В гласа му имаше тиха злоба. Беше очаквала от него да изпита някакъв срам от

злото, което бе сторил на Лайънъл. Но може би беше естествено да мразиш човека, към когото си постъпил несправедливо.

И ето я там, задъхана, изненадващо неочаквана и неканена — онази мисъл, която се бе прокрадвала в съзнанието ѝ като влудяващ я дразнител. Лайънъл бе с болния си чичо в Хаймуър хаус преди две години. Катрин, в съседния Чалкоут, беше имала таен любовник преди две години. Била е съблазнена от младостта, красотата и обаянието, както бе писала в писмото си. Дъщеря ѝ бе руса и със сини очи — като баща си. Гейбриъл, когато го бе попитала дали бащата на детето е сега в Лондон, в действителност не бе отговорил на въпроса ѝ. Гейбриъл мразеше Лайънъл.

Неочакваните мисли толкова я ужасиха, че тя се опита да ги изтласка назад към мястото, откъдето само я бяха подразнили.

— Кой е бил любовникът на мащехата ти? Кой е бащата на Илайза? — ужасена, тя се чу да прошепва въпросите.

— Не — ръката му я хвана някак си по-здраво за кръста и той я завъртя веднъж, а после отново. — Това не е нито времето, нито мястото, моя любов. Наблюдават ни отвсякъде.

Тя почувства огромно облекчение, от което ѝ омекнаха коленете, че той бе отказал да ѝ отговори, макар и да знаеше, че няма да бъде в състояние да остави нещата така. Сигурна бе, че когато се върнат вкъщи, щеше отново да го попита и че няма да се успокои, докато не чуе отговора му. Въпреки че вече се досещаше какъв ще бъде отговорът. И го отричаше пред себе си с паническа сила.

Турът почти свършваше. Но не свърши достатъчно бързо, за да я спаси. Дори когато музиката стигна до познатия край, последната мисъл отвори вратата в съзнателния ѝ ум и тя пристъпи през нея.

Гейбриъл мразеше Лайънъл. Защото Лайънъл бе любовникът на Катрин и я бе изоставил и беше отрекъл бащинството на дъщеря ѝ. Не търси отмъщение, беше писала Катрин.

Защото той го беше търсил.

И го бе постигнал.

В многолюдния, претъпкан, горещ и задушен салон, Дженифър внезапно усети смразяващ студ, който я прониза право в сърцето.

Лейди Брил много се страхуваше, че лошата слава на едната ѝ племенница ще се отрази на другата. Беше се страхувала, че Саманта няма да има кавалери на бала у лейди Тръскът. Беше съвсем подготвена да използва цялата сила на влиянието си, за да предотврати нещастieto племенничката ѝ да остане без партньор за танците. Положението можеше да стане необратимо, ако се случеше веднъж. И така, Саманта, точно както и Дженифър, бе инструктирана да се усмихва, още щом слезе от каретата на чичо си.

Но леля Агата нямаше нужда да се тревожи. Обичайната ѝ свита бе около нея и почти, преди да се бе установила на едно място в салона, беше вече обещала първите три тура. Дори някои благородници, които обикновено не се събираха около нея, направиха това тази вечер. Саманта предположи, че някак си се възползва от това, че Дженифър бе в немилост. Може би някои от тях се надяваха, че тя ще каже нещо, за да подхрани жаждата им за клюки.

Тя се усмихваше, танцуваше и бърбеше с благородниците и с другите млади дами, които познаваше. И със задоволство отбеляза, че не отбягваха Джени и че тя танцува всеки тур. Но не може да се почувства щастлива. Беше станала свидетелка на невероятния спектакъл, когато Лайънъл прекоси салона, той не се бе въртял около края на дансинга, както обикновено правеха хората, а бе преминал направо през него, и бе целунал ръката на Джени, беше ѝ се поклонил, след като бе прошушнал нещо в ухото ѝ, и бе излязъл забързано от салона.

Докато сърцето ѝ го съжали за това, че бе имал смелостта и благородството да направи нещо, което бе толкова трудно, то сцената също я потресе. Наистина го беше грижа за нея. Тя чу тези думи или думи със същия ефект, коментирани от всички около нея.

Може би в края на краищата Лайънъл беше обичал Дженифър.

Тя гледаше нещастно дали ще се върне в залата и се почувства потисната до смърт от голямата вероятност той да беше напуснал къщата. Но не я бе напуснал. Върна се по време на втория тур. Говореше с група дами и после танцува третия тур с една от тях.

Саманта изчака да я приближи. Или ако не това, поне да хвърли поглед към нея. Да ѝ подаде някакъв сигнал. Със сигурност щеше да ѝ даде някакъв сигнал. Може би една усмивка. Кимване с глава. Някакво тайно обещание, че ще говори с нея открито, в по-подходящо време.

Но нямаше нищо. Беше много дискретен.

Или тя беше много глупава?

Когато вечерята бе готова, тя не можа да издържи повече и успя да види, че лорд Греъм искаше да я покани за следващия тур. Лайънъл стоеше близо до изхода и разговаряше с други двама благородници.

— Извинете ме, моля — каза Саманта и се отдалечи забързана, след като промърмори на леля Агата, че отива до стаята за дамите. Тя не се спря да чуе раздражения въпрос защо не бе отишла там, когато само преди няколко минути бе минала наблизко, на връщане от трапезарията.

Сърцето ѝ биеше болезнено, когато се приближи до изхода. Никога в живота си не бе вършила нещо толкова безсрамно и нередно. Тя се блъсна непохватно в лорд Кързи, докато минаваше забързана край него и измънка някакво извинение, когато той я хвана за раменете.

— Нека да разговарям с вас навън — прошепна тя и отмина.

След миг тя щеше да даде всичко на света, ако можеше да върне тези думи и това блъскане назад. Как можа да направи това? Как можа? Стоеше колебливо и си махаше с ветрилото, като накрая реши да се втурне към тоалетната. Той щеше да си помисли, че си е въобразил онова, което му бе прошепнала.

Но той дойде от салона, докато тя все още се колебаеше.

— А, госпожице Нюман — започна той, като ѝ се поклонил елегантно и взе ръката ѝ да я поднесе към устните си, — очарован съм да ви видя тук. Надявам се, че вечерта ви харесва.

— О, да, милорд, благодаря — отвърна тя, останала без дъх, гледайки го с безпокойство в лицето. Нека да говори, без да се бави — помисли си тя. Нямаше нищо нередно да си разменят любезности за малко. Но няколко мига бе всичко, което благоприличието позволяваше.

Той я гледаше учтиво и с повдигнати вежди. В очите му имаше... забавление?

— Да, госпожице Нюман? С какво мога да ви услужа?

Колко неизразимо уничително. С изключение на това изражение на очите му — това хитро изражение — той можеше да се обръща към една непозната.

— Мислех... — заекна тя. — Тоест... Когато бяхте все още сгоден за Джени, вие казахте... аз...

Той наведе глава малко по-близо до нейната, като че ли се опитваше да осмисли бръщолевенията на някое малко дете.

— Мисля — каза той, — че вашата изключителна младост ви е довела до недоразумение, госпожице Нюман. Вие сте прекрасна млада дама, а аз винаги съм оценявал красотата. Може би съм изразил някаква галантност, която вие сте разбрала погрешно?

Тя се вторачи в него, невярваща и ужасена. И разбра с болезнена бързина всичко, в което я бе въвлякла нейната изключителна младост. Тя се бе смутила от желанието му да ѝ говори тайно за любовта си към нея, когато бе обещан на Джени. И веднъж го бе заподозряла, че той се опитва да я накара тя да развали годежа му, като разговаря с Джени. Значи е била съвсем права, въпреки че бе сгрешила мотива му. О, да, наистина го бе заподозряла. Сега това ѝ бе толкова кристално ясно, че се почувства унижена от собствената си глупост. Или от собствения си детски отказ да слуша собствените си съмнения.

— Вие искахте да се освободите от Джени — прошепна тя. — Опитайте се да ме използвате. О, о!

— Скъпа моя госпожице Нюман! — погледът му бе съвсем благожелателен. — Вярвам, че горещината от салона ви е дошла твърде много. Мога ли да отида и да ви донеса чаша лимонада? Или първо да ви донеса някой стол?

Но тогава друга ужасна мисъл я порази. Джени бе отрекла онези унизителни неща, които се изброяваха в писмото, и Саманта знаеше, че бе почти невъзможно да е имала потайни срещи с граф Торнхил. Джени пък бе казала, че графът е отрекъл да е написал писмото. Лайънъл не бе направил нищо, за да защити Дженифър от онова ужасно публично унижение. Той би могъл да я скастри насаме, да я отстрани от себе си спокойно. Но не го бе направил. И сега тя знаеше защо.

— Вие сте написал писмото — тя все още шепнеше.

— Мисля — каза той, като разтърси ръката ѝ, — че трябва да повикам леля ви, госпожице Нюман, и да я посъветвам да ви отведе вкъщи.

— Не!

Тя издърпа ръката си, шмугна се покрай него с несръчна бързина, почти се сблъска с граф Торнхил, спомни си къде се намира, и се забърза към стаята за дамите.

Музиката бе свършила, когато тя излезе отново. Утре щеше да реши дали да каже на Джени и лорд Торнхил какво подозира, въпреки че в действителност изпитваше нещо повече от подозрение. Да, трябва да им каже. Но междувременно трябваше да се порадва на остатъка от бала и да танцува с кавалерите си и може би — да, може би да си избере съпруг.

Въпреки че бе в стаята за дамите само за половин час, тя се почувства така, сякаш бе пораснала поне с пет години за това време. Не беше вече наивното и невинното момиченце. Чувстваше се като цинична светска дама.

Никога повече нямаше да си позволи да бъде така измамена.

Никога повече нямаше да обича.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Граф Торнхил бе дълбоко развълнуван от писмото от Швейцария. Самият факт, че то го бе опростило в очите на Дженифър за поне едно от обвиненията срещу него, разбира се, не беше маловажен. Но не бе само това. В писмото имаше два определени момента, които дълбоко бяха впечатлили ума му.

Тя го бе помолила да не търси отмъщение. Молбата ѝ бе дошла твърде късно, разбира се. Вече бе търсил отмъщение и не бе успял да го получи. Той по-скоро бе помогнал на Кързи, отколкото да го нарани. Кързи бе доста щастлив да се отърве от затрудненията от един нежелан годеж. Но опитът при отмъщението не бе останал без резултат. Нещо повече. Той бе наранил двама души — Дженифър и самия него.

А сега замисляше по-нататъшно и по-злобно отмъщение. Почти бе планирал смъртта на Кързи, може би като го предизвика на дуел. И все пак молбата на Катрин го бе накарала някак си да осъзнае, че омразата просто подхранва омраза и насилие. През последните седмици бе станал точно толкова лош, колкото и Кързи. Да, точно толкова.

Това бе обезсърчителна мисъл.

Особено във връзка с другото, което Катрин бе казала. Аз спечелих от тази среща. Наистина бе спечелила. Истина бе, че бе страдала ужасно, но опитът ѝ я бе направил по-зряла и я бе извел да намери за себе си мястото и живота, които щяха да я направят щастлива. Щеше да се омъжи отново. И най-важното, имаше Илайза, която обожаваше.

Да, Катрин бе спечелила почти от всичко, докато Кързи бе все още егоист, без корени и много вероятно нещастен.

Аз спечелих от тази среща.

Думите го бяха преследвали през целия ден. В опитите си да получи някаква мярка за отмъщение, той бе развалил годежа на Кързи с Дженифър и я беше измамил и принудил да се омъжи за самия него.

Беше ли той загубил от тази среща? Беше ли? Или бе спечелил, така, както и Катрин?

В действителност и в двата случая не беше ли станало така, че загубилите, в края на краищата, бяха спечелили?

Това, че Кързи дойде да разговаря с Дженифър в началото на бала бе дръзка провокация. Очевидно това бе добре пресметнат ход. И съвсем естествено бе граф Торнхил да бъде вбесен и дори да е способен да го убие. Но той избра такова държание, че главна негова грижа през вечерта да бъде жена му. Но можеше и щеше да направи всичко, което бе по силите му, за да защити интересите ѝ и да се погрижи за сигурността ѝ. И за удобствата ѝ в бъдеще. Това бе всичко, което можеше да направи.

С облекчение видя, че в края на краищата обществото нямаше да се отнесе с нея като към някой парий. Франк, разбира се, дойде да засвидетелства почитта си веднага щом свърши първият тур и я заведе да танцува с нея втория. А в края на тура Бърти доведе да представи своята изчервяваща се, свенлива годеница — с разрешение на майка ѝ, както му бе прошепнал Бърти, когато графът повдигна вежди и го погледна многозначително. Бърти танцува следващия тур с Дженифър, докато графът бе принуден да партнира на ужасената госпожица Огдън. Нужен му бе целият чар и цели пет минути, за да изтръгне признание за първата ѝ целувка и още две минути, за да я накара да се засмее. Когато се успокои и усмихне, изглежда почти красива — помисли си графът. Несъмнено бе много чаровна. Не трябваше да забрави да поздрави Бърти за избора му.

Когато свърши този тур, полковник Морис се приближи, поклони се галантно на Дженифър и я помоли да му окаже честта да танцува с него. И след това кризата изглежда бе преминала. Очевидно бе станало модно да се танцува със скандално известната нова графиня Торнхил.

Такова е непостоянството на висшето общество — помисли си съпругът ѝ, като я наблюдаваше и дори не се опитваше да прикрие възхищението в очите си. Беше я наблюдавал с предпазливо възхищение, докато бе търсил своето отмъщение. Е, сега то бе станало съвсем истинско.

И все пак не всичко бе съвсем наред. Разбира се, че не беше. Съвсем учудващо бе, че вечерта протичаше толкова добре. Графът сам ѝ партнира на танца преди вечерята, въпреки че бе видял други двама

бъдещи кавалери да се приближават към нея. Не бе съвсем сигурен какво щеше да се случи на вечерята и предпочете да бъде с нея, за да я защити, ако се наложи.

Беше много доволен, че бе имал предчувствието да направи това. Беше я поставил да седне на една маса с Бърти и госпожица Огдън и две други познати двойки. Масата, съседна на тяхната, бе празна, но три други двойки я приближаваха и сред тях бяха граф и графиня Ръшфорд. И графинята, която дотогава бе в стаята за игра на карти през цялата вечер, ги видя и замръзна.

— Ръшфорд — каза тя след значителна пауза и с много ясен глас, — намери ми друга маса, моля те — тя вдигна глава и помириса въздуха. — Има нещо, което вони в съседство на тази маса.

Ръшфорд я отведе и другите две двойки се изнизаха след тях, а граф Торнхил наведе глава към жена си, каза ѝ нещо мило и ѝ се усмихна. Тя му се усмихна в отговор.

Преди да свърши вечерята, всички в трапезарията и без съмнение всички, които не бяха влезли там, вероятно вече знаеха какво бе казала графинята. Мнозина щяха да аплодират остроумието ѝ.

Не, не всичко бе съвсем наред. И щеше да му бъде трудно да забрави за откъсването, когато имаше голяма вероятност жена му да стане мишена за други такива бръщолевения, една седмица преди да я отведе към спокойствието и сигурността на Чалкоут.

Хенри Чизли танцува с нея след вечерята, а графът, както обикновено, наблюдаваше. Тя е жена с голяма сила на характера — помисли си той с неочакван изблик на гордост. Държеше се чудесно при обстоятелства, които отдавна биха накарали повечето жени да изпаднат в истерия и биха ги отпратили към постоянен упадък. Дженифър — подозираше той — няма да загуби присъствие на духа, дори когато пълната истина за това, което се бе случило с нея през последните няколко дни, най-накрая се стовари върху нея.

Той внезапно си спомни, че го бе запитала кой е бил любовникът на Катрин и кой е бащата на Илайза. Нима подозираше каква бе истината? Пое си дълбоко дъх.

Но вниманието му бе отвлечено.

С крайчеца на съзнанието си помнеше, че Саманта бе напуснала лея си и сега се приближаваше към рамките на вратата. В това нямаше нищо странно, но вниманието му бе приковано в мига, когато

тя се блъсна в Кързи пред всички. Забърза покрай него и излезе навън през вратата, а само няколко секунди по-късно Кързи се обърна и също излезе.

Графът се намръщи. Все още не бе имал шанса да се запознае добре със Саманта, но тя бе братовчедка на Дженифър и дори по-млада от нея. Не виждаше защо Кързи ще иска да има нещо общо със Саманта, след като току-що се бе отгървал от Дженифър. Но ако бе решил наистина да насочи чара си към момичето, то нейната младост и неопитност без съмнение щяха да я направят негова лесна жертва.

Той се поколеба и погледна назад към жена си, която все още танцуваше с Чизли и му говореше нещо, което го караше да се смее. Поколеба се още миг и след това сам се изниза от салона.

Да, Кързи се бе обърнал към нея и те разговаряха. Можеше да види само гърба му, но момичето изглеждаше доста развълнувано. Изглежда Саманта не го забеляза, когато той се приближи точно толкова, колкото му бе необходимо. Може би се бе отказал от мисълта за отмъщение, но нямаше да стои безучастен, докато Кързи съблазнява едно невинно момиче.

— ... прекрасна млада дама — чу Кързи да казва, — а аз винаги съм оценявал красотата. Може би съм изразил някаква галантност, която вие сте разбрала погрешно?

Графът видя как вълнението върху лицето на Саманта даде място на ужаса.

— Вие искахте да се освободите от Джени — чу я той да казва, въпреки че тя почти шепнеше. — Опитайте се да ме използвате. О, о! — Последното възклицание бе мъчително.

Не му бе необходимо кой знае колко време, за да разбере какво се бе случило. Кързи очевидно бе играл двойна игра с надеждата, че ако не спечелеше едната, щеше да успее с другата. И при този начин на действие той съвсем безсърдечно бе оскърбил две невинни девойки.

Граф Торнхил почувства отново импулса към убийство в себе си, за да може да се разплати. Той остана на мястото си, докато Саманта мина покрай Кързи и почти се сблъска с него и се забърза в посока към стаята за дамите. Кързи се извърна след миг и от лицето му личеше, че се забавлява. Изражението му се промени, когато видя графа да стои само на няколко крачки от него.

— Ааа — каза той, — шпионинът по терлици. Нима трябва винаги да се оглеждам през рамо, където и да отида, до края на сезона, Торнхил?

— Това може да се уреди, ако знам, че ще ти донесе няколко безсънни ноци — каза любезно графът. — Искам да поговоря с теб сега, Кързи.

— Нима? — усмихна се виконт Кързи отново, без да се притеснява. — Мисля, че от мен се очаква да не бъда в една компания с мъжа, който е отговорен за разбитото ми сърце.

— Тогава ще почакам — изрече спокойно графът, — да се върнеш в салона и после ще ти запратя ръкавица в лицето, за да защитя честта на братовчедката на жена ми, госпожица Нюман.

— Тогава просто ще станеш за смях — сви презрително рамене виконтът.

— Ще пробвам — усмихна му се графът. — В края на краищата, много малко мога да загубя. Когато човек има лоша репутация, не му остава кой знае какво да пази от възмущението на обществото, нали?

Виконт Кързи изглежда се жегна.

— Е — попита той, — какво имаш да казваш?

— Няколко неща — започна графът, като се огледа, — които бих желал да ти кажа насаме. За наш късмет, виждам, че това преддверие в този момент се освобождава. Да отидем ли там?

— След вас — виконт Кързи направи подигравателен поклон и посочи с ръка към преддверието.

Къщата на Тръскът бе построена тъкмо за обществени прояви. Имаше цяла поредица от малки, удобни преддверия срещу танцувалния салон, всички свързани с врати помежду си, които биха могли да се затварят за уединение, или да бъдат оставени отворени за по-голямо обществено контактуване. Бе съвсем разбираемо, че някои гости биха потърсили по-тихо място от танцувалния салон по някое време на вечерта, ако все пак не се интересуват от карти за игра. Беше разбираемо също, че младите двойки, които бяха въввлечени в брачния пазар, както повечето участници по време на Сезона, биха желали в някакъв момент да откраднат по някоя целувка, без да бъдат наблюдавани от половината присъстващи.

Не бе прието вратите да са затворени. Затворените врати предполагаша тайни срещи и можеха да предизвикат някакъв скандал,

ако останеха затворени за твърде дълго.

Граф Торнхил затвори вратата към коридора. Виконт Кързи направи гримаса, а на лицето му отново се изписа насмешка.

— Жалко, че благородниците са се отказали от модата да носят шпаги преди няколко десетилетия, Торнхил — каза той. — Бихме могли да направим грандиозно сблъскване на оръжията тук, нали?

Графът застана близо до вратата. Постави ръцете си на гърба.

— Трябва да ти благодаря, Кързи — погледна го в упор той, — за това, че толкова ме улесни да се сдобия със съпруга. Вярвам, че тя е най-голямото съкровище, което човек би могъл да се надява да открие.

Лорд Кързи се засмя:

— Нима е толкова добра? Може би трябваше сам да опитам няколко пъти, Торнхил. Да ти я дам използвана и прочие.

— Внимавай — гласът на графа бе много тих. — Много внимавай, Кързи. Жената бе принудена да изстрада неопишимо унижение, за което и двамата сме отговорни.

— Хайде пък сега — сви рамене лорд Кързи, като все още продължаваше да се смее. — Трябва да признаеш, че бях по-добър играч от теб, Торнхил. Писмото бе свършено. Поне по скромното мнение на автора, наистина бе свършено. Не очаквах, обаче, да се изпързеляш така с нея. Този факт ще ме развлича още дълго.

— Ще бъда кратък — прекъсна го графът. — Дойдох да ти кажа следното, Кързи. Ти прелъсти мащехата ми, опозори жената, която сега е моя съпруга и жестоко си поигра с чувствата на нейната братовчедка — още една и дори още по-млада невинна девойка. Няма за какво да се страхуваш от мен, тъй като след завръщането ми от Европа, открих за моя сметка, че съм се принизил до твоето ниво, като се опитвах да те накажа и с тези си действия оскърбих невинни хора. Но ако отново се доближиш, до която и да е дама, намираща се под мое покровителство, и ако кажеш или направиш нещо, разчетено да им причини обществено унижение, ще ти хвърля тази ръкавица в лицето на най-многолюдното място, което мога да намеря. Няма да те питам дали ме разбираш. Не мисля, че слабоумието е сред твоите недостатъци.

Виконт Кързи отметна глава назад, през смях.

— Страх ме е и треперя, Торнхил — изкиска се той. — Колената ми се подгъват.

— Ако не се подгъват сега, то това ще стане още преди тази нощ да свърши.

И двамата мъже извърнаха рязко глави и с изненада погледнаха към вратата на съседното преддверие, която сега се отвори и тръшна върху стената зад тях. Граф Торнхил си помисли, че вероятно не е била затворена.

Там стоеше граф Ръшфорд с пламтящ поглед и с почти мораво лице. Зад него Торнхил зърна за миг шокираното лице на графинята. Дватама благородници, с които бяха вечеряли, бързо избутаха дамите си през другата врата, навън в коридора.

— Татко! — възкликна виконт Кързи.

Една добре репетирана мелодрама не би могла да бъде изиграна и с половината на тази прецизност помисли си граф Торнхил. Е, толкова за тайните стаи и тайните разговори. И съвсем не в тази връзка, той се зачуди дали звукът от една целувка се пренася от едно преддверие на друго.

— Ръшфорд — каза той рязко, като направи поклон. — Госпожо — направи същото и към графинята. — Вече казах, каквото имах да казвам. Ако ме извините...

Той се извърна и излезе от стаята, като затвори вратата леко след себе си. Чу, че музиката тъкмо свършваше. Дженифър щеше да го чака в салона.

Знаеше си, че е страхливка, преди още да свърши нощта. Въпросите, които му бе задала по време на първия валс, тези, на които не бе отговорено, се повтаряха отново и отново в съзнанието ѝ и през останалата част от вечерта. Не че наистина имаше нужда да чуе отговорите им. Но докато не им бе отговорено, докато не чуеше всичко от неговия глас, дотогава би могла да убеждава себе си, че това са само въпроси и че тя не знае отговорите им.

Реши, че ще го попита веднага щом свърши балът. И все пак не го попита в каретата на път за вкъщи. Бяха сами заедно и пътуваха в мълчание. Не че нямаше възможност да попита. Но не го направи. Той седна възможно най-далеч отдясно на седалката, а тя — възможно най-отляво. Но той взе ръката ѝ в своята и я държа толкова здраво по време на това мълчаливо пътуване, че умът ѝ бе изцяло съсредоточен върху

болката ѝ. Или поне така ѝ се стори. Посрещна болката с удоволствие, защото тя даде възможност на ума ѝ да се съсредоточи върху нещо.

Ще го попитам веднага щом дойде в стаята ми — реши тя, когато той я придружи до етаж и я остави на вратата на тоалетната ѝ стаичка, след като леко я бе целунал и ѝ бе казал, че ще се върне скоро. Но не го направи. Когато се върна при нея, тя вече бе облечена в нощницата си и току-що разпуснатата ѝ и сресана коса изящно падаше по гърба ѝ. И всичко, което можа да почувства, бе само очакване и желание. Ако го попитам сега — каза ѝ една предателска част от разума ѝ, — всичко ще се срине. И той няма да прави любов с мен. Или ако прави, няма да бъде в състояние да ѝ се насладя.

И така, тя реши да го попита след това, преди да заспят. Но любовният акт им отне доволно много време и още повече сили. И правенето на любов ѝ напомни, че тя не иска нищо от това да е истина. Нищо, включително и това, за което знаеше, че е истина. Не искаше да е истина, защото искаше да го обича. И искаше да бъде свободна да се радва на това до края на живота си. Не искаше да ѝ се налага да се свива от страх пред него, при изпълнение на брачните ѝ задължения веднъж на вечер. Не искаше това да се превърне единствено в задължение.

— Моя любов — прошепна той в ухото ѝ, когато най-последно свършиха и тя трябваше да бъде тази, която да го заговори. — Моя любов, не те ли изтощих?

От описанието на леля Агата и от предишните си познания, тя бе очаквала всичко да продължи не повече от няколко минути. И беше очаквала само малко неразположение за себе си и, разбира се, никакъв разход на енергия. Но то бе продължило много повече от няколко минути, и да, той я бе изтощил и тя самата се бе изтощила.

Не ѝ бе останала никаква сила, за да промълви и една — единствена дума. Тя пое дълбоко дъх, сгуши се близо до него и заспа. Беше заспала дори преди да чуе тихия му смях в отговор.

Струя светлина от зората се процеждаше в стаята, когато тя се събуди отново и разбра, че именно устните му, които се разхождаха от слепоочието към бузата ѝ, бяха превърнали съня ѝ в еротичен и после я бяха събудили. Тя пое дъх сънливо, опряна до гърдите му и изпъна крака до неговите. Той има силни мъжки крака — реши тя и си спомни как ги усещаше от вътрешната страна на бедрата си.

Добре, каза си тя решително, когато дойде в пълно съзнание. Това е то. Попитай го сега. Свърши с това. Няма да имаш мира докато всичко стои открито.

И после може би никога нищо!

Но въпросите трябваше да бъдат зададени. Тя отдръпна лицето си от гърдите му и отметна глава назад. Той ѝ се усмихваше.

— Добро утро, моя любов — поздрави я нежно. — Да не би случайно да те събудих?

— Да, събуди ме — кимна тя. — Какво искаш да кажеш с това?

Аз се усмихвам, помисли си тя безпомощно. Аз му се усмихвам.

— Исках само смирено да те попитам — продължи той, като усмивката му бе толкова мила, че ѝ се размекнаха коленете, — дали мога да правя отново любов с теб, моя женичке.

— О, о...

Тялото има заплашителна власт над ума — помисли си бързо тя. Никога преди не бе подозирала това, преди тялото ѝ да бе събудено за удоволствие — едва миналата нощ. Сега всяка част от нея бе готова за внезапно събуждане. Тя го искаше. Искаше да го чувства — навсякъде.

— Само ако ти искаш — каза той. — Трябва да кажеш не ако не искаш.

Тя осъзна внезапно и с пълно учудване, че вижда лицето му като в мъгла. И тогава усети една гореща сълза да се търкулва диагонално по бузата ѝ и да пада върху ръката му.

— О, Гейбриъл... — изрече накрая. — Наистина го искам. Наистина. Прави любов с мен.

Когато свършиха, тя не каза нищо, въпреки че не заспа веднага, нито пък той. Можеха да разговарят, но вместо това топло и сънливо се целуваха със затворени очи. И тя се възхищаваше на това, което бе научила — че той може да прави любов с нея с ръката си, с пръстите си и отново и отново да я докарва до лудост и екстаз, така че когато влезе в нея най-накрая, за да изпита и той същото, тя можеше да бъде като приятно мека люлка за неговия твърд движещ се член и за семето му.

Щеше да му зададе въпросите утре, или по-скоро късно тази сутрин. Не сега. Сега щеше да бъде един от най-скъпоценните ѝ спомени в живота. Щеше да запомни тази нощ, като нощта, през която

бе обичала всеотдайно. Щеше да я запомни като нощта, преди любовта да умре завинаги.

Но онова беше утре. Това бе сега. Тя плъзна ръка около кръста му и притисна гърдите си по-удобно към неговите. Целувката им бе прекъсната за миг, но те отвориха очи, усмихнаха се лениво и отново съединиха устните си.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Когато тя се събуди на сутринта, него отново го нямаше. Въпреки че не бе толкова късно, както предния ден, се засрами от факта, че е могла да спи толкова до късно и дори не беше се размърдала, когато той бе станал от леглото ѝ.

Днес изцяло се чувствам като омъжена жена — помисли си тя, докато се обличаше и докато прислужничката ѝ нагласяваше прическата ѝ. Това бе любопитна мисъл. Предният ден сутринта също бе омъжена. Само че тогава се срамуваше да погледне прислужничката си в очите и затова че трябва да излезе от стаята си и да бъде видяна и от други прислужници, които щяха да узнаят всичко. И само дето тази сутрин онова нежно усещаше в гърдите ѝ и леката болезненост, въпреки че това не бе съвсем точната дума между краката ѝ, издаващи, че сега в живота ѝ има мъж, ѝ бяха по-познати. И приятни. И тя харесваше това усещане.

Очите ѝ, отразени в огледалото, изглеждаха по-големи и по-сънливи. Щеше да е чудесно — помисли си тя — да имам брак без неприятности. Щеше да се наслаждава на това, че има един мъж за съпруг, един приятел през деня и един любовник за през нощта. Щеше да се радва да има деца от такъв брак.

Лайънъл. Тя въздъхна неволно и си спомни какво бе направил той миналата нощ, как жестът му ѝ се бе сторил скръбно благороден отначало, докато после тя анализира възможните му мотиви да постъпи така. И до момента, в който бе започнала да си задава въпроси за миналото му. Някак си и тази мисъл я плашеше, защото наруши навика ѝ на мислене, който бе развила за повече от пет години — някак си тя не разбра дали въобще щеше да бъде възможно да има Лайънъл като съпруг и приятел. Между тях никога не бе имало никаква близост. Докато с Гейбриъл...

С Гейбриъл тя винаги бе намирала за лесно да разговаря и лесно да го слуша. Ако обстоятелствата бяха различни, те можеха да бъдат приятели. Разбира се, те вече бяха любовници през нощта. Това бе

много по-чудесно, отколкото въобще си бе представяла, че е възможно. Вероятно щяха да продължат да бъдат любовници. Той бе казал, че ще настоява тя да изпълнява задълженията си на съпруга веднъж на вечер. Само че нямаше да бъдат истински любовници, а просто един мъж, който упражнява сексуалните си права, и една жена, която му се подчинява.

Ако бе права, точно така стояха нещата. Ако го попиташе отново. Тя знаеше, че е права.

Не бе толкова сигурна тази сутрин, че ще го попита отново. Защо просто не си замълчи за това, което знае, или за подозренията си, все пак? Защо не остави всичко да се плъзне към миналото и да се надява, че те ще изградят някакво бъдеще в Чалкоут? Може би щеше да го накара да я обикне. Знаеше, че той я намира за привлекателна. И знаеше, че се чувства отговорен за нея. Та нали се беше оженил за нея? И тя знаеше, че го обича.

Това допускане я завари неподготвена и тя забеляза, че си играе разсеяно с четката за коса, след като прислужничката ѝ я бе оставила. Да! О, да, това беше вярно.

Пое си дълбоко дъх и се изправи на крака. Нямаше смисъл да планира това, което щеше да направи, или онова, което нямаше да направи. Трябваше да знае от опит досега за властта, която имаше присъствието на Гейбриъл върху нея. Нямаше да узнае, докато не бъде отново с него, дали ще може да живее с въпроси, на които не бе отговорено и които измъчваха ума ѝ, или дали щеше да намери за невъзможно да зададе тези въпроси отново, дори и да искаше.

На вратата на тоалетната ѝ стаичка се почука и прислужничката ѝ отвори. Негова светлост молеше нейна светлост да слезе в долния салон веднага щом ѝ е удобно — обясни лакеят.

Долният салон бе за посетители, беше научила предния ден Дженифър, преди да обиколи къщата. Кой? Леля Агата или Сам? Беше малко рано за тях, особено сутринта след един бал.

Същият лакей, който предаде съобщението ѝ, се затича леко надолу по стълбите пред нея, отвори вратата на салона и я затвори зад нея, когато тя пристъпи навътре.

В салона бе тихо, въпреки че там имаше четирима души. Графиня Ръшфорд бе седнала от едната страна на камината със съпруга си, който стоеше зад един стол. Виконт Кързи стоеше пред

камината, с гръб към нея. Дженифър се обърна инстинктивно към четвъртия присъстващ в салона. Съпругът ѝ бе застанал до прозореца, тялото му бе обърнато към него, въпреки че бе погледнал през рамо, когато тя влезе. Тя спря погледа си на него, докато той тръгна забързано към нея.

— Скъпа — той взе ръцете ѝ, като ги обгърна здраво и повдигна едната към устните си. Изглеждаше толкова блед, сякаш бе видял призрак. — Ела и седни.

Той ѝ помогна да седне на един стол от другата страна на камината и после се отдалечи от нея, за да застане зад стола ѝ, помисли си тя, въпреки че не погледна. Впери очи в килима, на малко разстояние пред краката си. Щяха да представляват нещо като добре подредена жива картина за някой, който влиза сега през вратата — помисли си тя неволно.

— Госпожо — гласът бе на граф Ръшфорд. — Благодарим ви, че ни отделихте от времето си. Синът ми има нещо да ви каже.

Последва дълга тишина, която можеше да се окаже неловка, ако си бе позволила да мисли, или да почувства атмосферата. И тогава виконт Кързи прочисти гърлото си.

— Дълга ви дълбоко извинение, госпожо — започна той. — Нямах смелостта да кажа на вас, или на баща ми, че едно обещание, направено преди пет години, вече не е привлекателно за мен.

Той спря отново и Дженифър се замисли за онова бедно, наивно момиче, с мечтите си за красота и любов завинаги. Момичето, което е била самата тя.

— Опитях се да спечеля свободата си по друг начин — продължи той. — Видях, че се интересувате от Торнхил, и това, че той се интересува от вас и реших да помогна отстрани на вашето... приятелство. Аз бях авторът на онова писмо, госпожо.

Гласът му бе надут и студен. Дженифър се зачуди как ли го бе убедил баща му да дойде и да направи това самопризнание. Силата на богатството, може би? Беше ли заплашил той, че ще лиши Лайънъл от средства?

— И по другия въпрос, ако обичаш — нареди сурово баща му.

Лорд Кързи прочисти отново гърлото си.

— Докато бях неофициално сгоден за вас, госпожо — каза той, — преди две години, бях несправедлив и към една друга дама —

графиня Торнхил.

— Една грозна истина, с която не би трябвало да ви обременяваме, госпожо — намеси се граф Ръшфорд с дрезгав глас, — но тъй като тя засяга вашия съпруг, вие трябва да знаете, че той не е безчестният мъж, какъвто може би сте го подозирали, че е.

Никой не наруши тишината, която последва. Виконтът пристъпваше неспокойно от крак на крак.

— Няма да ви безпокоим повече, като удължаваме посещението си, което не е, в края на краищата, светско посещение — обяви най-после лорд Ръшфорд. — Трябва да посетим и виконт Нордал, вашия баща. Но трябва да знаете, госпожо, че дълбоко съжалявам за моята роля в това, което се случи преди четири вечери.

— И аз за моята, в това, което се случи снощи — прибави бързо и задъхано графинята.

— Можете да бъдете сигурна, че висшето общество ще бъде информирано точно толкова решително, както и преди четири вечери, за истината по въпроса. И можете да останете уверена, че няма да изпитвате затруднението да срещате сина ми поне в следващите пет години. Той ще напусне страната след няколко дни.

Тя не вдигна поглед от килима, докато те си тръгнаха, придружени от съпруга ѝ. Или след като си бяха отишли. Чувстваше всяка част от тялото си вцепенена.

Той ѝ даде знак с ръка да остане, когато лакеят му отвори отново вратата да влезе в салона. Имаше нужда да си поеме дъх и да подреди мислите си. Знаеше, че нещо много подобно на това щеше да се случи. Съществуваха онези въпроси, които му бе задала тя по време на бала миналата вечер. Знаеше, че тя щеше да ги зададе отново. Беше ѝ благодарен, че не ги зададе предната нощ. Беше искал предната нощ, в която да ѝ даде нещо, което тя може да запомни като нежност, когато отминеше кризата. Но знаеше, че ще се случи днес. Или утре. Или скоро някой ден.

Е, беше се случило днес. Сега. Кимна енергично към лакея и пристъпи отново в стаята. Чу как вратата зад гърба му тихо се затваря.

Тя седеше там, където я бе оставил. Не беше се помръднала. Изглеждаше така, сякаш се бе превърнала в мрамор.

— Подозираше ли? — попита я тихо.

— Да — просто едно дихание.

Тя не вдигна поглед.

— Дженифър — попита той, като застана близо до вратата и хвана ръцете си отзад. — Обичаш ли го? Съвсем ли е разбито сърцето ти?

— Обичах мисълта за него — тя заговори сякаш на килима пред краката ѝ, като че ли просто си мислеше на глас. — Той бе толкова красив и светски. Олицетворяваше мечтата за любов, романтика и вълнуващ живот, за какъвто, предполагам, повечето от момичетата, които живеят в провинцията, си мечтаят. В продължение на пет години той бе моят живот, или поне моя надежда и моя мечта. Съсипващо е да узная, че през цялото това време него въобще не го е било грижа за мен, да, да узная, че тази година той толкова отчаяно е искал да се освободи от мен, че се е отдал на лъжи и жестокости. Страшно е да се чувстваш толкова необичана.

— Дженифър — напомни ѝ той нежно.

— Озадачаващо е — продължи тя — как в рамките от няколко дни човек може да порасне толкова бързо, че се превръща от момиче през единия ден, в жена в следващия. Мислех, че Лайънъл ме обича. Мислех, че си толкова обзет от фикс идеята да ме имаш, че си се отдал на безчестни машинации, за да ме спечелиш — тя се засмя леко и най-накрая помръдна, за да притисне устата си с едната си ръка.

— Дженифър, скъпа... — прошепна той.

— Това бе откъщение, нали? Върнал си се оттам, където си бил с мащехата си, видял си Лайънъл тук и си открил, че е сгоден отскоро и си решил да му причиниш болка. Така беше, нали?

Той бавно пое въздух.

— Да — отговори тихо.

Видя как тя затваря очи и силно ги стиска.

— Най-добрият начин да го направиш, е бил да ме накараш да се влюбя в теб и да развалиш собствения ми годеж — продължи тя, — или може би да принудиш Лайънъл да го развали. И да го направиш публично, така че той да изглежда нещо като глупак. Така беше, нали?

— Да.

— Аз нямах значение за теб въобще — каза тя. — Бях просто едно оръдие. Оръдията нямат чувства. За теб нямаше значение дали

щях да бъда опозорена и вероятно ще ми причиниш болка.

— Отначало — промълви той, — убеждавах себе си, че на теб ще ти е по-добре без него. Животът ти с него щеше да бъде ад.

— А сега — каза тя — е рай? Можеше ти да напишеш онова писмо, Гейбриъл. И двамата сте играли една и съща игра. Бихте могли да я наречете Изгонването на Дженифър. Може би ти си я нарекъл така. Но и двамата сте я играли. Той те е надхитрил. Сетил се е да напише онова писмо преди теб. Но и ти си могъл да го съчиниш, тогава или по-късно.

— Бих могъл — призна той тихо. — Но не го направих. Не можех.

— Защо не?

— Защото след тази... целувка — заекна той, — на бала с маски у Велгард, вината не ми позволи да те използвам повече. Разбрах, че използвам човек като пешка. Осъзнах какво правя с теб... и със себе си.

— А — опита се да се засмее тя, — извинението на победения. Благородното обяснение. И така, за всичко трябва да се прости. В последния възможен момент си имал угризения на съвестта и си сложил край на подлия си план. Щял си да помогнеш да възстановя доброто си име.

— Това, което направих, е непростимо — съгласи се той. — Ще занимава съвестта ми докато съм жив, ако това е някаква утеха за теб, Дженифър. Не мога да намеря каквото и да е извинение за това, което направих. Не мога да намеря с какво да изкупя греха си, така че да ми простиш. Няма нищо, каквото да мога да кажа или да направя.

— Ти се ожени за мен — тя се засмя отново и най-после го погледна. Очите ѝ, които се спряха върху неговите, той почувства като плющене на камшик. — Ще имаш възможност да носиш вината си до края на живота си, Гейбриъл. Тя ще бъде там всеки път, когато ме погледнеш. Ще се примириш ли, как мислиш?

— Не — каза той. — Никога. А ти трябва да ми кажеш какво искаш, Дженифър. Ако желаш моята закрила и може би... деца, тогава ще продължим да живеем в една и съща къща. Ще ти дам колкото свобода желаш. Или ако предпочиташ да не ме видиш никога повече, ще ти стъкмя дом, с всичко, от което се нуждаеш, и достъп до някой делови човек, който ще се грижи за твоите интереси, така че да

нямаш вземане — даване с мен. Помисли за това ден или два, или колкото е необходимо. Ще бъде изцяло така, както ти желаш.

Той се обърна към вратата и постави ръка на дръжката. Искаше му се да може да я освободи от себе си, така че да не ѝ се налага да носи името му до края на живота си, така че да може да си намери съпруг, когото да обикне. Искаше особено силно сега името ѝ да бъде изчистено в очите на висшето общество.

Но имаше едно нещо, което трябваше да ѝ каже. Извърна глава, за да погледне отново към нея.

— Предполагам, че до края на живота ти — каза той, — в ума си ще подхвърляш като ези-тура кого мразиш повече — Кързи или мен. Или вероятно това ще бъде по равно, по твоята съдебна преценка. Но трябва да ти кажа това, Дженифър. Ти се чувстваш нежелана и необичана. Чувстваш, че и двамата мъже, които си мислила, че ги е грижа за теб, просто само са те използвали. Грешаш. Ти си желана и обичана. Не бях го разбрал дори след като се бях оженил за теб. Мислех, че се женя за теб, за да те спася от позора, и може би това бе само част от истината. Но само част. Ти си страхотно привлекателна. Обичам те повече от живота си!

Той излезе от стаята, нареди на един лакей да се погрижи конят му да е на вратата след десет минути и се отправи към стаята си на горния етаж, като вземаше стъпалата две по две.

Саманта се отби по време на следобеда, като доведе една прислужничка със себе си. Разказваше с широко отворени очи как граф и графиня Ръшфорд и виконт Кързи дошли сутринта и се затворили с чичо ѝ за половин час. Леля Агата била привикана, след като си тръгнали. Доброто име на Дженифър и на граф Торнхил по всичко изглежда щяло да бъде възстановено.

Но Сам все още изглеждала нещастна, дори след като прегърна Дженифър и ѝ каза колко е доволна. И най-накрая тя разкри онова, което си бе казала, че планира да каже днес, каквото и да става. Лайънъл се бе престорил, че я харесва и тя се бе влюбила в него и после бе разкрила как я бе използвал.

Не знаеше дали Джени ще бъде в състояние да ѝ прости.

Дженифър бе далеч по-малко засегната, отколкото вече бе наскърбена. Чувството изглеждаше като нещо съвсем мъртво в нея. Освен чувството към братовчедката ѝ, която ѝ бе най-добрата приятелка от няколко години насам. Тя въобще не обвиняваше Сам. Мъжете бяха такива зли същества и толкова властни, когато притежават красота и чар, комбинирани с безмилостност и опит.

Те се разходиха в парка през тихата част от следобеда, хванати под ръка, разсъждавайки колко е променил градът за няколко седмици живота им, но въобще не по начин, който бяха очаквали.

Дженифър вечеря сама, след като донесоха, че съпругът ѝ ще хапне в своя клуб. Тя седна в трапезарията, усещайки тишината и присъствието на прислугата, и се насили да яде, като си вземаше по мъничко от всяко блюдо. Прекара вечерта сама в собствената си всекидневна, като се зае с бродирание. Предположи, че трябва да си уреди среща, за да разговаря с него. Имаше чувството, че той ще се опита да остане далеч от къщата, колкото е възможно по-дълго, докато тя не направи така, че да му каже какво желае.

Какво желаеше тя всъщност!

Обичам те повече от живота си!

Не му вярваше.

Не искаше да знае какво желае. Все още не искаше да мисли за това. В момента товарите бяха твърде тежки, за да ѝ позволят да мисли рационално. Той трябваше да почака за решението ѝ.

Легна си рано. Беше изтощена до смърт. Имаше нужда да си легне рано една нощ. И остана така, вирайки се в тъмнината, чудейки се кога ще се прибере той вкъщи, ако въобще го направеше, докато чу тихи звуци, които идваха от стаята му. Беше оставила вратата на собствената си стая отворена. И тогава звуците спряха. Може би там бе влязъл само камериерът му.

Не можа да заспи. В продължение на двадесет години бе спала в леглото сама. От две нощи бяха споделяли леглото с него. Сега не знаеше дали ще може въобще някога да заспи сама. Не можа да заспи. Вероятно бе лежала в леглото два часа или повече.

Стана и запали една свещ. Обгърна коленете си и се загледа в пространството, докато почти се зазори. Не можа да заспи. И не можа да събере сили да вземе една книга от лавицата под нощното ѝ шкафче. Не искаше да чете.

Действително можеше да направи само едно нещо. Най-после осъзна този факт с въздишка и изви крака от едната страна на леглото. Остави свещта на мястото си.

Тя не почука. Просто отвори тихо вратата и пристъпи вътре. Дори не бе сигурна, че се е прибрал вкъщи, или че ако се е прибрал, не е отишъл обратно долу. Пердетата бяха дръпнати настрана, така че стаята изглеждаше доста осветена. Той стоеше до един от прозорците, облечен в халата си, и се обърна да я погледне през рамо. Тя пресече стаята и застана съвсем близко до него.

Можеше да говори само това, което бе в сърцето ѝ. Не бе мислила за някакъв план за това, какво желае. Но някои неща се казваха най-добре, без да бъдат осмисляни предварително.

— Искам бракът ни да продължи — каза му тя.

— Много добре — тонът му бе предпазлив. — Няма да ни отнеме много време. Само няколко минути. Да го направим ли тук? После ще можеш да се върнеш в собственото си легло. С късмет и нощни усилия много скоро ще ти направя дете. Тогава няма да ти се налага да ме виждаш толкова често.

— Нямах предвид това — каза тя.

Той стоеше тихо и неподвижно и я гледаше.

— Сериозно ли го каза? — почти изхлипа тя. — Моля те! Моля те, моля те, Гейбриъл, кажи ми сега истината. Ако го каза само, защото знаеше, че имам нужда да го чуя, и ако го кажеш отново сега, ще знам отговора си достатъчно скоро. По-добре дотогава просто да кажеш, че ми желаеш доброто и че искаш да работиш с мен за взаимно и удобно уреждане на нещата. Сериозно ли го каза?

— Обичам те повече от живота си — повтори той.

— Наистина ли? — тя погледна отблизо лицето му в тъмнината. Беше му дала начин да намери изход, без да трябва да бъде жесток. Но той го бе казал отново. — Мисля, че тогава ще се получи, Гейбриъл, защото и аз те обичам, виждаш ли. Знам, че те обичам, защото ти ми предложи удобна алтернатива, вместо да живея с теб, но знам също, че искам да продължа с теб.

Той извърна глава да погледне надолу към площада. Трябваша ѝ няколко мига да разбере, че той плаче.

— Гейбриъл! — ужасена, тя докосна ръката му. — Недей.

Но той тръсна глава и я извърна още по-далеч от нея, докато накрая успя да се овладее.

— Не може да бъде това, ти да искаш да ми простиш за онова, което ти сторих, Дженифър — изхлипа той. — То ще бъде между нас до края на живота ни.

— Ето къде грешиш — промълви тя и пристъпи смело напред, да обгърне кръста му с двете си ръце. — Казваме го на църква всяка неделя, когато рецитираме молитвите към Бога, нали? Но рядко осъзнаваме напълно какво говорим. Понякога всички сме лишени от мисъл и погазваме чувствата на другите. И всички използваме понякога другите хора за наши собствени цели. За тази част на човешкото съществуване може да се съжالياва. Всички ние имаме нужда от опрощение, отново и отново през нашия живот. Мярката за нашата доброта, предполагам, е силата на нашата съвест. Мисля, че ти си много съвестен. И като пренебрегнем факта, че сега те боли и си изпълнен със самоненавист, доволна съм, че всичко това се случи, Гейбриъл. Ако не беше, щях да се омъжа за Лайънъл и щях да бъда нещастна с него. И никога нямаше да те опозная и да те обикна. Когато казах, че искам бракът ни да продължи, имах предвид по всеки възможен начин.

Ръцете му бяха сграбчили раменете ѝ. Той се наведе напред, сега, за да сложи челото си върху нейното. Очите му бяха затворени.

— Ако това е каквото и ти искаш, разбира се — каза тя, внезапно отново с боязън.

— Ако — тя го чу да си поема въздух дълбоко и бавно. — Току-що прекарах един ден, свиквайки с мисълта, че е много вероятно да те загубя, чудейки се как ще живея без теб. С надеждата, че поне ще искаш дете, преди да ме напуснеш.

— Десет, моля те, Гейбриъл — засмя се тихо тя, като наклони главата си така, че за миг устните им се срещнаха.

— Внимавай да не се хвана за думите ти — изръмжа той, като неочаквано се засмя. — И се надявах също, Дженифър, трябва да ти призная, че създаването на дете ще ни отнеме много време.

— Засрами се — прошепна му тя и покри с целувки лицето му. Вероятно се беше бръснал, преди да дойде при нея миналата нощ. Тази не се бе бръснал.

— Знам — каза той. — Непоправим съм. Не прави това повече, Дженифър, освен ако не го мислиш сериозно.

Тя започна да го целува отново.

— Опитвах се да заспя в продължение на часове — призна тя. — Ти направи нещо ужасно с мен, Гейбриъл. Прекара две нощи в леглото ми и сега не вярвам, че мога да заспя без ти да си в него.

— Сигурна ли си, че имаш предвид точно съм? — попита той. Ръцете му разкопчаваха нощницата ѝ.

Тя отпусна ръце отстрани с въздишка на задоволство и малко тръпки от нещо повече.

— Е, може би след и преди — каза тя.

— След и преди какво? — ръцете му застанаха неподвижни.

— След като си правил любов с мен и преди да правиш отново и след това, преди да правиш още веднъж и така нататък — разсмя се тя.

— Господи — въздъхна той, — нима искаш да ме направиш инвалид?

Внезапно, удивително и двамата се смееха — с искреност и дълга наслада и с дълбоко споделена привързаност. Обгръщаха се с ръце, сякаш никога нямаше да се пуснат. Продължаваха да се притискат един о друг, докато накрая и двамата утихнаха.

— Господи — изохка той покъртително. — О, мили Боже...

— Амин — довърши тя. — Това наистина беше молитва, нали?

— Да — кимна той. — Наистина беше молитва.

Тя потърка бузата си в неговата.

— Мисля — каза той, — че трябва да започваме, моя любов. Да правим любов и да се обичаме и да живеем и да бъдем женени по всякакъв възможен начин. Моето легло ще стигне ли?

Тя кимна и го погледна в лицето, докато той изхлузи нощницата от раменете ѝ и тя се плъзна по ръцете ѝ, а после се освободи от халата си.

— Докато ти си в него с мен — каза тя, докато той я заведе до леглото и я положи върху него.

Легна до нея, плъзна ръка по раменете ѝ и я обърна към себе си.

— Определено това беше идеята — каза той. — Много разумно, че я схващаш така, моя любов...

Почувства го по дължината на цялото си тяло. Почувства топлината на устните му срещу нейните и обещанието за любов. И

разбра, че е на мястото, към което принадлежи, където искаше да бъде винаги и където можеше и да не бъде, ако не бе една определено подла игра.

Животът е странно явление.

Но философията скоро умря под яростната атака на страстта.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.